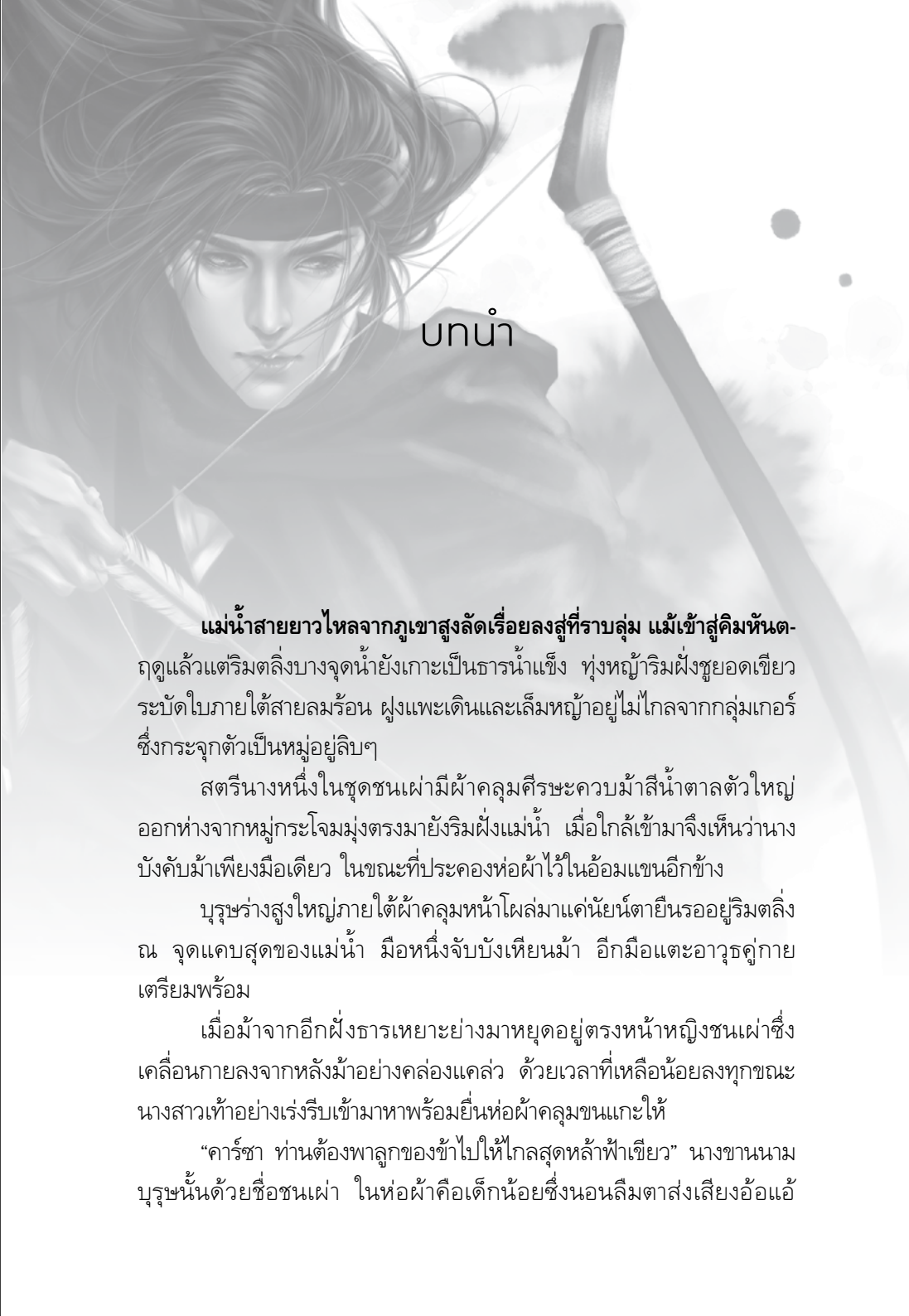

บทนำ

แม่น้ำสายยาวไหลจากภูเขาสูงลัดเรื่อยลงสู่ที่ราบลุ่ม แม่เข้าสู่คิมหันต-
ฤดูแล้วแต่ริมตลิ่งบางจุดน้ำยังเกาะเป็นธารน้ำแข็ง พุ่งหวั่นริมฝั่งซุยยอดเขียว
ระบัดใบภายใต้สายลมร้อน ผุ่งแพะเดินและเล็มหญ้าอยู่ไม่ไกลจากกลุ่มเกอร์
ซึ่งกระจุกตัวเป็นหมู่อยู่ลิบๆ

สตรีนางหนึ่งในชุดชนเผ่ามีผ้าคลุมศีรษะควบม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่
ออกห่างจากหมู่กระโจ่มมุ่งตรงมายังริมฝั่งแม่น้ำ เมื่อใกล้เข้ามาจึงเห็นว่านาง
บังคับม้าเพียงมือเดียว ในขณะที่ประคองห่อผ้าไว้ในอ้อมแขนอีกข้าง

บุรุษร่างสูงใหญ่ภายใต้ผ้าคลุมหน้าโพล่มาแค่นัยน์ต่ายนรออูร์มตลิ่ง
ณ จุดแคบสุดของแม่น้ำ มือหนึ่งจับบังเหียนม้า อีกมือแตะอาวุธคู่กาย
เตรียมพร้อม

เมื่อม้าจากอีกฝั่งธารเหาะย่างมาหยุดอยู่ตรงหน้าหญิงชนเผ่าซึ่ง
เคลื่อนกายลงจากหลังม้าอย่างคล่องแคล่ว ด้วยเวลาที่เหลือน้อยลงทุกขณะ
นางสาวท้าวอย่างเร่งรีบเข้ามาหาพร้อมยื่นห่อผ้าคลุมชนแกะให้

“คาร์ชา ท่านต้องพาลูกของข้าไปให้ไกลสุดหล้าฟ้าเขียว” นางขานนาม
บุรุษนั้นด้วยชื่อชนเผ่า ในห่อผ้าคือเด็กน้อยซึ่งนอนลืมตาส่งเสียงอ้อแอ้

อย่างเพลิดเพลิน เยว่ว้วยเกินกว่าจะรับรู้ได้ว่าชะตาชีวิตกำลังจะพลิกผันไปตลอดกาล

“แล้วเจ้าละ ทำไมไม่หนีไปพร้อมข้า แคว้นชินหยางอุดมสมบูรณ์ เจ้าจะมีตำแหน่งเป็นถึงชายาแห่งองค์ชายรัชทายาท บุตรชายเจ้าจะเป็นองค์ชาย ไม่ใช่หลานหัวหน้าเผ่าริมชายแดนเยี่ยงนี้”

“หากรู้แต่แรกว่าพวกท่านเป็นคนชินหยาง ข้าคงไม่ใจอ่อนมอบกายมอบใจให้พี่ชายท่าน เวลานี้สามีข้าระแคะระคายแล้วว่าจิตใจไม่ใช่บุตรที่เกิดจากเขา เขาโกรธแค้นที่ถูกพ่อข้าหลอกให้แต่งงานกับข้า ขึ้นเนินนานไปความจริงปรากฏ สามีข้าจะไม่เก็บจิตใจไว้เพราะไม่ใช่สายเลือดของเขา” นางมองทารกเพศชายในห่อผ้าด้วยแววตาเศร้าโศก

“โฮลัน ข้าจะไม่ยอมทิ้งเจ้าไว้ที่นี่ เจ้ากับลูกต้องกลับไปหาท่านพี่พร้อมข้า” ฝานเซิงผิงคำรามหนักแน่น

“ไม่ได้ ข้าจะเป็นตัวถ่วงท่านให้เดินทางช้าลง เมื่อพวกผู้ชายในเผ่ากลับจากล่าสัตว์ไม่พบข้า จะระดมคนออกตามหา หากท่านถูกจับได้ พวกเขาจะทรมานแล้วจับท่านต้มทั้งเป็น ลูกข้าก็จะได้รอดอยู่ดี” น้ำเสียงนางเปี่ยมไปด้วยความพริ้งพรึง สำหรับชนเผ่ามองโกล การจับเชลยศึกต้มทั้งเป็นถือเป็นการลงทัณฑ์อันร้ายกาจที่สุด ไม่เพียงคร่าชีวิต แต่ยังถือเป็นการทำลายวิญญาณของคนผู้นั้นโดยสิ้นเชิง

“ข้าแม่ทัพฝานแห่งชินหยางหาได้เกรงกลัวพวกชนเผ่าไม่” ฝานเซิงผิงประกาศกร้าว

“ท่านหาได้คุ้นชินภูมิประเทศ ย่อมไม่อาจเดินทางว่องไวดังใจนึก อีกประการหนึ่ง แม้ข้าจะหนีรอดไปถึงแคว้นชินหยางก็มิรู้จะมีชีวิตยืนยาวต่อไปได้อีกนานแค่ไหน” โฮลันเอื้อมมือมายึดท่อนแขนฝานเซิงผิงไว้แน่น พุดด้วยน้ำเสียงอันสิ้นเครือ “คาร์ซา ฟังให้ดี ข้า...ข้ากำลังจะตาย”

“เจ้า! พุดเพื่อเจ็ดด้วยเรื่องอันใด รังเกียจแผ่นดินของข้าถึงขนาดต้องยกความตายมาอ้างเชียวรี” ฝานเซิงผิงสะบัดมือนางออกด้วยความฉุนเฉียว

“ข้าปวดท้องทุกวันมาร่วมสองฤดูกาลแล้ว สมุหนไพบรุษรับความเจ็บปวด
หาช่วยข้าได้ หมอผีประจำเผ่าบอกว่าข้าเป็นผีในท้อง คงไม่แคล้วสิ้นลมภายใน
ฤดูหนาวนี้”

“งมยาลินดี แคผีในท้องไม่ทำให้คนตายได้ ในวังมีหมอหลวง ถ้า
หมอหลวงรักษาไม่หายทั่วแคว้นก็ยังมีหมอที่เก่งกล้าสามารถอีกมากที่จะ
รักษาเจ้าได้”

“ไม่มีประโยชน์หรอก ข้ารู้ตัวดีว่ากำลังจะตาย ข้าหรือเร็วเท่านั้น คาร์ซา
ข้าอยากตายอย่างสงบบนผืนดินเกิดในทุ่งหญ้าที่เคยวิ่งเล่นและเติบโต มิใช่
แผ่นดินที่ในชีวิตนี้ไม่เคยย่างกรายไปเหยียบ หากข้าตาย ลูกข้าย่อมสิ้นลม
หายใจไปด้วย ข้าถึงจำเป็นต้องฝากใจชีไปกับท่าน” โฮลันส่งสายตาเป็นเชิง
บังคับผ่านเชิงผิง เสียหายเหลือเกินที่หลงรักบุรุษผิดคน นางมองข้ามน้ำใจเขา
ไปมีใจกับบุรุษที่หาความรักจริงให้หญิงใดในได้หล้า

“แล้วเจ้าจะบอกคนในเผ่าอย่างไร จู่ๆ บุตรชายหายตัวไปอย่างไร
ร้องร่าย?”

“ข้าจะบอกเขาว่าใจชีหายไปตอนที่ข้ากำลังตอนแพะกลับเข้าคอก หมานป่า
เล็ดลอดเข้ามาคาบสัตว์เลี้ยงจากกระโจมออกไป นับประสาอะไรกับทารก
แบเบาะ”

“พวกเขาจะคิดว่าเจ้าไปปด”

“ข้าไม่สน ขอเพียงใจชีปลอดภัยเท่านั้นพอ อยากรู้เสียข้าก็ต้องตาย
วันยังค่ำ”

“คาร์ซา...” โฮลันเอื้อมมือมายึดแขนเขาอีกครั้งเป็นเชิงฝากฝัง “ข้าไว้ใจ
ให้ท่านเป็นผู้อุปการะใจชีเพราะท่านพึ่งพาได้ ในภายภาคหน้าพี่ชายท่านต้อง
ขึ้นครองราชย์ วังหลวงแก่งแย่งชิงดี เกรงเหลือเกินว่าลูกข้าจะถูกปลิดชีพเสีย
ก่อนได้เติบโตใหญ่” นางคุกเข่าลงต่อหน้าผานเชิงผิง “ถือว่าเป็นคำขอก่อนตาย
ของข้า โปรดเลี้ยงดูใจชีเยี่ยงเด็กธรรมดา ฝึกฝนให้เขาขี่ม้าและยิงธนูให้แม่นยำ
เพื่อรำลึกถึงบ้านเกิดเมืองนอนที่จากมาเท่านั้นพอ และสาบานต่อแผ่นดิน

ทุ่งหญ้าแห่งนี้ว่าท่านจะเปิดเผยชาติกำเนิดของเขาเมื่อถึงเวลาอันควรเท่านั้น”

“แต่ว่า...มันไม่ถูกต้อง” ฟานเซิงผิงสายตึ้งระไปมาด้วยความขัดใจ
“พี่ชายข้าสมควรรู้ว่าเจ้าได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา”

“แต่ความลุ่มหลงชั่วครู่ชั่วยาม ความรู้สึกที่เขามีต่อข้าพดสลายไป
ในพริบตาไม่ต่างจากสายลมแห่งคิมหันตฤดูอันแสนสิ้น” โฮลันกล่าวอย่าง
สะเทือนใจ ถอดแหวนที่คล้องไว้ด้วยเชือกหนังออกจากคอซุกลงในท่อผ้า
ข้างกายบุตรชาย “แหวนปลอกรนี้พี่ชายท่านมอบให้ข้าไว้ดูต่างหน้าตอน
แยกจากกัน ข้าขอมอบไว้เป็นหลักฐานในยามที่พ่อลูกได้พบกัน” โฮลัน
ก้มหน้าฝังจมูกลงบนแก้มนุ่มของบุตรชายอย่างรักใคร่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อน
ส่งทารกน้อยให้ฟานเซิงผิง

“พี่ชายท่านเป็นรักแรกและรักเดียวของข้า แม้เป็นเพียงอารมณ์
เปลือยโผล่แต่ข้าก็ภูมิใจที่ได้ให้กำเนิดโจชิ เพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายทั้งปวงที่อาจ
เกิดขึ้น ลูกข้าจะรู้ความจริงเมื่อถึงเวลาอันสมควรเท่านั้น หากท่านไม่ทำตาม
คำขอร้องนี้ วิญญาณของข้าจะไม่มีความสุข” โฮลันจ้องลึกเข้าไปในดวงตา
ของฟานเซิงผิงอย่างคาดคั้น

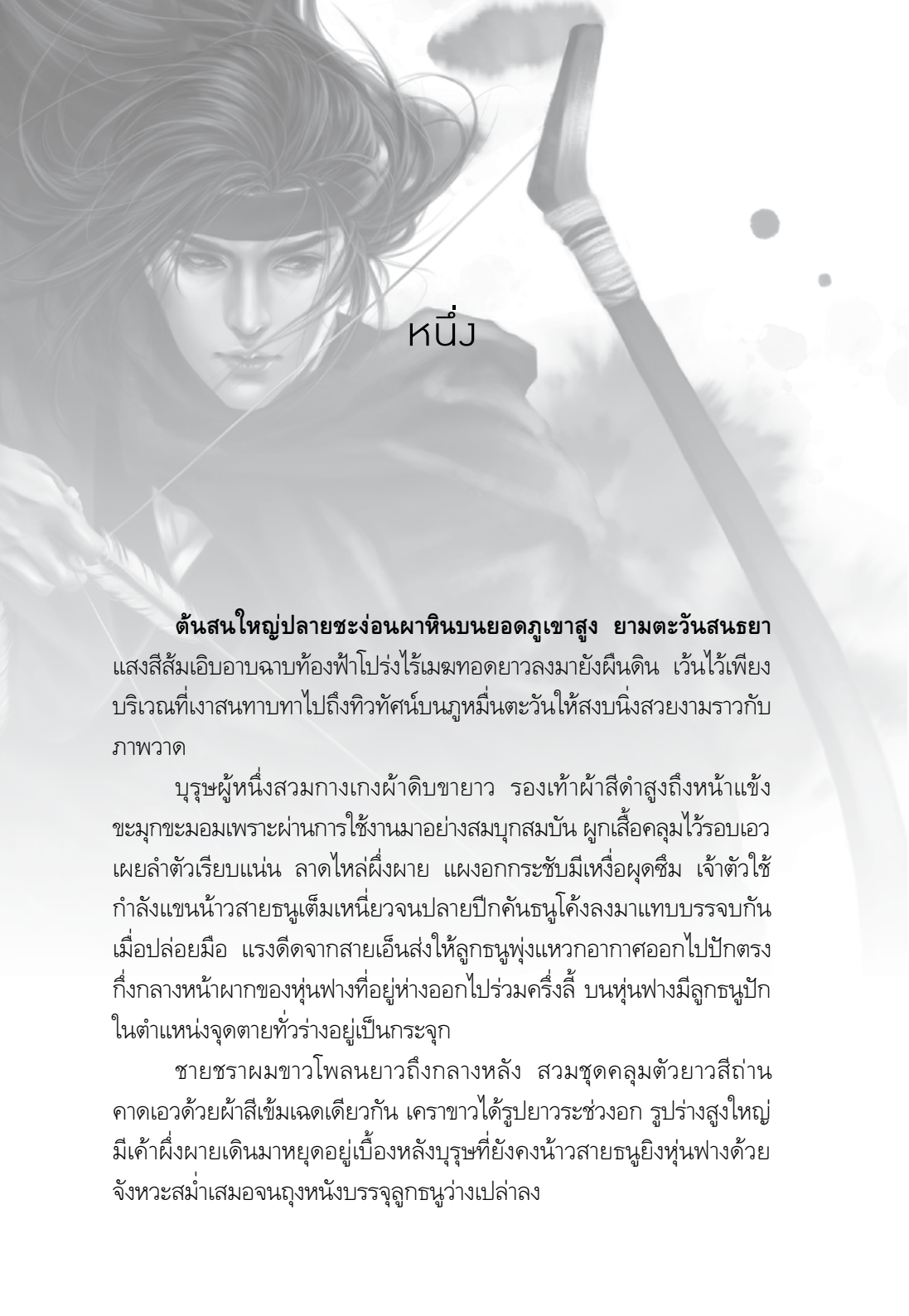
“ข้าแม่ทัพฟานแห่งแคว้นชินหยางสัญญาจะดูแลปกป้องบุตรชายแห่ง
องค์ชายรัชทายาทแคว้นชินหยางที่เกิดจากแม่นางโฮลันด้วยชีวิต จะไม่เปิดเผย
ความจริงจนกว่าเขาจะมีอายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ คงนานพอที่จะทำให้
วิญญาณเจ้าอภัยให้พี่ชายข้าได้” ถ้อยคำที่กลั่นออกจากหัวใจของฟานเซิงผิง
หนักแน่นราวหินผา

“ท่านมีเวลาหนึ่งคืนเต็มก่อนที่สามีข้าและพรรคพวกของเขากลับจาก
ล่าสัตว์ ขอให้รีบเดินทางโดยไม่พัก ยิ่งใกล้ชายแดนแคว้นชินหยางมากเท่าใด
ท่านกับโจชิจะปลอดภัยมากเท่านั้น”

“ข้าขอตั้งชื่อบุตรชายเจ้าว่าหลินฟ่ง เขาคือสายลมเหนือที่พัดสู่แคว้น
ชินหยาง และจะเป็นกำลังสำคัญค้ำจุนราชบัลลังก์สืบไป”

โฮลันไม่เอ่ยวาจาได้อีก มีเพียงสายตาขอบคุนลึกซึ้งที่มอบให้ นาง

หันหลังกลับขึ้นน้ำ ผีนกล้ำกลืนความปวดร้าวลงในอก กระซกน้ำควมออกไป
ราวกับต้องการตัดใจให้ขาด นับจากนี้บุตรชายนางได้ตายจากเผ่าเพื่อเกิดใหม่
เป็นคนชินหยางเต็มตัว นางวิงวอนต่อวิญญาณแห่งทุ่งหญ้าและสายน้ำขอให้
เขาได้เติบโตใหญ่อย่างสงบบรมเย็นสืบไป นั่นคือความหวังเดียวที่จะนำติดตัว
ไปสู่ภายนอกหน้า หาใช้ความรักที่ติดตรึงใจกับบุรุษชินหยางผู้สูงศักดิ์ใน
คิมหันตฤดูแต่อย่างใด

หนึ่ง

ต้นสนใหญ่ปลายชะง่อนผาหินบนยอดภูเขาสูง ยามตะวันตกดิน แสงสีส้มเฝืออาบฉาบท้องฟ้าโปร่งไร้เมฆทอดยาวลงมายังผืนดิน เว้นไว้เพียงบริเวณที่เงาสนทาบทาไปถึงทิวทัศน์บนภูหมื่นตะวันให้สงบนิ่งสวยงามราวกับภาพวาด

บุรุษผู้หนึ่งสวมกางเกงผ้าดิบยาว รองเท้าผ้าสีดำสูงถึงหน้าแข้ง ชะมุกชะมอมเพราะผ่านการใช้งานมาอย่างสมบุกสมบัน ผูกเสื้อคลุมไว้รอบเอว เผยลำตัวเรียบแน่น ลาดไหล่ผึ่งผาย แฉกอกกระชับมีเหงื่อชุ่มซึม เจ้าตัวใช้กำลังแขนนำสายธนูเต็มเหนี่ยวจนปลายปีกคันธนูโค้งลงมาแทบบรรจบกัน เมื่อปล่อยมือ แรงดีดจากสายเอ็นส่งให้ลูกธนูพุ่งแหวกอากาศออกไปปักตรงกึ่งกลางหน้าผากของหุ่นฟางที่อยู่ห่างออกไปร่วมครึ่งลิ่ บนหุ่นฟางมีลูกธนูปักในตำแหน่งจุดตายทั่วร่างอยู่เป็นกระจุก

ชายชราผมขาวโพลนยาวถึงกลางหลัง สวมชุดคลุมตัวยาวสีถ่าน คาดเอวด้วยผ้าสีเข้มเฉดเดียวกัน เคราขาวได้รูปยาวระช่วงอก รูปร่างสูงใหญ่ มีเค้าผิ้วผายเดินมาหยุดอยู่เบื้องหลังบุรุษที่ยังคงนำสายธนูยิงหุ่นฟางด้วยจังหวะสม่ำเสมอจนถุงหนังบรรจุลูกธนูว่างเปล่าลง

“ไม่ดีกว่าเจ้าจะกลับขึ้นเขาเร็วเย็นงี้ หลินฟง ดูท่าแล้วภารกิจที่เหวินซื่อให้ไว้ว่าไม่ให้ช่วยคงไม่ยอมมีเจ้าเท่าใดนัก” ลู่หยงอวี๋กระเซ้าศิษย์เอกจากอดีตแม่ทัพด้านชายแดนทิศอุดร หลีกหนีความวุ่นวายในราชสำนักช่วงนั้นปลายชีวิตขึ้นมาบำเพ็ญพรตบนภูเขาสูงเทียมเมฆ แต่ไม่วายถูกรบกวนจากโลกภายนอก ต้องรับภาระประสิทธิ์ประสาทวิทยายุทธ์และกลศึกให้บุตรชายข้าราชการชั้นสูงในราชสำนัก

“ท่านอาจารย์” บุรุษหนุ่มละม้ายจากธนูคูโจเค็งคำนอบอย่างนอบน้อม “ภารกิจของน้องเล็กสำเร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว” เจ้าตัวรายงานสั้นๆ หลินฟงเป็นเด็กกำพร้าที่ชินอ้อมฝานเชิงผิง พระอนุชาของฮ่องเต้อุปการะมาตั้งแต่แบเบาะจากคำบอกเล่าของท่านอ้อมผู้ล่วงลับ เขาไม่ใช่คนแค้นชินหยางโดยกำเนิดแต่มีเชื้อสายชนเผ่าทางตอนเหนือ อ้อมฝานเลี้ยงดูหลินฟงให้เติบโตใหญ่ขึ้นมาพร้อมบุตรชายโพนฝานเลี้ยงชื่อ เมื่อถึงวัยอันสมควร ทั้งคู่จึงถูกส่งขึ้นเขามาฝึกตัวเป็นศิษย์ลู่หยงอวี๋ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวรยุทธ์ท่านอ้อมสมัยหนุ่ม

ปรมาจารย์ลู่หยงอวี๋ลึบเคราเบาๆ สีหน้าเบือนยิ้มบ่งบอกว่าพึงใจเมื่อเหวินซื่อให้ ศิษย์อายุน้อยสุด ชี้เล่นไม่เป็นไรไม่เป็นพายุได้สำแดงฝีมือให้เห็นที่ประจักษ์ด้วยการตามหาตัวพระราชธิดาในองค์ฮ่องเต้ซึ่งพลัดพรากไปตั้งแต่แบเบาะจนเจอ และอารักขาพากลับเข้าวัง แถมยังเป็นกำลังสำคัญคลี่คลายการก่อกบฏลงได้

“สร้างครอบครัวยุเป็นหลักฐาน มุ่งทำงานรับใช้ชาติ เหวินซื่อให้ ไม่เสียแรงที่เฝ้าพร่ำสอน แล้วเจ้าล่ะ หลินฟง หวนกลับมาด้วยเหตุอันใดอีก”

หลังถ่ายทอดวิทยายุทธ์และกลศึกให้จนครบกระบวนการ บรรดาศิษย์ต่างแยกย้ายลงจากเขา ยกเว้นหลินฟงที่ต้องการอยู่ปรนนิบัติอาจารย์เพื่อทดแทนคุณอีกสักกระยะ แต่จำต้องลงจากเขาเมื่อพี่น้องร่วมสาบานต้องการความช่วยเหลือ

“ก่อนลงจากเขาศิษย์ตั้งใจไว้แล้วว่า จะกลับขึ้นมาเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจติดที่พร้อมรั้งตัวไว้ แจ้งว่ามีงานราชการสำคัญ จำเป็นต้องขอแรง แต่ศิษย์ยัง

“ไม่ตกปากรับคำ ตั้งใจมาปรึกษาอาจารย์ก่อน”

“เจ้าเป็นเสียเช่นนี้ หาได้กระตือรือร้นอยากเจริญก้าวหน้าในราชสำนักเหมือนคนทั่วไป มัวแต่เก็บตัวอยู่บนเขา ฝีมือครูที่ฝึกปรีมาจะสูญเปล่า หากมิได้ใช้ในการศึกสงครามให้เป็นประโยชน์” ประมาจารย์อาวโลตัง

“ราชสำนักวุ่นวายนัก เห็นแล้วปวดเคียรเวียนเกล้า ข้าราชบริพารกระหายอำนาจจนลืมนึกถึงผิชอบชั่วดี กระทั่งคนในครอบครัวยังให้ร้ายฆ่าแกงกันได้ หากข้าเป็นฮ่องเต้คงไม่อาจทนไหว”

“อย่าพูดเช่นนั้น สวรรค์เท่านั้นที่รู้ ลักวันหนึ่งเจ้าอาจต้องเข้าไปอยู่ในราชสำนักเป็นการถาวร” ลู่หยงอวีหัวเราะ ลูบเคราไปพลาง

“เห็นจะไม่ไหว ท่านอาจารย์เองยังหลีกเลี่ยงหนีความวุ่นวายขึ้นมาอยู่บนนี้ เหตุใดกลับสนับสนุนให้ศิษย์รับใช้ราชสำนัก” บรูซห่มหม่นมัว

“ในทุกรัชสมัยย่อมมีทั้งช่วงเวลาสงบสุขและนองเลือด เป็นวัฏจักรแห่งอำนาจ หากหลีกเลี่ยงได้ไม่ แต่บัดนี้เหตุการณ์ในราชสำนักได้คลี่คลายลง บ้านเมืองหวนกลับมาสู่ความสงบสุขอีกครั้ง เจ้าอย่ากังวลจนเกินเหตุนัก”

“หาเป็นเช่นนั้นไม่ท่านอาจารย์ แม้ตัวการสำคัญที่วางแผนลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้จะตายตกไปตามกัน แต่พี่ร่ายยังไม่ปักใจเชื่อว่าเหตุการณ์จบลงแท้จริง เขาจึงอยากส่งข้าไปสืบเงื่อนงำบางอย่างต่อยังแคว้นหลู”

“อืม...แคว้นหลูเช่นนั้นหรือ” ลู่หยงอวีหรีตาลงพลางลูบเครา ท่าทางครุ่นคิด “คนร้ายที่เลี้ยงชื่อคิดว่าแอบซ่อนอยู่หลังฉากอาจหนีไม่พ้นเป็นคนร่วมสายเลือดเดียวกัน คิดแล้วช่างน่าหดหู่ยิ่งนัก”

“สายเลือดเดียวกัน? ท่านอาจารย์หมายความว่าเช่นไร ทั้งท่านและพี่ร่ายคิดอ่านซบซ้อนจนศิษย์ตามไม่ทัน การกึกก้องเช่นนี้ เขาเพียงแต่บอกสั้นๆ ให้ศิษย์เดินทางไปแคว้นหลูโดยไม่แจ้งรายละเอียดใดๆ ศิษย์จึงยังไม่ตกปากรับคำ” หลินฟ่งกัมหนามองคันธนูในมือหลบสายตาอาจารย์ บรูซห่มมึนตึ๋นจนถึงบุญคุณของชินอ่องผานเชิงผิง ส่วนผานเลียงชื่อนั้นปฏิบัติต่อเขาไม่ต่างจากพี่ชายทั้งที่หาได้มีสายเลือดเดียวกัน เขาย่อมไม่อาจปฏิเสธคำร้องขอได้

“โบราณกล่าวไว้ คนต้องเคารพเทิดทูนฟ้าดิน ฮ่องเต้ บุพการีและครูบา-อาจารย์ เราเคารพซึ่งและระลึกถึงพระคุณของบุพการีและครูบาอาจารย์ไม่ว่างเว้น ส่วนฮ่องเต้...” จู่ๆ คำพูดของปรมาจารย์ลู่กลับสะดุดไปเฉยๆ “ฮ่องเต้เป็นพระเชษฐาต่างพระราชชนนีของชินอ่องฝานเชิงผิงผู้อุปการะเจ้า ในอดีตท่านอ่องช่วยให้พระเชษฐาได้ขึ้นครองราชย์ ทั้งยังจงรักภักดีต่อฮ่องเต้ยิ่งชีวิต หากเจ้าต้องการตอบแทนบุญคุณ จงช่วยเหลือซึ่งทำความจริงให้ปรากฏ” ลู่หยงอวี้อบรมศิษย์

“ศิษย์ตระหนักดีว่าเป็นหนี้บุญคุณท่านอ่องที่ชุบเลี้ยงมา แต่ศิษย์ไม่ปรารถนาลาภยศหรือตำแหน่งในราชสำนัก ผีมีธนูที่มีก็เพียงแค่รักษาตัวรอดเกรงว่าภารกิจของพี่รองจะล้มเหลวเพราะศิษย์” น้ำเสียงหลินฟ่งแฝงความลังเลผ่านเสียงชื่อศิษย์ที่พร้อมสาบานมองเห็นสิ่งใดในตัวคนที่แทบจะไม่สามารถยกลงจากเขาเช่นเขา จึงได้มอบหมายภารกิจสำคัญของราชสำนักที่อยู่ไกลออกไปจนถึงแคว้นหลู

“ในบรรดาศิษย์ เลี้ยงชื่อเชี่ยวชาญการวางแผนมากที่สุด ข้าเชื่อว่าเลี้ยงชื่อเห็นความสามารถในตัวเจ้า มิเช่นนั้นคงมอบหมายภารกิจนี้ให้ผู้อื่น หลินฟ่ง เจ้าไม่ใช่ผู้ที่จะเลื่อยหลบหลีกยามภัยถึงตัว สวรรค์ลิขิตให้เจ้าเป็นมังกรแม่เหล็กไหล แต่เมื่อได้ยินเสียงเรียกขาน มังกรย่อมตื่นขึ้นจากการจำศีลเพื่อปกป้องบ้านเมือง” ลู่หยงอวี้อ้องลึกลงไปในดวงตาสีมรกตเข้มเกือบดำที่ได้จากเผ่าพันธุ์ทางเหนือ บางทีอาจถึงเวลาที่หลินฟ่งจะได้รับรู้ความจริงเกี่ยวกับชาติกำเนิดที่ชินอ่องฝานเชิงผิงขอให้ช่วยปิดบังเอาไว้แล้ว

“ทองแท่นย่อมเปล่งประกายอยู่วันยังค่ำ ยอดภูหมื่นตะวันไม่ใช่ที่ของเจ้า ตรงนั้นต่างหากคือที่ของเจ้า” ลู่หยงอวี้อวดนิ้วไปยังทิศทางที่ตั้งพระราชวัง “หากไม่เห็นแก่แผ่นดิน ถือเสียว่าออกไปช่วยพี่น้องร่วมสาบาน ข้าสู้สุดสาหัสฝึกปรี๊ดเจ้ามาเพื่อวันนี้ เหลียนหย่งฝู ฝานเลี้ยงชื่อ เจ้า และเหวินชื่อให้สี่พี่น้องร่วมสาบานแห่งภูหมื่นตะวันจะเป็นกำลังสำคัญปกป้องและช่วยสืบทอดราชบัลลังก์” ปรมาจารย์เฒ่าเอยหนักแน่น

“แต่ศิษย์มิได้มีสายเลือดตระกูลฟาน หน้ข้าหาใช้คนจีนหยาง ไม่รู้ด้วย ข้าว่าบิดามารดาเป็นใครมาจากไหน จึงหาได้มีหน้าที่ต่อราชบัลลังก์เหมือน พี่น้องร่วมสาบานจากตระกูลสูงศักดิ์เก่าแก่ไม่” น้ำเสียงเรียบแฝงซึ่งความร้น หากไม่ได้ใกล้ชิดมานานไม่มีทางที่ยอดฝีมือธนูจะเผยความน้อยเนื้อต่ำใจจาก ปมด้อยเรื่องชาติกำเนิดให้ล่วงรู้ หลินฟ่งอ่อนน้อมและยอมลงให้ทุกคน แม้กระทั่งเหวินซือไห่ซึ่งเยาว์วัยกว่า ส่วนเล็กเพราะตระหนักว่าตนนั้นต่ำต้อย ในขณะที่พี่น้องร่วมสาบานต่างมีฐานะร่ำรวย

นักพรตแห่งภูเขินตะวันล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ ยื่นสิ่งล้ำค่าออกมาส่ง ให้ศิษย์ “แหวนพลอกธนูนี้ท่านอ่องมอบไว้ให้ข้าก่อนสิ้นใจ สั่งให้มอบแก่เจ้า เมื่ออายุครบเบญจเพส หรือในเวลาที่ข้าเห็นสมควร ช่างทำทนายวิจารณ์ญาณ ยิ่งนัก” ลูหยงอู่วีร่าพึงรำพันเบาๆ ดังเป็นเรื่องราวรำคาญใจ

“ในเมื่อท่านอ่องชิงสิ้นชีวิตไปก่อน ข้าขอมอบให้เจ้าเสียบัดนี้ ไม่ต้องรอ จนครบเบญจเพสให้ขุนนายต้องกลับขึ้นเขาอีกรอบ”

หลินฟ่งยื่นมือออกไปรับแหวนพลอกธนูจากอาจารย์ ก่อนลองสวมลง บนนิ้วโป้งได้อย่างเหมาะสม ตัวแหวนแกะจากงาช้าง เนื้อสัมผัสเรียบเย็น ผิวรอบนอกสลักเสลาเป็นลวดลายวิจิตรสวยงามแปลกตากว่าแหวนพลอกธนู ใดๆ ที่เคยเห็นมา

“เหตุใดท่านอ่องจึงมอบของล้ำค่าเช่นนี้ให้แก่ศิษย์”

“มันเป็นของที่พ่อเจ้ามอบให้แม่ของเจ้า แหวนพลอกธนูนี้จะเป็นเครื่อง ยืนยันชาติกำเนิดที่แท้จริง เก็บรักษาไว้ให้ดี ในวันที่ได้พบพ่อแท้ๆ เจ้าอาจ เปลี่ยนใจไม่คิดกลับขึ้นเขามาปรนนิบัติข้าแล้วก็เป็นได้”

ปรมาจารย์เฉ่าหั่วเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี นักพรตแห่งภูเขินตะวัน ทอดสายตาไปยังทิศทางที่ตั้งพระราชวังด้วยสายตากังวล หวังใจว่าศิษย์รัก จะผ่านบททดสอบที่ดาหน้าเข้ามาหลังลงจากเขาไปแล้วได้ หากความจริง เรื่องชาติกำเนิดในหลายปีที่ผ่านมาปรากฏ คลื่นไถ่น้ำย่อมทำให้ราชบัลลังก์ สั่นคลอน แต่เมื่อมังกรผงาด ก็เป็นสัญญาณว่าภัยคุกคามกำลังจะถูกปิดเป่า

ความมั่นคงสภาพจะใกล้หวนคืนสู่ตำแหน่งอีกครั้ง

แดดยามตะวันตกจรศีรษะแผดแสงเจิดจ้า เส้นทางสายเก่าเลียบชายป่า

ด้านหนึ่งของเมืองหลวงเงียบสงัด หลังทางการตัดถนนหลวงอันกว้างขวางรวม ทั้งส่งทหารคอยลาดตระเวนรักษาความปลอดภัย ความนิยมสัญจรเส้นทาง เดิมจึงลดน้อยลง เหลือเพียงชาวบ้านที่คุ้นเคยใช้เป็นทางผ่านเข้าไปหาของป่า หลินฟ่งสวมหมวกฟางปีกกว้างปิดบังใบหน้า สวมเสื้อคลุมปอนๆ เปื้อนฝุ่น อำพรางธนูคู่ใจไว้ในถุงสัมภาระ คอวม้าเดินเหยาะๆ มาหยุดหน้าโรงเตี๊ยม ชอมช่อ

ภายในโรงเตี๊ยมมีโต๊ะอยู่ไม่กี่ตัว บุรุษหนุ่มหย่อนตัวลงนั่งที่โต๊ะ ติดหน้าต่าง วางถุงสัมภาระบนเก้าอี้ข้างตัว ถอดหมวกฟางวางทับ ปักหลักนั่ง หันหน้าออกนอกร้าน รอคอยการมาถึงของใครบางคน

เจ้าของร้านยกซึ่งไม้ไฟบรรจุมันโถวซึ่งเป็นอาหารเพียงอย่างเดียวของ ร้านมาวางตรงหน้าพร้อมกาน้ำชาโดยไม่ต้องสั่ง หลินฟ่งรินชาใส่ถ้วยยกขึ้นจิบ ดับกระหายโดยไม่แตะต้องมันโถว ตาเรียวกราดมองผ่านๆ ส้ารวจความ เคลื่อนไหวภายในร้านโดยละเอียดด้วยท่าทางผ่อนคลายไม่ต่างจากนักเดินทาง ที่ตรากตรำมาแล้วทั้งวัน

เสียงม้าควบตะปั้งมาแต่ไกลหยุดลงตรงหน้า บุรุษหนึ่งสวมเสื้อคลุมผ้า ทอเนื้อละเอียดตัดเย็บประณีต เจ้าตัวกระโดดแผล้วลงจากหลังม้าแล้วผูกอาชา ลักษณะเด่นกำยำ ขนกายสีน้ำตาลแดงแต้มสีขาวที่ข้อเท้าทั้งสี่ไว้เคียงข้างม้า ของหลินฟ่ง ก่อนสาวเท้าเข้าสู่โรงเตี๊ยมด้วยทิวท่าสบายๆ แต่แฝงความมั่นใจ

หลินฟ่งรีบลุกขึ้นคำนับบุรุษซึ่งมีร่างสูงผึ่งผายแลดูอายุอานามไม่ แตกต่างเขาด้วยความนบเนียนในที “พี่รอง”

บุรุษผู้ได้รับการคำนับยืมรับ สะบัดเสื้อคลุมให้พ้นตัวแล้วทรุดตัวลงนั่ง อย่างมีมาด “ข้านี้กว่าเจ้าจะไม่กลับลงมาเสียแล้ว ท่านอาจารย์โหม่นน้ำวเช่นไร เจ้าจึงยอมเปลี่ยนใจ”

ผานเลี้ยงชื่อ บุตรชายของชินอ่องผานซึ่งฝังผู้อุปการะหลินฟง มีศักดิ์ เป็นพระภคิยะในฮ่องเต้ ดำรงตำแหน่งจางจวินอ่อง สูงศักดิ์ หยิ่งทะนง และ เฉลียวฉลาดเป็นที่น่าเกรงขาม มีบทบาทสำคัญยิ่งในราชสำนัก

ผานเลี้ยงชื่อและหลินฟงเติบโตมาด้วยกัน ถูกส่งไปฝึกวิชาบน ภูเขามื่นตะวัน ได้พบเหลียนหย่งฝูและเหวินซือไห่ สนทนสนมผูกพันเป็น พี่น้องร่วมสาบานกันก่อนแยกย้ายลงจากเขา ผานเลี้ยงชื่อกลับลงมาดำรง ตำแหน่งจางจวินอ่องรวมถึงแม่ทัพคุมกองกำลังรักษาเมืองหลวง

หลินฟงสายศิระ ยิ้มบางๆ ที่มุมปาก ไม่ถือสาการกระเข้าเย้าแหย่ของ คิซึยี่พี่ร่วมสาบาน

“อันที่จริงภารกิจของพี่รองย่อมหนายทหารผู้สามารถในสังกัดกระทำ การได้ เพียงแต่ท่านต้องการหาเหตุให้ข้าลงจากเขา ไม่ต่างจากน้องเล็กที่ ใจรวนซ้ำให้อารักขาของคหึงซุนหลัน”

“เจ้าเข้าใจผิดมหันต์ งานนี้จะหาใครเหมาะสมยิ่งกว่าเจ้าเป็นไม่มี ข้า ต้องการให้เจ้าแฝงตัวเดินทางไปแคว้นหลูเพื่อติดตามความเคลื่อนไหวของ ท่านอาฉีหลิน”

น้ำเสียงเรียบเรียบในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นซึ่งซังจริงจังเมื่อเอ่ยถึง ภารกิจสำคัญ “ข้าไม่ปักใจเชื่อว่าสองเฮาจะวางแผนลอบปลงพระชนม์เพียง ลำพัง พิชิตที่ใ้วางยาฮ่องเต้เป็นพิชทายาก พบได้ในแคว้นหลูเท่านั้น แม้ตัวการ จะล้นหลมหายใจ แต่เพื่อความไม่ประมาท ข้าต้องตรวจสอบเรื่องนี้ให้กระจ่าง”

“ท่านกำลังสงสัยว่ามีคนในแคว้นหลูรู้เห็นเป็นใจ แต่ต้องฉีหลินมีศักดิ์ เป็นพระอนุชาในฮ่องเต้ ไม่น่าคิดการผลาญสายเลือดเดียวกัน”

ผานเลี้ยงชื่อยิ้มหยัน ยกถ้วยชาที่หลินฟงรินให้ขึ้นจิบ ทำหน้าแะเมื่อชา ขึ้นแลวเตะลิ้น “พรมแดนระหว่างแคว้นชินหยางกับแคว้นหลูขุนวย นับตั้งแต่ ฮ่องเต้แต่งตั้งท่านอาเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นหลู กองโจรนิรนามก็ออก ปล้นสะดมเส้นทางหลวงระหว่างแคว้นเป็นว่าเล่น ข้าสังหรณ์ว่าความวุ่นวายใน แคว้นหลูอาจเกี่ยวพันกับการลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ แต่ยังหาหมากตัวสำคัญ

ที่หายไปจากกระดานไม้เจอ”

บุรุษสูงศักดิ์บีบถ้วยชาในมือแน่น ในบรรดาพี่น้องร่วมสาบาน ผ่านเสียง-
ชื่อเลื่องชื่อในความปราดเปรื่อง เมื่อไม่อาจคลี่คลายเงื่อนงำได้ตั้งใจเจ้าตัวจึง
ไม่มีใครสออารมณ์นัก

“กองโจรออกปล้นสะดมเพราะขุนนางฉ้อฉลรีดนาทาเร้น ชาวบ้าน
จนตรอกจึงจำต้องลุกขึ้นสู้” หลินฟ่งซึ่งนั่งฟังมาตลอดออกความเห็น

“ข้าเห็นไม่ต่างกัน จึงต้องส่งคนที่ไว้วางใจที่สุดเช่นเจ้าลงไปสืบ อีกประการ
หนึ่ง ท่านอาเข้านอกออกในราชสำนัก คั่นเคยกับแม่ทัพนายกองและข้าราชการ-
บริพารฝ่ายใน ข้าไม่อาจส่งมือไม้ที่เคยใช้สอยประจำไปได้ เกรงจะเป็นการ
แหวกหน้าให้สูงตื้น หากเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับแผนการลอบปลงพระชนม์
หรือการฉ้อราษฎร์บังหลวงเกรงจะไหวตัวเสียก่อน แต่หากไม่เกี่ยวข้อง ประสา
คนซื่อกว้างเป็นม้าถนัดกลับขาเป็นดำ ท่านอายอมเปิดหูช่องเด็กกล่าวหาว่า
ข้าประสังครายปรักปรำ”

“เข้าใจแล้ว ข้าจะเดินทางไปแคว้นหลู สืบข่าวและรายงานความคืบหน้า
ให้พี่รองทราบเป็นระยะ”

“หลินฟ่ง ภารกิจนี้สำคัญยิ่งนัก เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของ
ฮ่องเต้และความมั่นคงของต้าฉินหยาง หากไม่ใช่เจ้า ข้าไม่อาจไว้วางใจใครได้อีก
ข้าภาวนาขอให้ท่านอาไม่มีส่วนรู้เห็นการลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ ภาพ
โศกนาฏกรรมในท้องพระโรงต่อหน้าข้าราชการบริพารยังติดตาข้าจนบัดนี้
ข้ารู้ว่าเจ้าหาได้โยยติราชนสำนักหรือโลกภายนอก แต่พอข้ากับฮ่องเต้แม่ต่าง
พระราชชนนีแต่ก็ร่วมพระราชบิดาเดียวกัน ตระกูลผ่านจึงมีหน้าที่ต่อราชบัลลังก์
หวังว่าเจ้าคงเข้าใจ”

“พี่รองอย่าได้เป็นกังวล ข้าจะดำเนินการสุดความสามารถ กิจของ
ตระกูลผ่านย่อมเหมือนกิจของข้า บุญคุณท่านอ๋องที่ชุบเลี้ยงมาตั้งแต่เบบေး
เมื่อมีโอกาสทดแทน ต่อให้ต้องเอาชีวิตเข้าแลก ข้าก็ยินดี” หลินฟ่งรับคำ
หนักแน่น

“เสร็จสิ้นภารกิจนี้ข้าจะทูลฮ่องเต้ให้ปูนบำเหน็จเจ้า น้องเล็กช่างปากหนักไม่ทูลขอความดีความชอบให้เจ้าทั้งที่มีส่วนสำคัญในการอารักขาองค์หญิงขุนหลันกลับสู่ราชสำนัก คงมัวแต่่วนวายอยู่กับพิธีอภิเษกสมรสเสียจนลืมเจ้า”

“พี่รองโปรดอย่าตำหนิน้องเล็ก ข้าหาได้ต้องการสิ่งใดตอบแทน ราชสำนัก่วนวาย ไม่เหมาะกับคนรักสงบเช่นข้า กวีพเนจรกล่าวไว้ บ้านช่องเงินทองหรือหญิงงาม เมื่อได้ครอบครองย่อมเป็นภาระ ข้าสบายใจที่ได้ปรนนิบัติอาจารย์และลงเขาแหวะเวียนมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งคราวมากกว่า”

“เจ้าเหมือนพี่ใหญ่ นันท์หมกตัวอยู่แต่ด่านไม่ยอมกลับเข้าเมืองหลวง จะมีแต่น้องเล็กที่ข้าได้เห็นหน้าบ้าง อย่าลืมหลินฟง ข้านับเจ้าเป็นน้อง จวนข้าคือบ้านเจ้า กลับมาได้ทุกเมื่อ อีกอย่าง ท่านพ่อได้มอบเรือนหลังเล็กไว้ให้เจ้าเป็นมรดก และสั่งเสียไว้ให้ข้าสนับสนุนเจ้าเข้ารับราชการ ขอเพียงอย่าปากยอดีฝีมือชู้สาวอย่างเจ้า ข้าหาตำแหน่งที่เหมาะสมกับความสามารถได้ง่ายดายเพียงพลิกฝ่ามือ”

ผ่านเสียงซื่อหุดหิดในความไม่เอาไหนของหลินฟง หากเป็นเด็กคงจับเชกหัวเข้าให้สักที แต่ติดที่น้องร่วมสาบานที่มื้อมือคนนี้เติบโตใหญ่เกินกว่าที่เขาจะใช้กำลังบังคับได้

หลินฟงกระแอมเบาๆ ขบขันบุรุษสูงศักดิ์ “ข้าซาบซึ้งน้ำใจพี่รองยิ่งนัก แต่การนี้ข้าหน้าเป็นเรื่องเกินความคาดหมาย เสร็จงานแล้วข้าจะปรึกษาหารือท่านอีกครั้ง”

บุรุษชาติกำเนิดมีดบอดไรร่วงศัตระภูลหนุนหลัง ย่อมไม่อาจก้าวหน้าในราชสำนัก หลินฟงจึงหาได้มีความทะเยอทะยานแม้เพียงเศษเสี้ยว

“จงไปที่ร้านชา ‘ลิ้นกลมกล่อม’ ใกล้ประตูบูรพา ถ้าแก่ได้จัดเตรียมสัมภาระให้เจ้าเพื่อแฝงตัวไปกับกองคาราวานซึ่งเดินทางไปแคว้นหลู ระวังตัวด้วย ภารกิจนี้เกี่ยวพันกับราชบัลลังก์ เจ้าต้องรักษาความลับนี้ไว้ให้ดีที่สุด” ผ่านเสียงซื่อกำชับหนักแน่น ไร่แหวะหยอกเย้าเล่นหัวอีกต่อไป

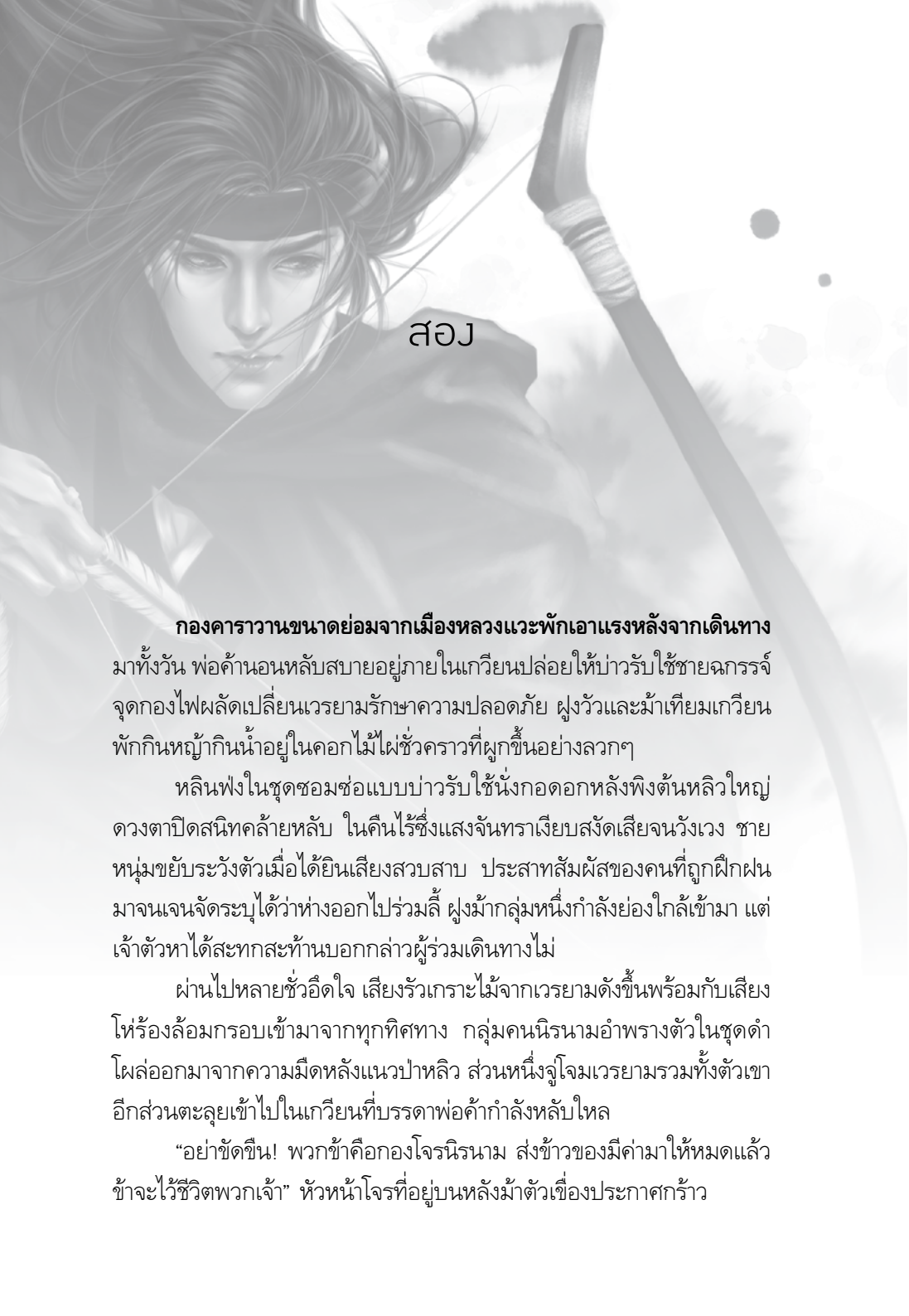
บุรุษสูงศักดิ์ลุกขึ้นสะบัดเสื้อคลุมและเดินออกจากโรงเตี๊ยม ก่อนจะ

กระโดดขึ้นความเชื่อชาติหยาตโลหิตเข้ม หื้อตะบึงลัปไปจากสายตา

หลินฟงควักเงินขึ้นมawangบนโต๊ะ สะพายสัมภาระ กระชับหมวกปีกกว้าง
อำพรางสายตา ก้าวเดินออกจากร้านไปเจียบๆ บุรุษหนุ่มกระตุ่นมำให้
เหยาะย่างไปจนพ้นแนวสายตาโรงเตี๊ยม ใช้เส้นทางตัดเขาซึ่งน้อยคนรู้จัก
ลัดเลาะไต่ขึ้นเนินซึ่งชันขึ้นเรื่อยๆ

หัวใจนักธนูมือฉมังนี้ หลอมรวมลมหายใจเป็นหนึ่งเดียวกับม้าพลาง
สดับฟังสรรพเสียงแปลกปลอมจากป่า แม้ไปได้ช้าแต่สม่ำเสมอ หลินฟงอาจ
ถึงเมืองหลวงในเวลาไม่ต่างจากม้าของฝานเลียงซื่อซึ่งหื้อตะบึงไปบนเส้นทาง
สายหลัก

บุรุษแห่งขุนเขาปรากฏตัวขึ้นเจียบเจียบ กลืนหายไปกับสภาพแวดล้อม
โดยไร้ร่องรอย เหตุเพราะเจ้าตัวซึ่งเหมือนอยู่ล่องในโลก ไม่หวังเป็นที่จดจำ
ของผู้ใด ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

สอง

กองคาราวานขนาดย่อมจากเมืองหลวงแวะพักเอาแรงหลังจากเดินทางมาทั้งวัน พ่อค้านอนหลับสบายอยู่ภายในเกวียนปล่อยให้บ่าวรับใช้ชายฉกรรจ์จุดกองไฟลัดเปลี่ยนเวรยามรักษาความปลอดภัย ผุ่งวัวและม้าเทียมเกวียนพักกินหญ้ากินน้ำอยู่ในคอกไม้ไผ่ชั่วคราวที่ผูกขึ้นอย่างลวกๆ

หลินฟิงในชุดซ่อมซ่อมแบบบ่าวรับใช้นั่งกอดอกหลังพิงต้นหลิวใหญ่ดวงตาปิดสนิทคล้ายหลับ ในคืนไร้ซึ่งแสงจันทร์เงียบสงัดเสียงจิ้งจกหวีดหวุ่นขยับระว่างตัวเมื่อได้ยินเสียงสวบสาบ ประสาธสัมผัสของคนที่ถูกฝึกฝนมาจนเจนจัดระบุได้ว่าท่าออกไปร่วมสี่ ผุ่งม้ากลุ่มหนึ่งกำลังย่องใกล้เข้ามา แต่เจ้าตัวหาได้สะทกสะท้านบอกกล่าวผู้ร่วมเดินทางไม่

ผ่านไปหลายชั่วอึดใจ เสียงรัวเกราะไม้จากเวรยามดังขึ้นพร้อมกับเสียงโห่ร้องล้อมกรอบเข้ามาจากทุกทิศทาง กลุ่มคนนิรนามอำพรางตัวในชุดดำโผล่ออกมาจากความมืดหลังแนวป่าหลิว ส่วนหนึ่งจู่โจมเวรยามรวมทั้งตัวเขาอีกส่วนตะลุยเข้าไปในเกวียนที่บรรดาพ่อค้ากำลังหลับใหล

“อย่าขัดขืน! พวกข้าคือกองโจรนิรนาม ส่งข้าวของมีค่ามาให้หมดแล้วข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า” หัวหน้าโจรที่อยู่บนหลังม้าตัวเชื่องประกาศกร้าว

บรรดานายกองคาราวานถูกต้อนให้ออกจากเกวียนต่างคุกเข่า คีรีชะกัมทิมดินด้วยความรักตัวกลัวตาย สมุนโจรต้อนคนมามัดไว้รวมกัน ปิดตาและมัดปิดปาก รื้อข้าวของและทรัพย์สินมีค่าจากในเกวียนขนใส่หลังม้าที่ถูกปล่อยออกจากคอกกัน

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงสมุนโจรพร้อมม้าบรรทุกข้าวของมีค่าเตรียมล่าถอย หัวหน้ากองโจรประกาศกร้าว

“กองโจรนิรนามปล้นของไม่ปล้นคน แรงงานทาสขัดดอกของพ่อค้า ชินหยางหน้าเลือดต้องเป็นไท! บ่าวรับใช้คนไหนที่ถูกนายกดขี่ขอให้ตามข้ามา”

หลินฟงเก็บอาการลึงโลดไวกัดขีด แสร้งก้าวออกมาอย่างขลาดๆ รวมกลุ่มกับบ่าวอีกหลายคนต่อหน้ากลุ่มโจร หนึ่งในสมุนกระซอกตัวนำผ้ามาปิดตาและมัดมือ ก่อนดันตัวเขาขึ้นหลังม้าตัวที่ยังว่างอยู่

กองโจรนิรนามล่าถอย ทั้งบรรดานายวานิชที่ถูกมัดรวมกันไว้ได้ต้นหลิวใหญ่ รอเวลากองทหารลาดตระเวนผ่านมาพบ ช่างเป็นการปล้นที่แสนง่ายดาย เสร็จสิ้นลงในเวลาอันสั้นโดยไม่เสียเลือดเสียเนื้อ ทั้งยังเหมาะสมตามแผนอำพรางตัวเข้าแคว้นหลุย้งนั้ก

หลินฟงหาได้ล่วงรู้ว่ากำลังเข้าไกลั่เป้าหมายสำคัญอย่างรวดเร็วชนิดไม่คาดฝันอีกด้วย

ผ่านไปหลายชั่วโมง ฝูงม้าที่ควมตะบึงไปข้างหน้าเปลี่ยนเป็นยางเหาะ หลินฟงซึ่งถูกปิดตาและซ้อนมาบนหลังม้าของหนึ่งในสมุนโจรรู้สึกได้ถึงเส้นทางสายกว้างที่ม้าดาหน้าวิ่งควาวละหลายตัว จู่ๆ ก็กลับแคบลงเรื่อยๆ ฝูงม้าหยุดนิ่งอยู่กับที่ เหลือเพียงเสียงลมหายใจฟัดพาดด้วยความเหนื่อยหอบ

เสียงหัวหน้าโจรประกาศก้องอีกครั้ง “สุดเขตแคว้นชินหยางแล้ว ใครสมัครใจเข้าร่วมกองกำลังของเราให้นั่งอยู่บนหลังม้า ส่วนพวกที่เป็นทาสเสียจณชิน อยากกลับไปถูกกดขี่อีก ข้าจะปล่อยทิ้งไว้ตรงนี้ ถึงรุ่งสาง พวกเจ้าหาทางเอาเองแล้วกัน”

สิ้นเสียงหัวหน้าโจร บ่าวไพร่กองคาราวานที่สมัครใจติดตามมาต่าง
ส่งเสียงแย่งกันขอลงจากหลังม้าจนซุลมุน หลินฟ่งคาดว่าจะเป็นเหตุไม่เหลือใคร
ที่จะสมัครใจไปตายเอาดาบหน้ากับกลุ่มโจร

“เจ้าหนุ่มนี้ใจกล้าใช้ได้ ชื่ออะไรนะเจ้า” สมุนโจรที่พ่วงมาซึ่งหลินฟ่ง
นั่งมาถามน้ำเสียงหวาน

“ข้าชื่ออาฟ่ง เป็นบ่าวรับใช้เจ้าแกร้านใบชา”

“ร้านใบชา? งานดูไม่น่าจะหนักหนาขนาดนั้นไม่ไหว เจ้าถูกตีหัวจนสมอง
กลับหรืออย่างไรถึงยังกล้านั่งอยู่บนหลังม้า รู้ไหมว่าต้องเดินทางต่อไปกับ
พวกข้า รูปร่างกำยำล่ำสันเกินลูกจ้าง เจ้าเป็นทหารแฝงตัวมาใช่ไหม?” สมุนโจร
ชักม้ามาใกล้ ตะคอกใส่บุรุษที่ถูกปิดตาและมัดมืออย่างไม่ไว้วางใจ

“ไม่ใช่ๆ พี่ชาย ท่านกำลังเข้าใจผิด ข้าเป็นเด็กกำพร้า เจ้าแกร้านชา
ซื้อตัวมาจากญาติห่างๆ ตั้งแต่เด็ก ใช้งานข้าเท่ากับบ่าวสามคนรวมกัน”
หลินฟ่งเสริมทำเป็นกลัวจนทงอ กุเรื่องบ่นกระปอดกระเป็ด “ข้าทำงานสารพัด
ขึ้นเขาเก็บใบชาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง กว่าจะตากกว่าจะคัดใบชาเสร็จลงจาก
เขาได้ตะวันก็ลับขอบฟ้าไปแล้ว กลับมาถึงร้านยังต้องมาห่อใบชาเตรียมส่ง
วันถัดไปอีก เงินสักครึ่งตำลึงยังไม่เคยได้ติดกระเป๋ามา ขึ้นอยู่ต่อไปข้าคงไม่มี
โอกาสได้ลิ้มตาอ้าปาก คงตายคากองใบชาอยู่หลังร้านเป็นแน่”

“ชะๆๆ คนซินหยางหาเงินน้ำใจเอื้อเฟื้อต่อกัน ไฉนพวกพ่อค้าเนี้ยตัวดี
หน้าเลือดนิก! สมควรแล้วที่จะถูกพวกข้าปล้นเสียบ้าง” สมุนโจรอารมณ์ดีขึ้น
ทันตาเห็นเมื่อได้ฟังเรื่องราวความร้ายกาจของคนซินหยางดังหวั่น

“พี่ชาย ข้าขอถามหน่อยเถิด เรากำลังไปไหนกัน แล้วพวกท่านจับเชลย
มาปล่อยทิ้งไว้กลางทางเสียดื้อๆ แทนที่จะบังคับเอาไปเป็นแรงงาน คนที่วันๆ
อยู่แต่กับใบชาอย่างข้าหาเข้าใจไม่” หลินฟ่งอาศัยจังหวะที่สมุนโจรเริ่มอารมณ์ดี
ปะเลาะถาม

“ถึงพวกข้าเป็นโจร แต่มีศักดิ์ศรี กองโจรนิรนามมีคุณธรรมเลือกปล้น
เฉพาะพวกพ่อค้าหน้าเลือด ปลดปล่อยบ่าวไพร่ให้เป็นไท แต่ไอ้พวกนี้ส่วนใหญ่

ตาขาว พอสุดเขตแดนกลับตะลึงตะลานหนีเอาตัวรอด น้อยนักที่จะติดตาม พวกข้าข้ามสู่แคว้นหลู”

“เรามาถึงแคว้นหลูแล้วหรือ แล้วเราจะไปถึงไหนกัน” หลินฟ่งเลียบเคี้ยว ถามเพื่อหาพิภพที่แน่ชัด

“หุบปากเจ้าไว้ให้สนิทเถอะ ถึงแล้วจะรู้เอง รับรองได้ว่าพวกข้าไม่ จับไปฆ่าไปแกง เจ้าทำงานร้านใบชา เหมาะนักเทียว จะได้ส่งไปอยู่กับพวก ชาวบ้านที่ไร้ชา ไม่ต้องห่วงว่าจะไม่ได้เงินเหมือนตอนอยู่แคว้นชินหยาง พวก ข้าแม้เป็นชาวป่าแต่ถือคติทำมาค้าได้มากทำน้อยได้น้อย ถ้าขยันขันแข็งเจ้าอาจ จับจองที่ดินบนเขา ตั้งตัวเป็นเจ้าของไร่ชาเสียเอง” น้ำเสียงสมุนโจรภาคภูมิใจ เมื่อเอ่ยถึงวิถีชีวิตของเผ่าตน

‘บนเขา ปลูกชา? ในแคว้นหลูเห็นจะมีเมืองซานเท่านั้นที่มีไร่ชา’

พิภพแคว้นน้อยใหญ่ที่ถูกเคียวเซี่ยให้จัดจำขณะเล่าเรียนอยู่บนภูหมื่น- ตะวันปรากฏขึ้นในมโนภาพ ภูมิประเทศแคว้นหลูเป็นทิวเขาสูงลดหลั่นกันเป็น กำแพง ข้าศึกไม่อาจบุกรุกเข้าถึงใจกลางแคว้นได้ง่าย แต่ชัยภูมิอันได้เปรียบ กลับไร้ประโยชน์เมื่อผู้คนแบ่งออกเป็นเผ่าเล็กเผ่าน้อยอาศัยอยู่ตามทิวเขา ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน รวมกันไม่มีใครติด ทั้งขาดผู้นำ จึงตกอยู่ใต้อำนาจแคว้นชินหยาง มาช้านาน ส่วนเมืองซานเป็นเมืองหน้าด่านการค้าสำคัญของแคว้นหลู สินค้าที่ ส่งออกอย่างเป็นล่ำเป็นสันไปยังแคว้นต่างๆ โดยเฉพาะแคว้นชินหยางคือ ใบชาชั้นเลิศและสมุนไพรานานาชนิด

บุรุษสอดแนมยุติการสนทนากับสมุนโจรเมื่อทราบจุดหมายของการ เดินทางในครั้งนี้

กองโจรนิรนามหยุดพักชั่วช่วงสั้นๆ เมื่อตะวันเริ่มสาดแสงแรงกล้าขึ้น หลินฟ่งซึ่งถูกปิดตามาตลอดทางก็ได้ตักน้ำจากถุงหนังที่สมุนกองโจรยื่นให้ดื่ม พอดับกระหาย

“พี่ชาย ข้าตามท่านมาถึงที่นี้ย่อมเสมือนเป็นพวกเดียวกัน จะเปิดเผย

ชื่อเสียงเรียงนามให้รู้ได้หรือไม่” บุรุษสอดแนมไม่รอช้าสร้างความคุ้นเคยทันทีเมื่อสบโอกาส

“ข้าชื่ออาสุย” แมื่อยอมญาติดีด้วย แต่น้ำเสียงสมุนโจรยังคงกระโชก-โฮกฮากตอบ

“อีกนานไหมที่สุขกว่าจะถึง” เซลยก้ามะลอถือวิสาสะเรียกขานสมุนโจรด้วยสรรพนามเป็นกันเองเพื่อตีสนิทพาลางเสริมทำท่าทางกะปลกะเปรี้ย “ข้าไม่เคยชิมหาลายชั่วยามเช่นนี้มาก่อน รู้สึกเมื่อยเต็มที”

“ไหนว่าขึ้นเขาลงห้วยเก็บใบชา ชีมาข้ามคืนแค่นี้กลับบ่นราวกับสตรี ข้าให้เจ้าเดินเสียที่ไหน ข้ามเขาก็กูก ไม่เกินชั่วยามก็ถึง เอ้า จิบน้ำเสีย นี่ข้าชกจะใจดีกับเจ้าเกินไปแล้ว” แม้นบ่นพึมพำแต่ยังส่งถุงหนังบรรจุน้ำให้หลินฟ่งดื่มอีกรอบ

“พี่สุยช่างมีน้ำใจนัก คนอื่นๆ จะใจดีเหมือนท่านหรือไม่”

“ฮ่าๆ” สมุนโจรหัวเราะชอบใจ “เจ้าน้ำใจดี เผาข้าวอยู่กันอย่างพี่น้อง ถ้อยทีถ้อยอาศัย มีพวกนอกคอกบ้างที่อพยพลงไปค้าขายในเมือง นิสัยใจคอแปรเปลี่ยนเป็นคับแคบเห็นแก่ได้ ถึงกระนั้นก็ยังมึนน้ำจิตน้ำใจกว่าคนชินหยางมากนัก”

“ดูท่าพี่สุยไม่ค่อยถูกชะตากับคนชินหยางสักเท่าไร” หลินฟ่งจับได้ถึงความกระด้างกระเดื่องในน้ำเสียง ชนวนปัญหาของความวุ่นวายบริเวณชายแดนอาจเกิดจากความไม่ลงรอยระหว่างคนสองแคว้นย่อมเป็นไปได้

“แนอยู่แล้ว ขึ้นชื่อว่าคนชินหยางหามิได้ ยิ่งผู้สำเร็จราชการที่ฮ่องเต้ชินหยางส่งมา เลวทรามเข้ากระดูกดำ” อาสุยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน การตกอยู่ใต้อำนาจมาเป็นเวลาช้านานทำให้ส่วนลึกของชาวหลูไม่มีใครลงรอยกับชาวชินหยางนัก

หลินฟ่งถึงกับหุบฝีเมื่อสมุนโจรเอ่ยพาดพิงถึงบุคคลในความวิตกกังวลของฝานเลียงซือ “ผู้สำเร็จราชการแคว้นหลู? พี่สุยหมายถึงฮ่องฉีหลินน้องชายฮ่องเต้ใช่หรือไม่” หลินฟ่งแส้งเดา

“สงสัยถ้าไถ่ร้านไปซาคงใช้งานจำจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันจริง จะมีใครเสียอีกเล่าถ้าไม่ใช่อ่องฉี่หลิน” อาสุยแค้นเสียง “ฮ้องเต้โหดส่งน้องชายชั่วมาริตนาทาเร้นชาวหลู เลวพอกันทั้งพี่และน้อง ฮี”

“ชาวซินหยางต่างแซ่ฮ้องว่าฮ้องเต้ตั้งอยู่ในทศพิชราชธรรม พี่สุยเข้าใจคลาดเคลื่อนเสียกระมัง” หลินฟ่งหยิ่งเชิง

“คนซินหยางย่อมมองเห็นแต่เงาเงาของโอรสสวรรค์ พวกข้าจำต้องกลายมาเป็นโจรทุกวันนี้เพราะฮ้องเต้ผู้ทรงธรรมของเจ้า สั่งให้น้องชั่วริตภาชีเสียยิ่งกว่าริตเลียดจากปวงชนชาวหลูอับจนหนทาง พวกข้าปลุกชาเลี้ยงชีพ ถูกอ่องหน้าเลือดเก็บทั้งภาษีที่ดินและภาษีใบชา ไหนจะค่าผ่านทางที่ด่านประตูเมือง พอใบชาถึงแค้วนซินหยางก็ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมผ่านเข้าเมืองอีก เจ้าลองคำนวณดู พ่อค้าซินหยางบังคับซื้อใบชาในราคาเท่าเดิมแต่ภาษีกลับเพิ่มขึ้นตามอารมณ์ผู้สำเร็จราชการ เช่นนี้หากไม่ปล้นกองคาราวานจะให้พวกข้าหาเงินจากไหนมาจ่ายภาษี”

แม้ถูกปิดตาไว้ แต่หลินฟ่งรับรู้ได้ถึงความคับแค้นของอาสุยที่มีต่อฮ้องเต้และอ่องฉี่หลิน หากผ่านเลี้ยงชีพอยู่ด้วยคงดีไม่น้อย เขาย่อมรู้ว่าอ่องฉี่หลินกระทำตัวเป็นสุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสือกเก็บภาษีคนแค้วนหลูตามพระบรมราชโองการฮ้องเต้ หรือริตนาทาเร้นตามใจชอบเพื่อเอาเข้าพกเข้าห่อตัวเองกันแน่

“ช่างน่าเห็นใจยิ่งนัก ด้วยเหตุนี้เองบรรดาพ่อค้าซินหยางถึงได้ถูกปล้นเป็นว่าเล่น พวกท่านไม่กลัวปะทะกับทหารลาดตระเวนเลยหรือ”

“ฮี ทหารลาดตระเวน พวกมันนั่งๆ นอนๆ คอยเก็บส่วยกองคาราวานที่ผ่านด่านไม่สบายกว่าหรือ จะออกมาตะลอนไล่จับโจรให้เหนื่อยเปล่าทำไมต่อให้มาจริงพวกข้าก็เผ่นขึ้นเขาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว พวกมันไม่ชำนาญพื้นที่ขึ้นนอกนอกเส้นทางหลวงได้หลงป่า อายุชาวบ้านเข้าไปใหญ่”

สมุนโจรประชดประชัน ดูถูกดูแคลนและเป็นปรปักษ์อย่างเมามั่นจนลืมไปว่ากำลังพ่นความลับให้คนแปลกหน้าฟัง บทสนทนาจำต้องยุติลงเมื่อ

หัวหน้ากองโจรสลัดญานออกเดินทางต่อ ม้าของเชลยถูกอาสุยกระตุกให้ออกเดินอีกครั้ง

“พี่สุย อากาศชักเริ่มร้อน ในเมื่อเราใกล้ถึงแล้วขอ ข้าเอาผ้าปิดตาออกได้ไหม” หลินฟ่งต่อรองเพราะอยากเห็นทิวทัศน์แวดล้อมเต็มที่

“ขนาดเป็นแค่ลูกน้องในร้านใบชายังกล้าต่อรอง เช่นนี้ข้าคงไม่กล้าค้าขายกับเจ้าแก่เจ้าแน่นะ ทนอีกสักครึ่งชั่วโมงเถอะ พอเริ่มขึ้นเขาแล้วข้าจะแก้ผ้าปิดตาออกให้”

“ขอบคุณพี่สุย ท่านดีกับข้ามากจริงๆ” หลินฟ่งหุบปากเงียบหลังได้ในสิ่งที่ต้องการ เงี่ยหูฟังแยกแยะเสียงฝีเท้าม้าออกจากเสียงต่างๆ รอบตัว สุดท้ายใจจดใจจ่อจนเผลอเผลอไม่ที่ล่องลอยในอากาศ อาศัยจดจำเส้นทางด้วยกลิ่นแพนสายตาที่ถูกดบังไว้

อาสุยรักษาคำพูดที่ให้ไว้ แก่ผ้าปิดตาเชลยออกเมื่อม้าเริ่มไต่ขึ้นที่สูง ทิวทัศน์สองข้างทางรกร้างและสูงชันขึ้นเรื่อยๆ จนฝูงม้าต้องเดินเรียงหนึ่ง กองโจรนิรนามเลือกยอเขาสูงเป็นแหล่งอำพรางตัว ภูมิศาสตร์ตามธรรมชาติเยี่ยงนี้เป็นเกราะกำบังผู้บุกรุกชั้นดีไม่ต่างจากยอดภูหมื่นตะวัน หนทางอันคดเคี้ยวทำให้คนภายนอกที่ไม่รู้จักเส้นทางหลงวนเวียนติดอยู่บนเขาชั่วมัฆัฎ

สมุนโจรมีท่าทีผ่อนคลายขึ้นเมื่อเข้าสู่เขตแดนอันคุ้นเคย

“พี่สุย ยอดเขานี้มีนามหรือไม่”

สมุนโจรสลัดศีรษะเป็นคำตอบ “ยอดเขานี้ได้ปรากฏบนแผนที่ แต่พวกเราเรียกภูเขาพันราตรี ข้าพั่นด้วยสุราเหลืองหมักบ่มสิบฤดูหนาว ถึงมองเห็นแต่เจ้าไม่มีทางจำได้ เส้นทางบนเขาซับซ้อนนัก ลุ่มลุ่มทำขึ้นมาจากหลงวนเวียนอยู่ในป่าพันราตรีจนตัวตาย กองลาดตระเวนของอ่องหน้าเลือดมีแต่พวกตาขาว แค่นี้เขาพวกมันยังไม่กล้า นับประสาอะไรจะขึ้นมาตามหาพวกข้าถึงบนนี้ ฮ่าๆ” อาสุยโธ่

หลินฟ่งไม่ได้ตอบ พยายามสังเกตพันธุ์ไม้เพื่อจดจำเส้นทาง ขบวนม้า

ลัดเลาะมาถึงช่องเขาแคบ มองผิวเผินเป็นทางตัน สมนุโจรต่างกระโดดลงจากหลังม้า หัวหน้ากองโจรปลดผ้าคลุมหน้าออกแล้วผิวปากเลียนเสียงนก ชั่วอึดใจเดียวก็มีเสียงผิวตอบกลับมาเป็นสัญญาณรู้กัน คนบนสันเขานับสิบค่อยๆ ปรากฏกายขึ้นพร้อมน้ำสายธนูไว้ในท่าเตรียมยิง

ชัยภูมิเช่นนี้ไม่มีทางที่คนแปลกหน้าจะลักลอบผ่านเข้าไปได้ กองโจรนิรนามหาใช้กองโจรระจอกอย่างที่เขาใจกันเสียแล้ว' หลินฟ่งรำลึกถึงงานข่าวที่เถาเถ้านใบชาถ่ายทอดให้ฟังก่อนออกเดินทาง เหตุที่เมืองหลวงไม่ส่งกำลังมาปราบปรามเพราะอ่องฉีหลินทูลฮ้องเต๋ว่ากองโจรนิรนามเป็นเพียงโจรปลายแถว ไม่ควรมือกองทหารลาดตระเวนในสังกัดตน

‘อ่องฉีหลินปล่อยให้กองโจรลอยนวลอาจเพราะต้องการใช้เป็นข้ออ้างเรียกเก็บค่าคุ้มครองจากกองคาราวานย่อมเป็นได้’

ประเมินด้วยสายตาอันเฉียบคมของคนฝึกยุทธ์มาอย่างเคี้ยวกรำ พลธนูของกองโจรนิรนามใช้ธนูไม้ไผ่ น้ำหนักเบา หัวผลในระยั้งกลั๊ แตกต่างไปจากธนูเขาสัตว์ดัดประกะบไม่ที่หลินฟ่งใช้ รัศมีโค้งงอของปลายปีกธนูที่มากกว่าส่งผลให้ยิงได้ไกลและแรงกว่าธนูไม้ไผ่หลายเท่า ส่วนหัวลูกธนูเป็นทรงข้าวหลามตัด บ่งบอกว่าเป็นของพวกพราน หาใช้กองกำลังทหารที่นิยมใช้หัวธนูแบบเงี้ยวซึ่งปักเข้าไปแล้วดึงออกไม่ได้ ตายสถานเดียว

สมณุโจรทยอยจูงม้าผ่านช่องเขาแคบ เมื่อโผล่พ้นหลืบเขาก็ให้อัจฉรย์ใจยิ่งนัก พื้นที่ราบภายในหุบกว้างขวาง กระจิมน้อยใหญ่ตั้งอยู่บนเนินไล่ระดับกระจายไปทั่วบริเวณ เว้นระยะห่างให้พอเป็นส่วนตัวแต่ยังสามารถจับตามดูความเคลื่อนไหวได้ทั่วถึง ความชื้นในอากาศมีสูง เป็นสัญญาณว่ามีลำธารอยู่ไม่ไกลออกไป

หญิงชาวบ้านหลายคนโผล่หน้าออกจากกระจิมเมื่อได้ยินเสียงม้า ต่างปรีเข้ามาด้วยความดีใจเมื่อเห็นคนในครอบครัวกลับมาด้วยความสวัสดิภาพ อาฮุยกี่เช่นกัน มีเด็กชายตัวน้อยวิ่งโร่เข้าสู่อ้อมแขน ทั้งให้หลินฟ่งยืนเก้ๆ กังๆ มองภาพอันน่ายินดีตรงหน้า

“มานี่ เจ้าต้องมารู้จักกับลูฉีเชียงหัวหน้าเผ่า” หลังถอดรัดฟัดเหวี่ยงอยู่พักใหญ่อาสุยจึงปล่อยเด็กชายในอ้อมแขนลง ลากเชลยที่ติดตามมาดั่งตรงไปยังลานกว้างที่ชายฉกรรจ์หลายคนนั่งล้อมวงอยู่

บุรุษรูปร่างลั่นทัดผิวขาวซีดผมยวาระเชิงประปานั่งอยู่บนขอนไม้กำลังดื่มน้ำจากกระบอกลูกไม้ไฟที่เคี้ยวรับใช้นำมาด้วยความกระหาย

อาสุยลากหลินฟงเข้าไปขัดจังหวะการพักผ่อนของเขา

“ฉีเชียง เจ้าที่ชื่ออาฟง ระหว่างทางข้าสอบประวัติมาเรียบร้อยแล้ว มันเป็นบ่าวร้านขายใบชา ไม่น่าใช้ทหารลาดตระเวนปลอมตัวมา”

“เป็นทหารลาดตระเวนปลอมตัวมาหรือไม่ข้าจะตัดสินเองอาสุย ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้า” ลูฉีเชียงเท้าสะเอว ลูกขึ้นยืนเต็มฝ่าเท้า ดวงตาโปนโตกราดมองพินิจพิจารณาเชลยตั้งแต่หัวจดเท้า “เจ้าเป็นใคร มาจากไหน หน้าตาไม่ยกเหมือนชาวซินหยาง” หัวหน้ากองโจรนิรนามเดินเข้าไปประจันหน้ากับบุรุษรูปร่างสูงกว่าด้วยท่าทีคุกคามเพื่อค้นหาความจริง

“ข้าชื่ออาฟง แม่ข้าเป็นคนเผ่าทางเหนือ หลังแม่ตาย ญาติห่างๆ ขยี้ข้ามาเป็นบ่าวร้านใบชาในแคว้นซินหยางตั้งแต่เล็ก” หลินฟงทาเกรงกลัวไม่ เขาไม่ควรเสแสร้งเกินเหตุเหมือนที่ปฏิบัติกับอาสุย บุรุษรูปร่างลั่นทัด แม้ผิวขาวซีดแต่ยังดูน่าเกรงขาม ฐานะหัวหน้าเผ่าย่อมต้องมีวิจรรย์ญาณในเรื่องต่างๆ มากกว่าลูกน้องอย่างอาสุย ลูฉีเชียงเป็นตัวของตัวเองเอาไว้ว่าจะสร้างความไวเนื้อเชื่อใจได้มากกว่า

“ในเมื่อเป็นไทแล้ว ทำไมจึงไม่คิดกลับขึ้นเหนือ ตามพวกข้ามาทำไม”

“ข้าตัวคนเดียวนับตั้งแต่วันที่พวกญาติขายข้าให้เถาแก่ จะอยู่ที่ไหนหาได้แตกต่าง จึงตัดสินใจตามพวกท่านมา”

“ท่าทางเจ้าไม่เหมือนบ่าวไพร่ทั่วไป การพูดการจาเหมือนคนมีวิชาติดตัว”

ลูฉีเชียงเดินวนรอบเชลยที่ยืนหน้าหนึ่ง หาได้เกรงกลัวหัวหน้าเผ่าที่พ่วงตำแหน่งหัวหน้ากองโจรนิรนามอีกตำแหน่ง ผิดวิสัยข้าทาสบริวารที่มักก้มหัว

ต่อหน้าผู้เป็นนายเสมอ

“ข้าอ่านออกเขียนได้เพราะต้องรับใบสั่งซื้อชาจากลูกค้าเป็นประจำ ส่วนเรื่องหมัดมวยพอมีไว้ต่อยตีกับนักเลงหัวไม้แคในตรอกชา ฝีมือข้าคงไม่ต่างจากเด็กทะเลาะกันนในสายตาทูก่าน”

หากตอบว่าไม่ชำนาญยุทธ์เสียเลย หัวหน้ากองโจรที่หาญต่อกรกับการคงหาวิธีทดสอบได้ไม่ยาก ลูฉีเซียงตอบว่าเป็นยอมนำเชือกถึกกว่า

ลูฉีเซียงเสะยืม ดวงดาววับเมื่อถูกบ่าวร้านใบชาท้าทาย “ตามกฎของเผ่า เซลยที่ตามกลับมาจะถูกกักบริเวณบนเขาอย่างน้อยครึ่งปี ทำงานจิปาตะตามที่ได้รับมอบหมาย เมื่อครบกำหนดข้าจะพิจารณาอีกครั้งว่าจะรับเจ้าให้อยู่ในเผ่าต่อไปหรือไม่ ถึงผ่านการพิจารณาเชื่อว่าทำอะไรตามใจชอบเจ้าจะถูกส่งไปช่วยงานในไรชาหลังเขาอีกสามปีถึงจะนับว่าเป็นคนในเผ่า รู้อย่างนี้แล้วยังอยากอยู่ต่อหรือไม่ ถ้าไม่ วันพรุ่งนี้ข้าจะให้อาสุยพากลับลงไปส่งที่ชายแดน เน้นอนว่าต้องปิดตาเหมือนตอนขึ้นมา”

“ข้าจะอยู่ที่นี้” แม้การกักบริเวณจะทำให้หลินฟ่งหนักใจ แต่ไหนๆ เข้ามาอยู่ในรั้งโจรแล้ว ชื่นกลับลงไปมือเปล่า หากพี่น้องร่วมสาบานรู้เข้า โดยเฉพาะเหวินซือไ้ คงได้ล้อเลียนว่าเขาไม่เอาไหน บุรุษจากภูมื่นตะวันมั่นใจว่าจะสามารถหาทางลงจากเขาและส่งข่าวถึงผ่านเสียงชื่อได้ในไม่ช้า

“ดี...เช่นนั้นข้าจะให้อาสุยเป็นคนคอยควบคุมเจ้า” ลูฉีเซียงหันไปพยักหน้าให้สมุนที่ยืนอยู่ห่างๆ กลับเข้ามา “อาสุย นับแต่นี้เป็นต้นไปจนกว่าใบไม้เปลี่ยนสี ห้ามคนจีนหยางผู้นี้ลงจากเขา หากมันฝ่าฝืนตัวเองจะถูกลงโทษด้วย” หัวหน้ากองโจรนิรนามสั่งเสียงเข้ม

น้อยครั้งนักที่บ่าวไพร่จากกองคาราวานจะกล้าติดสอยห้อยตามกลับมาถึงภูเขापันราตรี บุรุษผู้นี้รูปร่างผึ่งผาย หัวหาญผิตแผกไปจากบ่าวไพร่โดยทั่วไป ลูฉีเซียงกำลังระแวงว่าอาจเป็นทหารจากกองลาดตระเวนปลอมตัวมา

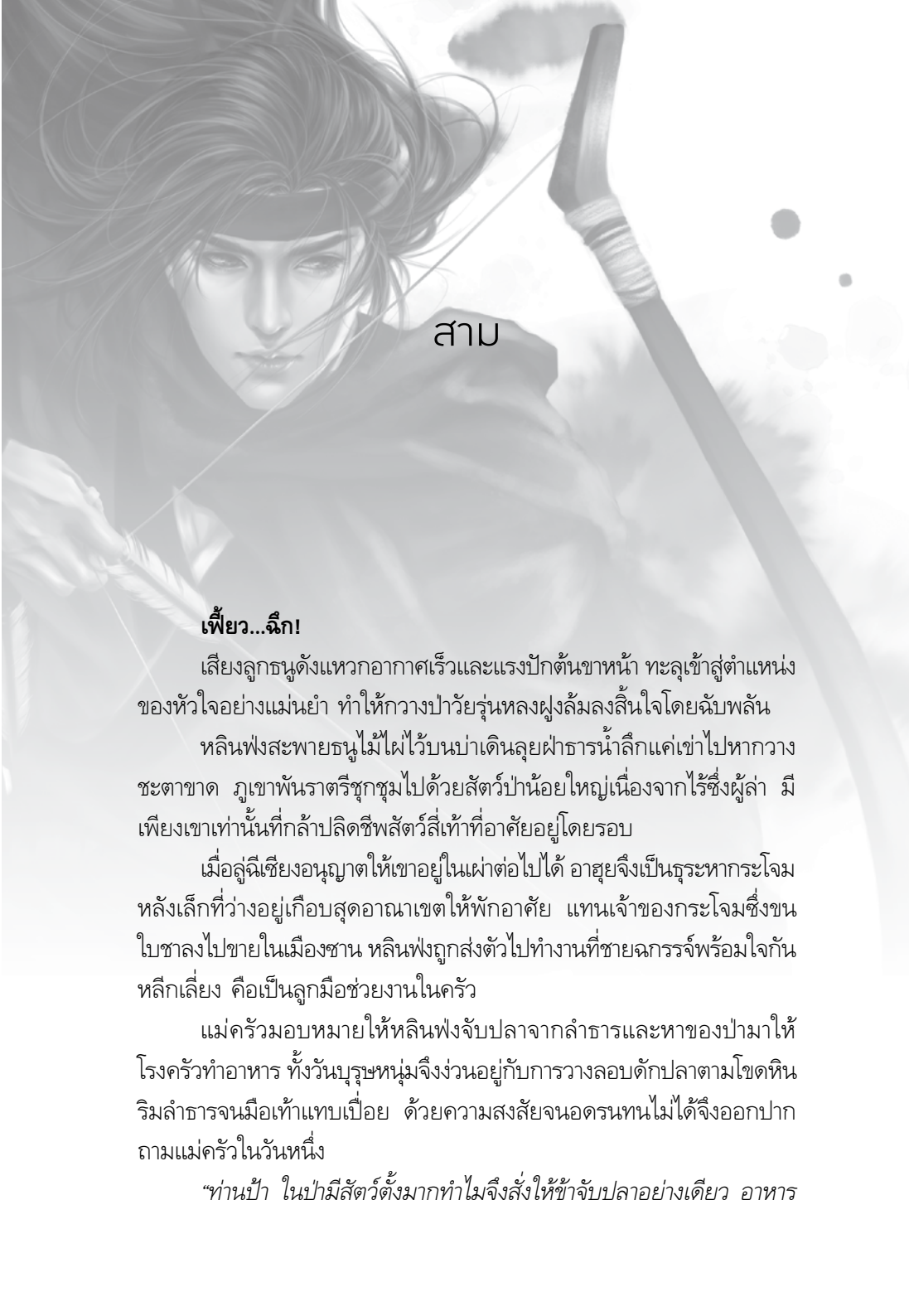
ลูฉีเซียงจัดตั้งกองโจรนิรนามขึ้นหลังจากสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าเผ่าจากลูฉิวเซียน บิดาของเขาละทิ้งเผ่าลงจากเขาไปรับราชการในเมืองซาน รับใช้

ผู้สำเร็จราชการแคว้นหลู เขาจึงสบโอกาสรวบรวมคนหนุ่มในเผ่าออกปล้น สะตมกองคาราวานเฉพาะพ่อค้าจีนหยาง โดยบิดาซึ่งประจำอยู่ในเมืองซาน ไม่อาจห้ามได้อีกต่อไป

กองโจรนิรนามออกปล้นเมื่อรับรายงานจากสายข่าวในแคว้นซินหยาง ทุกครั้งที่มีการคาราวานผ่านชายแดน เลือกจูโจมในคืนเดือนมืดอย่างไม่ทันให้ ตั้งตัว ของมีค่าที่ได้จากการปล้นจะถูกพักไว้ก่อนทยอยออกขายในแคว้นอื่น ที่ห่างไกลออกไป ส่วนทองคำนั้นนำไปแลกเปลี่ยนปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรง ชีวิตของคนในเผ่า รวมทั้งเก็บไว้จ่ายภาษีใบชาให้ทางการ

เผ่าผู้ตัดขาดจากโลกภายนอก ดำรงชีวิตบนยอดเขาสูงไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ยามค้าขายจะส่งตัวแทนลงมายังเมืองซาน ทหารของทางการจึงไม่อาจแคะรอย กองโจรนิรนามได้

เหตุที่ลู่ฉีเซียงเสี่ยงรับคนนอกเข้าเผ่าเพราะต้องการคนไว้คอยช่วยเหลือ สตรี เด็ก และคนชรา ในระหว่างที่ชายฉกรรจ์ในเผ่าลงจากเขาไปปล้น ที่ผ่าน มายังไม่เคยพลาดพลั้งรับไล่ตีกเข้าเผ่า แต่สำหรับบุรุษชั้นยอดลี้มรดกเหลือบ ดำหน่วยก้านดีผิดบ่าวไพร่คนนี้ เขาคงต้องคอยจับตาดูอย่างไม่ให้คลาดสายตา

สาม

เพี้ยว...จิก!

เสียงลูกธนูดังแหวกอากาศเร็วและแรงปัดต้นขาหน้า ทะลุเข้าสู่ตำแหน่งของหัวใจอย่างแม่นยำ ทำให้กางปาวัยรุ่นหลงผุ่งลั้มลงสิ้นใจโดยฉับพลัน

หลินฟ่งสะพายธนูไม่ไผ่ไวน้ำป่าเดินลุยฝ่าธารน้ำลึกแค่เข้าไปหาทางชะตาขาด ภูเขาพันราตรีซุกซุมไปด้วยสัตว์ป่าน้อยใหญ่เนื่องจากไร้ซึ่งผู้ล่า มีเพียงเขาเท่านั้นที่กล้าปลิดชีพสัตว์สี่เท้าที่อาศัยอยู่โดยรอบ

เมื่อลูจี้เซียงอนุญาตให้เขาอยู่ในเผ่าต่อไปได้ อาฮุยจึงเป็นธรรหาคระโจมหลังเล็กที่ว่างอยู่เกือบสุดอาณาเขตให้พักอาศัย แทนเจ้าของกระโจมซึ่งชนไบชาลงไปขายในเมืองซาน หลินฟ่งถูกส่งตัวไปทำงานที่ชายฉกรรจ์พร้อมใจกันหลีกเลียง คือเป็นลูกมือช่วยงานในครัว

แม่ครัวมอบหมายให้หลินฟ่งจับปลาจากลำธารและหาของป่ามาให้โรงครัวทำอาหาร ทั้งวันบุรุษหนุ่มจึงง่วนอยู่กับการวางลอบดักปลาตามโขดหินริมลำธารจนมือเท้าแทบเปื่อย ด้วยความสงสัยจนอดรอนทนไม่ได้จึงออกปากถามแม่ครัวในวันหนึ่ง

“ท่านป่า ในป่ามีสัตว์ตั้งมากทำไมจึงสั่งให้ข้าจับปลาอย่างเดียว อาหาร

ที่ขึ้นขึ้นมาจากข้างล่างก็ไม่เห็นมีเนื้อสัตว์ ทำไมคนเผ่าหูจึงกินแต่เนื้อปลา ไม่กินเนื้อสัตว์อื่นบ้าง”

สตรีผมสีดอกเลากำลัง่วนอยู่กับการสุ่มพินลงในเตาก่ออิฐ ซึ่งไม่ไผ่ขนาดใหญ่หลายชั้นบนเตากำลังระอุได้ที่

แม่ครัวใหญ่สายศิระะอย่างระอา “ข้าไม่อยากพูด เผ่าหูหาใครตุนเนื้อแพะภูเขาอร่อยเทียบเข้าได้ แต่มันเป็นอดีตไปแล้วตั้งแต่ซานฉาฮวาเติบโตขึ้นมา นางกล่อมชาวบ้านให้เลิกกินเนื้อสัตว์ใหญ่ ถูกขู่ให้เกรงกลัวบาปกรรม พวกพรานที่เคยล่าสัตว์พากันทิ้งอาวุธหนีลงไปปลุกษาที่ดินเขากันหมด เผ่าหูจึงขาดแคลนเนื้อสัตว์สี่เท้านับแต่นั้นเป็นต้นมา”

“ซานฉาฮวา? ข้าไม่ยกู้ว่าเผ่าหูมีหมอผีฤทธิ์แก่กล้าถึงขั้นสั่งให้ชาวบ้านเลิกกินเนื้อสัตว์ป่าได้”

“นางเป็นบุตรคนเล็กของลู่วิวเซียนอดีตหัวหน้าเผ่า เป็นน้องสาวของลู่วีเซียง ถึงไม่ใช่แม่ดมหมอกผีก็ใกล้เคียง ใครหน้าไหนจะกล้าขัดขึ้น”

แม่ครัวใหญ่หันหน้าขวาง กวักมือเรียกให้หลินฟงกระเถิบเข้ามาใกล้ “เจ้าเพิ่งมาอยู่ใหม่ คงยังไม่รู้จักนาง ถ้าเห็นสตรีรักเปียยาวถึงกลางหลัง ผิวซีดเผือด เทียวเดินท่อมๆ ไปในป่าไม่สนกลางวันกลางคืน พูดจាកับลัทธิไปทั่ว นั่นแหละลู่วานฉา แต่คนมักเรียกนางว่าซานฉาฮวา ชาวบ้านเชื่อว่านางหยั่งรู้อนาคตได้”

หลินฟงเลิกคิ้ว แทบไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ทำหน้าที่แบบนี้ไม่เชื่อสินะ เมื่อก่อนข้าก็เห็นเป็นเรื่องเหลวไหล คนพูดกันไปเรื่อยว่านางมีอำนาจวิเศษ จนได้เจอกับตัวเอง วันหนึ่งนางห้ามไม่ให้ข้าออกไปซั๊กผ้าที่ลำธาร ให้เก็บตัวอยู่แต่ในกระโจม ข้าหรือจะเชื่อ พอนางคล้อยหลังไปข้าก็หอบผ้าออกไปเหมือนเคย ซั๊กเสร็จแล้วกองไว้บนก้อนหินริมลำธาร”

แม่ครัวสาธิตท่าทางประกอบ “พอเอื้อมมือจะหยิบผ้ากลับใส่ตะกร้าเท่านั้นแหละ จู่ๆ งูตัวหนึ่งเลื้อยออกมาจากซอกหิน มันจกข้าที่แขนแล้วแผ่

แม่เบี้ยขึ้นสูงเท่านี้” หญิงชายยกแขนขึ้นสูงเกือบถึงเอว “มันตั้งทำอะไรจะฉกข้าข้าจุ๋ๆ ชานฉาฮวาโผล่มาจากไหนไม่รู้ตะโกนเสียงดัง ฐุเลื้อยหลบไปดื้อๆ หากไม่ได้นางหาสมุนไพร่ประระบัพพิษให้ วันนี้ข้าคงไม่ได้มานั่งหุงข้าวให้เจ้ากิน” นางทรุดตัวลงนั่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ราวกับเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ

“ท่านป้าเลยเชื่อว่าบุตรสาวของอดีตหัวหน้าเผ่ามีพลังลึกลับเหนือธรรมชาติ นอกจากหยั่งรู้อนาคตแล้วยังคุยกับสัตว์รู้เรื่องอีกต่างหาก” หลินฟ่งไม่ปักใจเชื่อ

“ตั้งแต่เจอกับตัวข้าจึงเลิกกังขาในตัวนาง เหตุที่คนในเผ่าเลิกล่าสัตว์เพราะชานฉาฮวาบอกว่าการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นบาปมหันต์ ส่งผลให้คนล่าประสบเคราะห์กรรมหนักหนาสาหัส บ้างถึงแก่ชีวิต”

“เพราะเหตุนี้ ทำให้ไม่มีใครเลี้ยงหมูเห็ดเป็ดไก่ด้วยใช่ไหม”

“นางบอกว่าพวกมันร้องไห้เมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกฆ่า พอนางพูดแบบนี้ชาวบ้านต่างพากันหัวหด ใครจะกล้าเชือดหมูเชือดไก่เล่า กลัวว่าวันหนึ่งจะพังบับๆ ตายเหมือนสัตว์ที่ตัวเองเชือด แฮ่ ข้าลืมนรสชาติพวกมันไปหมดสิ้นแล้ว” แม่ครัวพูดปลงๆ

หลินฟ่งหาได้กริ่งเกรงในอิทธิฤทธิ์ของลู่ชานฉาตามคำบอกเล่า เขาเบื่อกินแต่ปลาเต็มที่ ป่าที่ไร้พยาน ชุกชุมไปด้วยสัตว์น้อยใหญ่ หากล่ามาเป็นอาหารให้คนในเผ่าสักตัวสองตัวคงไม่ทำให้เพื่อนของนางลดน้อยลงสักเท่าไร

กวางชนาตรุ่นๆ ลื่นใจอยู่บนก้อนหินริมลำธาร เลือดจากแผลไหลเป็นทางปะปนไปกับกระแสน้ำ หลินฟ่งคุกเข่าลงตั้งท่าจะดึงลูกธนูออกจากคันขานของมัน

“หยุดเดี๋ยวนี้! เจ้าคนเถื่อน”

เสียงร้องเรียกดังมาจากลำธารอีกฝั่ง สตรีในชุดเสื้อคลุมสีขาวหม่นตัวยาว สายรัดเอวร้อยด้วยหยกเน้นทรวดทรงเพรียวบางจนแทบปลิวลม ผมยาดำลับถูกถักเป็นเปียหลวมๆ พันร้อยไว้กับเกล้าวัลย์ปากคล้ายภูติพรายที่ปรากฏขึ้นท่ามกลางความรกซึ้งของพงไพร

“เจ้าคงเป็นคนที่พินิจเสียงพาด้วมาจากพื้นล่าง ถึงไม่รู้ว่าคนเผ่าหูลึก ล่าสัตว์มานานมาแล้ว” นางถลาเข้ามาหาทวงชะตาชาดมือขาวชืดลูบไปบนร่าง ไร้ลมหายใจ ถอนหายใจป่นสะอื้น ท่าทางเศร้าสร้อยราวกับสูญเสียญาติพี่น้อง ในครอบครัว กลับตาทันงันอยู่ชั่วขณะ เมื่อเงยหน้าขึ้นสู่ฐานฉาก็ถลึงตาใส่ หลินฟ่งอย่างขุ่นเคือง

“เจ้าคือลู่อานฉาสินะ ชื่อเสียงของเจ้าเป็นที่รำลือยิ่ง ในที่สุดข้าก็ได้พบ ต้นตอที่ทำให้คนในเผ่าอดอยากปากแห้งต้องกินแต่ปลาจนครีบแทบจะงอก ออกข้างใบหูอยู่แล้ว” บุรุษจากภูหมื่นตะวันส่ายศีรษะน้อยๆ อย่างเอือมระอา สตรีตรงหน้าดูอ่อนเยาว์และไร้เดียงสาต่างจากภาพที่เขาจินตนาการไว้ ดวงตากลมโตของนางได้รูปทรงมากกว่าผู้เป็นพี่ชาย จมูกเรียวเล็กขีดขึ้นอย่าง คนดีอื่น ริมฝีปากเรียวบางเหยียดเป็นเส้นตรงด้วยความไม่พอใจ หากไม่รู้ มาก่อนว่านางมีพลังเหนือธรรมชาติ น้องสาวของลู่อินเซียะในยามโกรธเกรี้ยว ก็เหมือนเด็กสาวชาวบ้านทั่วไป หากทำให้ผู้ใดหวาดหวั่นได้ไม่ว่า

“แล้วเจ้าละเป็นใคร ไม่รู้หรืออย่างไรว่าบนเขาสูงนี้ไม่มีผู้ใดกล่าล่าสัตว์” เสียงแหลมเล็กห้วนสวนกลับมาอย่างถือดี

“เผ่าหูลึกห้ามล่าสัตว์ด้วยหรือ พี่เจ้าไม่ยกบอกข้า” หลินฟ่งยกไหล่ ขยับย่นหน้าเข้าไปใกล้ แม้สีหน้าเรียบเฉย แต่ดวงตาส่องประกายกล้าท้าทาย อยู่ในที่

“ข้ากำลังบอกเจ้าอยู่นี่ไง ลัทธิพวกนี้ไม่ต่างจากคน เจ้าไม่มีสิทธิ์ พรากชีวิตพวกมัน” ลู่อานฉาเสียงสั่นด้วยความโกรธเมื่อเห็นบุรุษหนุ่มไม่มี ท่าทีล้าถนัด

“ทวงนี่เกิดมาเป็นเหยื่อย่อมถูกล่าเป็นธรรมดาของโลก หากมิใช่ลูกธนู ของข้ามันก็ต้องตายด้วยคมเขี้ยวเสืออยู่ดี เจ้านั้นแหละมีสิทธิ์อะไรถึงห้าม ชาวบ้านไม่ให้กินเนื้อ เจ้าไม่กินใช่ว่าคนอื่นต้องไม่กินไปด้วย” หลินฟ่งตอกกลับ เรียบๆ

ในบรรดาพี่น้องร่วมสาบานหาใครมั่งมันเท่าเขา หากเห็นว่าไม่ถูกต้อง

หลินฟงจะยืนหยัดสู้หัวชนฝาจนผ่านเลียงซื่อเห็บแนมว่า ‘ดื้อด้านเหมือนวัว’

“หากวาระสุดท้ายของเจ้าต้องลี้มรสความเจ็บปวดก่อนสิ้นลมหายใจ เจ้าคงไม่กล่าวเช่นนั้น” น้ำเสียงเกรี้ยวกราดแปรเปลี่ยนเป็นคร่ำสรว้อย ลู่ซานฉา จนนัยถ้อยคำคนแปลกหน้า รู้อยู่แก่ใจว่าชาวบ้านเลิกกินเนื้อสัตว์เพราะเกรงกลัวอำนาจเหนือธรรมชาติของนาง หากได้มีเมตตาต่อชีวิตสัตว์แท้จริงแม่ครัวใหญ่เป็นหนี้บุญคุณนางนับตั้งแต่วันที่ถูกรงจิ้งจิกยัดใส่เพียงเนื้อปลาปรุงอาหารตามที่นางขอ คนในเผ่าจึงหมดทางเลือกในการกินไปโดยปริยาย เหลือเพียงชาวบ้านบางคนทำเนื้อสัตว์ตากแห้งกลับขึ้นมาหลังค้าขายเสร็จ นางก็แสวงเอาหูกไปนาเอาตาไปไร่เสีย

ลู่ซานฉาลุกขึ้นยืนมองทิวทิศตะวันตกเป็นครั้งสุดท้าย หลังไหลลู่ลงด้วยความเศร้า สะบัดหน้าหนีภาพอันน่าสะเทือนใจตมุดเดินทางไปโดยไม่สนใจต่อล้อต่อเถียงกับนายพรานมือฉมังธนูอีก

จู่ๆ ดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าที่สดใสแสงเจิดจ้าก็ดับมืดลงเมื่อเมฆก้อนใหญ่เคลื่อนเข้าบดบัง อากาศตีสกลับครึ้มขึ้นมาเฉยๆ ราวกับภาพสะท้อนอารมณ์หม่นมัวของน้องสาวลูฉีเชียงไม่ผิดเพี้ยน

“มันไม่เจ็บอย่างที่เจ้าเข้าใจหรอกนะ”

เสียงก้องกังวานหนักแน่นของบุรุษหนุ่มทำให้ลู่ซานฉาชะงักฝีเท้า นางหันกลับมาปาดน้ำตาออกจากดวงหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่เมฆก้อนใหญ่เคลื่อนออกจากดวงอาทิตย์ คืบประกายระยิบระยับจากแสงแดดที่ส่องกระทบผิวน้ำกลับสู่ลำธารสายเล็กอีกครั้งอย่างน่าประหลาดใจ

“ข้าไม่น่าวสายธนูเรื่อยเปื่อยหากไม่มั่นใจว่าจะสังหารได้ด้วยธนูเพียงดอกเดียว เจ้าเห็นไหมว่าลูกธนูตัดหัวหัวใจ กวางตัวนั้นยังไม่ทันได้สัมผัสความเจ็บปวดก็สิ้นลมหายใจไปก่อนแล้ว นั่นคือความกรุณาสูงสุดเท่าที่พรานอย่างข้าจะมอบให้ได้”

“ข้าไม่เชื่อ”

“พวกมันโง่คร้ายหากเจอพรานชั้นเลว ยิ่งยิงหลายดอกยิ่งทรมาน

หน้าซำถ้ำสัตว์หนีเข้าไปได้ ลูกหนูจะปักอยู่เช่นนั้นจนพิษบาดแผลช้ำนเข้าสู่ กระแสโลหิต สร้างความเจ็บปวดแสนสาหัสก่อนล้มลงในที่สุด”

“หยุดเถอะ ข้าไม่อยากฟังแล้ว จิตใจเจ้าช่างเย็นชาเหมือนน้ำแข็งถึงได้ พุดคุยเรื่องการคร่าชีวิตราวกับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ”

“โปรดภัยหากข้าทำให้เจ้าชุนเคืองใจ แต่นี่คือสัจธรรม คินนี้ท่านป้า แม่ครัวจะปรุงเนื้อกวางให้คนในกระโจมกินกัน แต่ข้าจะหาปลาไปเผื่อเพราะ เจ้าคงไม่สนใจร่วมวงด้วยเป็นแน่”

ลู่อานนกักตักพินแน่นสะบัดหน้าหนีดุ่มเดินเข้าไป ตั้งใจมั่นที่จะด ออาหารคำ ต่อให้เนื้อสัตว์มีรสชาติปานอาหารทิพย์จากสวรรค์ นางก็ไม่มีทาง ใจอ่อนลี้มชิมรสพวงมันเป็นอันขาด

เสียงสายน้ำไหลดังซู่ซัดเจอนขึ้นทุกขณะที่หลินฟ่งลัดเลาะไต่ขึ้นไป
บนโขดหิน บุรุษหนุ่มทั้งลอบดักปลาไว้ สะพายธนูท่องไปตามราวป่าเพื่อล่าสัตว์ กลับลงไปให้คนในหุบเขาได้กินกัน

หลังแบกกวาดตัวเชื่องไปประเดิมให้โรงครัว แม่ครัวมีที่ท่าอดอดแต่ก็ ตัดสินใจนำเนื้อกวางมาปรุงอาหารในที่สุด อาฮุยเองเมื่อได้ลิ้มรสเนื้อกวางผัด หลังท่าง่ายจากเนื้อสัตว์ใหญ่ไปนานจึงเลิกเข้มงวด ปล่อยหลินฟ่งให้ตระเวน ไปทั่วโดยอิสระ เว้นเพียงแต่ไม่อนุญาตให้ผ่านช่องแคบลงจากเขาเท่านั้น

เมื่อชาวบ้านรู้ว่าเซลยแคว้นชินหยางทำหายคำสั่งลู่อานนก ต่างพากัน เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ก้มหน้าก้มตากินเนื้อกวางผัดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้แต่ลู่อิงเซียงพี่ชายลู่อานนก

ชาวเผ่าหูพอกพอใจอาหารมือพิเศษแต่กลับหุบปากเงียบ ไม่กล้า สนับสนุนให้หลินฟ่งล่ากวางอีก

“ชาวบ้านจะกินไปผวาไป กลัวว่าจู่ๆ ซานฉาฮวาจะเดินเข้ามากระซิบว่า มีเคราะห์เพราะกินเนื้อกวาง เจ้าก็เหลือเกิน ข้าห้ามแล้วไม่ฟัง รนหาเรื่องแท้ๆ” ท่านป้าแม่ครัวแสร้งย่องเข้ามาตะครุบท่อนแขนกำยำของลูกมือแสดงท่าทาง

เลียนแบบน้องสาวลูฉีเซียง ดูตลกมากกว่าน่ากลัวในสายตาหลินฟง

บุรุษหนุ่มทั้งสองกำลังไล่ล่าไปหลายวันเพราะยังจดจำภาพอาภากับปิริยาเศร้าโศกของลู่อานฉาได้ ถึงแม้ภายนอกดูเย็นชา แต่หลินฟงละเอียดอ่อนพอที่จะรู้ว่าควรถนอมน้ำใจนาง กว่าจะตัดสินใจนำวณูยงสัตว์อีกตัวก็ผ่านไปร่วมสิบห้าราตรี

เนื้อแพะตุ๋นยาจีนฝีมือแม่ครัวเอกเอิร์ดอรรอยเสียนลูฉีเซียงเรียกเขาเข้าไปพบ พักนี้หัวหน้ากองโจรนิรนามเก็บตัวเงียบ ไม่นำลูกสมุนออกปล้นนานนับเดือน

“คืนเดือนมืดได้กินเนื้อกวางผัด คืนเดือนเพ็ญเป็นเนื้อแพะตุ๋น ฝีมือเจ้าใช้ไหม อาฮุยไม่บอกหรือว่าเผ่าหูเลิกล่าสัตว์มานานเพราะน้องสาวข้าห้าม” หัวหน้ากองโจรนิรนามถามอย่างไม่คิดเอาเรื่องเอาราว

อาฮุยรายงานพฤติกรรมของเซलयให้ทราบเป็นระยะ บักร้านใบชาเป็นคนเงียบๆ ไม่ใคร่สนทนาปราศรัยแต่เอาใจใส่งานการในโรงครัวดี ไม่เหลวหลิกหรือมีท่าทีสอต่อรู้สอเห็น อาฮุยจึงสรุปว่าไม่น่าจะเป็นหนอนบ่อนไส้อย่างที่ระแวง แต่หัวหน้าเผ่าหูยังไม่อาจมั่นใจ ดังสุภาษิตที่ว่า ‘น้ำนิ่งไหลลึก’ คงต้องจับตามองพฤติกรรมต่อไปอีกสักระยะ

“ข้าบอกแม่นางลู่ว่าจำเป็นต้องฆ่าเพื่อต่อชีวิตผู้คนในเผ่า แม่นางลู่วาได้ขัดข้อง”

“ซานฉาฮวาไม่ขัดข้อง?” ลูฉีเซียงมีสีหน้าดูแคลน “ข้าไม่อยากเชื่อทุกครั้งทีใครยิงสัตว์กลับมา น้องสาวข้าจะตีโพยตีพายราวกับว่าชาวบ้านไปทำร้ายสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของนาง น่าซึ้งยังรู้คนที่คร่าชีวิตว่าจะมีจุดจบอันเจอนาถไม่ต่างไปจากสัตว์ที่ตัวเองฆ่า ทำเอาชาวบ้านกลัวหวาด แค่ว่าเลี้ยงหมูเลี้ยงไก่ยังไม่กล้าเลย เจ้าคงยังไม่เคยถูกน้องข้าซูละลิดึงได้ใจเด็ดแบกวางแบกแพะลงมาทำหายซานฉาฮวาเป็นว่าเล่น”

แม้รู้สึกหงุดหงิดที่เซलयชินหยางกล้าหาญผิดคนทั่วไป แต่ลูฉีเซียงแอบพึงพอใจว่าในที่สุดก็มีคนกล้าต่อกรกับลู่อานฉา

“แม่นางลู่มีได้ชุบข้า อาจเป็นเพราะนางเข้าใจการล่าโดยการอุณยฆาต”

“การอุณยฆาต? พุดจารวกับผู้ฝึกยุทธ์ ดูท่าแล้วเจ้าช่างมีคุณธรรมสูงส่งเกินกว่าจะเป็นแค่บ่าวร้านใบชาเสียกระมัง” ลู่ฉีเซียงถลึงตามองหลินฟ่งอย่างคุกคาม

“เวลข้าขึ้นไปเก็บใบชาบนเขา พวกคนงานมักพาข้าป่าล่าสัตว์ ยิ่งกวางป่าแพะปามาทำกินกันเป็นเรื่องปกติ ข้าก็เรียนรู้วิธีการล่ามาจากพวกพราน”

“เออเถอะ ข้าคงรู้ในไม่ช้าว่าเจ้าเป็นแค่บ่าวร้านใบชาจริงหรือไม่ หากเจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์ ลักวันความจริงย่อมปรากฏ น้องสาวข้าทำคนเฝ้าหูประสาทอ่อนมานาน เจ้าจะเป็นคนพิสูจน์ว่าคำพูดของนางเป็นเพียงคำขู่ของสตรีสติไม่สมประกอบ หาใช่แหม่มดหม่อมผิอย่างที่พวกชาวบ้านรำลือ ข้าชอบที่ผู้คนยำเกรงนางเพราะนางเป็นน้องหัวหน้าเฝ้า แต่ความมกมายเกินกว่าเหตุย่อมทำให้เฝ้าของเราอ่อนแอ” ลู่ฉีเซียงทิ้งท้ายก่อนตัวดมือไล่หลินฟ่งออกจากกระโจม

แม้รู้สึกไม่ปลอดภัยเมื่อหัวหน้ากองโจรนิรนามมีท่าทีระแวงสงสัย แต่บุรุษแห่งภูพานังกรยังคงความเยือกเย็นไว้ ออกไปวางลอบดักปลาตามปกติ

ถึงลำธารชายป่า บุรุษหนุ่มล้วงธนูที่ซุกไว้ในลอบดักปลาออกมา เป็นธนูที่เขาแอบทำขึ้นจากเขาสัตว์ โดยนำมาดัดประกบเข้ากับไม้ไผ่ยาวด้วยการที่เคี้ยวจากกระดูกและเอ็นหนังที่เหลือ พันทับด้วยเชือกเถาว์ลย์ที่ตัดได้จากในป่าประกอบเป็นคันธนูใหม่ที่แข็งแรงและยิงได้ไกลกว่าธนูไม้ไผ่

หลินฟ่งสะพายธนูลัดเลาะไปตามแนวโขดหิน ขณะผ่านจุดที่เคยซุ่มดักยิงแพะภูเขา ประสาทหุนหันยอดเยียมของผู้ฝึกยุทธ์แยกแยะเสียงสะอื้นแผ่วเบาที่แทรกมากับเสียงน้ำไหลเซาะซอกหิน เขาอำพรางตัวหลังหินก้อนใหญ่ ย่องตามเสียงไปจนสุดแนวโขดหิน

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำเอาหลินฟ่งถึงกับชะงัก สตรีในชุดขาวหม่นขายกระโปรงเปรอะเปื้อนคราบดินโคลน ผมยาวดำลึบถึงกลางหลังถักร้อยไว้

ด้วยเกววัลย์ป่าหุลุดลุ่ย ผิวขาวซีดเมื่อต้องแสงแดดเปล่งประกายระยิบระยับ ไม่ต่างจากเทพธิดาชั้นฟ้า หากไม่เคยพบกันมาก่อนเขาคงคิดว่าลู่อานฉาเป็นนางไม้แห่งภูเขাপันราตรีที่จู่ๆ จำแลงขึ้นกลางป่าให้คนตกใจเล่น

‘แม้กระทั่งพี่ชายยังหาว่าเจ้าเพี้ยน ซานฉาฮวา เจ้ากำลังทำอะไรอยู่’ หลินฟงซุ่มดูภาพตรางหน้าเงียบๆ อย่างสงสัยใคร่รู้

ลู่อานฉาขบหน้าอย่างไม่ไหวติงแนบก้อนหินที่หลินฟงยิงแพะภูเขตายเงียบบันรากับไร่ลมหายใจชั่วอึดใจหนึ่ง เสียงสะอื้นให้ดังขึ้นแผ่วๆ นางลุกขึ้นนั่ง แล้ววางดอกหญ้าป่าทำให้มูลงบนหินก้อนนั้น

อากัปกริยาของลู่อานฉาทำให้หลินฟงอดรนทนไม่ได้ก้าวออกจากที่ซ่อนตัว แสร้งส่งเสียงดังเพื่อให้สตรีที่กำลังเศร้าโศกรู้ตัว

“เจ้าคนเถื่อนซินหยาง...” ลู่อานฉาแค้นเสียงพูดเมื่อเห็นหน้ามีอสังหารใบหน้าเศร้าเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด

บุรุษหนุ่มสายศีระไปมาด้วยความอดทนระอาใจ แม้จะรู้ว่าตนเป็นต้นเหตุให้นางร้องไห้ แต่แสร้งทำเป็นไม่สนใจ “ข้าชื่ออาฟง จะเรียกแบบไหนก็ตามใจ เอาแค่เจ้าคนเถื่อนเฉยๆ พอ เพราะข้าไม่ใช่คนซินหยาง”

ลู่อานฉาหึ่งฟุ้งมองบุรุษชื่อฟงเต็มตาด้วยความประหลาดใจ “ตกลง ‘เจ้าคนเถื่อน’ พอใจไหม ถ้าพอใจแล้วก็ไปให้พ้นๆ หน้าข้าเสียที” นางตัวตึงเสียงสูงใส่เขาอย่างคนพาล

“เจ้ากับข้าเห็นจะญาติกันไม่ได้” บุรุษหนุ่มออกจะเอือมระอาที่น้องสาวลู่อีเซียงคอยแต่ตั้งแง่เรื่อยไป “ข้าขึ้นมาล่าสัตว์ แล้วเจ้าละขึ้นมาทำอะไรบนนี้ตามลำพัง”

หลินฟงพยายามผูกมิตร เขานับถือนางที่กล้าท่องไปในป่าตามลำพังราวกับชายอกสามศอกจึงตัดเสียงรำลือของชาวบ้านออกไปเสียแล้วทำความรู้จักนางอย่างถ่องแท้ จึงจะเรียกได้ว่าบัณฑิต

“เรื่องของข้า เจ้าไม่เกี่ยว” นางปาดน้ำตาออกจากใบหน้า หยดตัวลุกขึ้นสะบัดหน้าหนีคนที่พยายามต่อแยะ ทำไมเขาต้องจำเพาะเจาะจงโผล่มาตอนที่

นางกำลังจิตใจไม่ปกติด้วย

“อย่าบอกนะว่าเจ้าขึ้นมาไว้อาลัยให้แพะภูเขาคือข้าฆ่า” ดูจากรูปการณ์
หลินฟังคิดเป็นอื่นไม่ได้

“ถ้าใช่แล้วจะทำไม เนื้อแพะตุ๋นที่กินกันอย่างเอร็ดอร่อยนะ แพะตัวนั้น
มันเป็นเพื่อนข้า รู้จักมาตั้งแต่เด็ก ถ้าไม่เป็นเพราะเจ้ามันก็คงยังมีชีวิตอยู่”
เสียงของลูซานนาเริ่มลั่นเครืออีกครั้ง เกลียดขึ้นหานัก คนในเผ่าแม่กระทั้ง
พี่ชายของนางไม่มีใครเอ่ยปากห้ามเชลยผู้นี้ไม่ให้ล่าสัตว์ คราวแรกเป็น
กวางป่าหลงฝูง นางพอทำได้ แต่ครั้งนี้เขาสังหารแพะภูเขาที่นางคุ้นเคยเป็น
อย่างดี

“หากรู้ว่าแพะตัวนั้นเป็นเพื่อนเจ้าข้าย่อมละเว้นมัน แต่ข้าไม่รู้ คนไม่รู้
ย่อมไม่ผิด เจ้าจะอภัยให้ข้าได้หรือไม่” หากนางยินกรานว่าคนกับแพะภูเขา
เป็นเพื่อนกันได้ หลินฟังคงทำได้เพียงขอโทษที่เผลอสังหารเพื่อนของนางโดย
ไม่ได้ตั้งใจ

“แต่แม่เผ่าหลินใช้สร้างหลังจากกินน้ำแกงตุ๋นเนื้อแพะ เพื่อนเจ้าไม่ได้
สังเวทชีวิตไปสูญเปล่า รับรองด้วยฝีมือธนูข้า มันไม่ทันได้รู้สึกตัวก่อนสิ้นลม
หายใจด้วยซ้ำ ถ้าเจ้าไม่เชื่อข้าก็จงใจ” ความพยายามที่จะปลอบโยนนางดูไม่
สัมฤทธิ์ผล บุรุษหนุ่มไม่เคยสนิทสนมกับเพศตรงข้าม สตรีที่สนิทด้วยบ่อย
ครั้งสุดท้ายคือองค์หญิงซุนหลัน แต่ยังนับว่าเป็นไปตามหน้าที่และธรรมเนียม
ราชสำนักอันมีแบบแผนตายตัว ไม่จำเป็นต้องสรรหาถ้อยคำสละสลวยให้
คนฟังพึงพอใจ

ลูซานนาทำเป็นหูทวนลม สาวเท้าเดินลัดเลาะห่างออกจากกริมล่าธาร
แสรังทำเป็นไม่สนใจคนที่เดินตามมา สองจิตสองใจว่าควรต่อปากต่อคำกับเขา
หรือไม่ บุรุษผู้นี้ทำให้ความพยายามนับสิบปีสูญเปล่า ชาวเผ่าหู่จะเปลี่ยนใจ
กลับมากินเนื้อสัตว์ใหญ่อีกครั้ง หากเห็นตัวอย่างจากเขาซึ่งหาได้ประสพ
เคราะห์กรรมจากการล่าสัตว์เหมือนที่นางเคยพร่ำบอก

“ตะวันเริ่มคล้อย น่าจะล่องเข้ายามเว่ย เจ้าสมควรกลับลงไปพักผ่อน

“ได้แล้ว” หลินฟงเตือนด้วยความเป็นห่วง

“เรื่องของข้า ไม่ต้องมาทำเป็นห่วง เอาตัวเองให้รอดเถอะ ป่านี่ข้าหลับตาเดินยังได้ เจ้านั้นแหละป็นขึ้นมาสุงเกียบถึงต้นน้ำ จะมายิงอะไรบนนี้อีก ระวังให้ดี เลือภูเขาจะออกมาข้าย้าเอา”

น้ำเสียงแถมขู่พร้อมสายตาวีวับที่ค้อนกลับมาช่วยแต่งแต้มรอยยิ้มขึ้นบนสีหน้าเรียบเฉยของบุรุษหนุ่ม การตามตอแยะดูท่าว่าได้ผล อย่างน้อยทำให้ลู่อานฉลิมความเศร้าโศกไปได้ชั่วขณะ

“อะอะก็เรื่องของข้าๆ” หลินฟงเยาะ “เจ้าพูดเป็นอยู่แค่นี้ ดี! เช่นนั้นก็ตัวใครตัวมันแล้วกัน” เขาหยุดเดิน แสร้งหันหลังกลับแยกไปอีกทาง

ลู่อานฉลิมคิดคดเมื่อถูกตัดบททีเดียว นางชะงักทำหันกลับมาถามเขาด้วยน้ำเสียงหาเรื่อง

“แล้วเจ้าล่ะจะไปไหน เป็นเชลยทำไมถึงเพ่นพ่านไปทั่ว เอาการล่าสัตว์มาเป็นข้ออ้าง หรือกำลังหาทางหลบหนีลงจากเขากันแน่”

“ถ้าข้าคิดหนีจะถ่อขึ้นมาบนนี้ทำไม แค่อยากรู้ว่าต้นน้ำอยู่ตรงไหนจะได้ขึ้นมาวางลอบ เผื่อตกปลาได้มากกว่าที่ปลายน้ำ”

“ข้าไม่คุยกับเจ้าแล้ว ในหัวมีแต่เรื่องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต” ลู่อานฉลิมว่าอย่างไม่สออารมณ์

“มีเหตุผลหน่อยเถอะแม่นางลู่อ ถ้าข้าไม่ทำแล้วใครจะทำ ลูกน้องพี่เจ้าแต่ละคนบีกบินเสียเปล่า ไม่มีใครกล้าทื่อกับเจ้าสักคน ชาวบ้านถึงต้องกินปลาจนครีบจะงอกออกจากใบหูแล้ว”

“ข้าไม่เคยบังคับหรือขู่เชิญใครให้เลิกล่าสัตว์ เพียงแต่มองเห็นชะตากรรมของพวกเรา ถ้าขึ้นต้นหุ้งต่อไปจะไม่ตายดี ข้าเห็นจริงๆ ไม่ได้แกล้งขู่ใครเชื่อก็รอด ไม่เชื่อก็รอดผลลัพธ์แล้วกันว่าจะเป็นเช่นไร”

“มันก็คือการขู่ดีๆ นั่นแหละ หากเป็นที่แคว้นซินหยางเจ้าจะถูกทางการจับขังคุกในข้อหาหลอกลวงชาวบ้าน รู้ไหม บ้านเมืองที่เจริญแล้วไม่มมยารื่องพรรค์นี้”

“เจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ” ลูซานฉาเอี่ยมมือมายึดแขนหลินฟงไว้ โดยไม่ให้ตั้งตัว “ภายในไม่เกินสองราตรี เจ้าจะถูกสัตว์วิเศษโจมตี อย่าเข้าป่ากลางดึกเป็นเด็ดขาด”

ชั่วขณะที่สัมผัสกันภาพในนิมิตก็ปรากฏ สัตว์ร้ายตัวดำมะเหมื่อนกระโจนจากหน้าผาเข้าใส่เขา

“ขอภัยด้วยเถิดแม่นางลู๋ ข้าหากลัวคำขู่ของเจ้าไม่” หลินฟงยิ้มเหยียดเห็นเป็นเรื่องขบขัน

“แล้วเราจะได้เห็นกัน” สายตามาตามันจับจ้องใบหน้าคมลันก่อนผละจาก ลูซานฉาบ่ายหน้าเดินขึ้นเขา นางคุ้นเคยเส้นทางบนเขาที่คดเคี้ยวและรกเรือเป็นอย่างดี เดินตัวปลิวราวกับเท้าไม่แตะพื้น บางครั้งหยุดมองและเงี่ยหูฟังเสียงที่ลอยมาตามลม หาได้สนใจหลินฟงที่ติดตามมาทางๆ นางเหมือนหลุดเข้าไปอีกโลกหนึ่ง

สตรีผิวขาวซีด ผมยารุ่ยร่ายกลางป่าลึก ใครผ่านมาเห็นแล้วไม่ตกใจถือว่าขวัญแข็งใช้ได้

จู่ๆ นกเงือกตัวใหญ่ก็ร่อนลงจากคบไม้มาเกาะบนไหล่ของนาง ส่งเสียงร้องดังเหมือนต้องการบอกอะไรสักอย่าง ลูซานฉาพูดจาโต้ตอบกับมัน

“เมียเจ้าโกรธที่หายออกไปนานเกินไปใช่ไหม ข้าบอกก็ครั้งแล้วว่านางไม่ชอบ นางกลัวว่าเจ้าจะเข้าไปใกล้หมู่บ้านแล้วมีอันตราย ไป รีบกลับไปเสีย” พอนางเอ่ยปากไล่ เจ้านกตัวเชื่องแสนรู้ก็กางปีกโฉบบินกลับขึ้นไปเกาะบนยอดไม้สูงลิบ

“หากไม่เห็นกับตาข้าคงไม่เชื่อว่าเจ้าคุยกับนกเงือกรู้เรื่อง เพะงูเขาเห็นจะเป็นเพื่อนเจ้าจริงๆ” หลินฟงมองตามนกเงือกซึ่งบินหายไปท่ามกลางเมฆไม้

“เจ้าเห็นแล้วไม่กลัวหรือ ปกติข้าคุยกับพวกมันเฉพาะเวลาอยู่ตามลำพังขึ้นให้คนโนเฝ้าเห็น ต่อให้เป็นชายอกสามศอกหรือแม้กระทั่งพี่เลี้ยงคงได้ตาเหลือกวิ่งหนีเข้าทางจุกตุต” ลูซานฉาหัวเราะเสียงใส ครั้งหนึ่งนางเคยล้อสาร

กับงูใหญ่ที่แอบซุกนอนหลบลมหนาวอยู่ข้างกระโจมของพี่ชาย เวยามรักษาความปลอดภัยต่างพากันผงะถอยห่างจากนาง เมื่ออสรพิษร้ายยอมเลี้ยวกลับเข้าป่าแต่โดยดี

“ทำไมต้องกลัว ข้าเองคุยกับมันเป็นประจำ เจ้าแค่อกจะประหลาดเล็กน้อยที่คุยกับนกป้ารู้เรื่อง แต่ไม่ได้หมายความว่ามิพลังหรืออำนาจวิเศษใด ข้าต้องพิสูจน์ก่อนว่าจะถูกลัทธิใหญ่จุใจตามที่เจ้าทำนายหรือไม่ เอ้อ...โลกกว้างใหญ่ มีเรื่องราวที่ข้ายังไม่รู้อีกมาก” หลินฟ่งรำพึงรำพันงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

“ตะวันตกล้อยลงมาก ข้าต้องกลับลงไปเสียที ป่านนี้ลอบที่ดักไว้คงได้ปลาพอทำอาหารแล้ว เจ้าจะลงไปด้วยกันไหม” หลินฟ่งถามไถ่อย่างมีน้ำใจถึงอย่างไรรู้ซานฉาก็เป็นสตรี พี่ชายของนางวันๆ มัวแต่ยุ่งกับความเป็นอยู่ของคนในเผ่าจึงไม่สนใจว่าน้องสาวไปเที่ยวเล่นอยู่ที่ไหน เพราะเชื่อว่าตราบไต่ที่ลู่อานฉาอยู่บนเขาจะไม่มีการอันตรายใดมากล้ำกราย ออกจะมั่นใจเสียจนกลายเป็นละเลยในสายตาเขา

“อืม...กลับก็ได้ เจ้าจะลงไปที่ปลายลำธารใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นตามมาข้ามีทางลัด”

“ข้ากลับทางเดิมได้” หลินฟ่งหลิวตาอย่างไม่ไว้ใจ “ขึ้นตามไปเจ้าอาจหลอกข้าเข้าไกลั้รังเสือหรือเรียกลูกสมุนให้ออกมาเล่นงานตามคำทำนายก็เป็นได้”

“ตามมาเถะนะ ข้าไม่พาเจ้าเข้ารกเข้าพงไปให้เสียเล่นงานตอนนี้อยากเร็วเกินไป” หญิงสาวทำหน้าเจ้าเล่ห์ “หน้อย...อุตลัทธิช่วยสงเคราะห์จะได้กลับลงไปเร็วขึ้น หาได้เห็นความดีของข้าไม่”

“ปากท้องคนเผ่าหูอยู่ในมือข้า เจ้าคงตระหนักในข้อนี้ดี หากกลับลงไปไม่ทันชาวบ้านได้กินข้าวกับน้ำแกงแน่” หลินฟ่งส่งสายตาเข้มเป็นการเตือนหลายๆ

“ต่อให้ข้า همینชี้หน้าแคไหนข้าก็ไม่ทำอะไรเจ้าแน่ ข้าไม่คิดก่อกรรม-

ทำเชื่อกับใครทั้งนั้น ไม่ว่าคนหรือสัตว์” ลู่ซานฉาพูดลอยๆ กระทบ

อากาศบนภูสูงยามบ่ายคงอบอุ่นผิวตึงถึงได้รู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วทั้งใบหน้ายามที่ลอบมองเขา บุรุษจีนหยางผู้นี้แตกต่างจากชายฉกรรจ์เผ่าหุราวฟ้ากับดิน หน้าตาสะอาดสะอ้าน ไม่ไ้หวดเครารุงรังให้รกตา ดวงตาเรียวรี สันนัยน์ตาก็แสนแปลก มองเผินๆ เป็นสีนิล แต่เมื่อกระทบแสงแดดกลับเหลือบประกายเขียวเข้มราวกับหยกเนื้อดี สีหน้าเรียบสนิทเหมือนผืนน้ำในทะเลสาบดูเผินๆ เหมือนไร้อารมณ์ แต่กลับตอปากต่อคำกับนางชนิดไม่ยอมอ่อนข้อให้

แม้ความโศกเศร้ายังสะท้อนอยู่ในช่วงอกขณะหายใจ แต่ลู่ซานฉากลับเริ่มรู้สึกมีชีวิตชีวาเสมือนดอกไม้ที่พ้นลิพานในคิมหันตฤดู นานแค่ไหนที่ไม่ได้สนทนากับผู้ใดอย่างเป็นเรื่องเป็นราว ชายเผ่าหุที่ยิ่งไร้คู่ต่างหลีกเลียงนางด้วยเกรงว่าจะถูกลู่ฉีเซียงบังคับให้แต่งงานกับน้องสาวที่ครอบครองอำนาจลึกลับ ชาวบ้านพูดคุยกับนางด้วยที่ท่าเกรงกลัว หากพี่ชายไม่ได้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าเผ่าหุต่อจากบิดา ป่านนี้นางคงถูกขับให้ลงเขาไปแล้ว

หลังจากบิดาลงไปรับราชการในเมืองซาน ลู่ฉีเซียงขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่าแทนที่วุ่นวายกับการรวบรวมกำลังคนจัดตั้งกองโจรนิรนาม ปลอยน้องสาวให้ตะลอนเที่ยวเล่นไปทั่วทั้งภูเขา ครั้งหนึ่งลู่ซานฉาหลงป่าแต่กลับออกมาได้เพราะค้นพบว่าตนเองคุยกับแพะภูเขารู้เรื่อง นางจึงเริ่มพูดคุยกับสัตว์ต่างๆ ซึ่งไม่ง่ายเสียทีเดียว บางตัวเป็นมิตร บางตัวหวาดกลัวจนทำร้าย ในขณะที่บางตัวดุร้ายเกรี้ยวกราด นางเห็นอกเห็นใจชะตากรรมของพวกมันที่ถูกคนไล่ล่า จึงเริ่มทำมปรามพวกพราวน และออกปากทักให้ระวังตัวก่อนเกิดเคราะห์

กิตติศัพท์ความแม่นยำในการทำนายนี้ขจรขยายจนคนในเผ่าขนานนามนางว่า ‘แม่มดแห่งภูเขาพันราตรี’ ลู่ซานฉาจึงหาไม้ไครมาสักกิ่งขยี้สับนับว่ามากโขสำหรับสตรีเผ่าหุซึ่งมีคู่เมื่อเริ่มแตกเนื้อสาว

ลู่ซานฉาหาได้เดือดร้อนใจ สบายดีด้วยซ้ำที่ได้ใช้ชีวิตอิสระไม่ขึ้นกับสามี แต่ยิ่งนานวันสตรีรุ่นราวคราวเดียวกันมีคู่ไปจนหมด ความรู้สึก

โตดเดียวจึงเข้าจูโจม นางตระหนักรู้ว่าตนนั้นไม่ต่างจากสตรีทั่วไปที่ปรารถนาความรักจากบุรุษ แต่ใครหน้ไหนในเผ่าจะกล้า หนทางเดียวที่จะหาสามีได้คือลงจากภูเขাপันราตรี แต่ลู่อานฉายังไม่พร้อมลาจากผืนป่าและสิ่งสารพัดที่รักและผูกพันไปในตอนนี้

ลู่อานฉาลอบบอมยืม แม่ต้องหลั่งน้ำตาเพราะเขา แต่ว่าจายีวรรณกวนประสาททั้งที่หน้าตายได้ช่วยบรรเทาความเหงาหงอยเป็นอย่างมาก นางภาวนาต่อเจ้าป่าเจ้าเขาอย่าเพิ่งให้เขารู้จักตัวตนอันแท้จริงจนพานหวนดกแล้วเหมือนชาวบ้านทั่วไป ขอให้นางได้สนุกสนานด้วยการลับฝีปากกับเพื่อนใหม่ ผู้นี้สักกระยะหลังจากโตดเดียวนำเนินนานเสียก่อนเกิด

อาสุยในชุดดำรัดกุมสะพายมีดดาบเดินตามเสียงขวานกระทบท่อนไม้ ซึ่งดังเป็นจังหวะ เลี้ยวมาด้านข้างโรงครัวพลางตะโกนเรียกเชลยในความดูแล เสียงดังลั่น

“อาฟง! เจ้าอยู่ไหน”

“ข้าอยู่ที่นี่ พี่สุย” หลินฟ่งสับขวานยึดไว้บนท่อนไม้ขนาดใหญ่ ผลจาก กองไม้ที่ผ่าเตรียมไว้ใช้ในการหุงหาของโรงครัว เดินออกมาด้วยสภาพที่ไม่ เรียบร้อยนัก ท่อนบนของร่างกายพรวไปด้วยเหงื่อ กล้ามเนื้อแขนยังคง เต้นระริกหลังผ่านการเหวี่ยงขวานต่อเนื่องเป็นเวลาร่วมชั่วยาม

“พี่สุยมีธุระอันใด ถึงรีบร้อนมาหาข้าถึงในโรงครัว” เจ้าตัวปลดเสื้อคลุม ตัวเก่งซึ่งมัดไว้รอบเอวออกมาจับเหงื่อ

“ลูนี่เชียงเรียกระดมคนเมื่อชั่วยามที่ผ่านมา พวกข้ากำลังจะลงจากเขา เดี่ยวนี้”

“อ้าว ทำไมถึงได้รีบแบบนี้”

“ข้าเองไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัวเหมือนกัน รีบมาบอกเจ้านี้แหละ อยู่ทางนี้ ทำตัวดีๆ อย่าฝ่าฝืนคำสั่ง ถึงข้าจะไวใจเจ้า แต่ตามกฎ เจ้ายังลงจากเขาไม่ได้

จนกว่าจะครบหกเดือน”

“ท่านป้าใช้งานจนข้าแทบกระดิกไปไหนไม่ได้ ไม่ว่างลอบดักปลาที่ขึ้นเขาล่าสัตว์ วันไหนกลับลงมาเร็วก็ต้องมาผ่าฟืนอย่างที่เห็น แล้วข้าจะเอาเวลาที่ไหนเด็ดลอดลงเขา”

บุรุษหนุ่มซุกซ่อนความอยากรู้อยากเห็นไว้ แสร้งทำเป็นเมินเฉยต่อข่าวที่ได้รับรู้ เดินกลับไปยังกองไม้ ดึงขวานที่ลับไว้ออกเพื่อผ่าฟืนต่อ

“รอบนี้ลูฉันเลี้ยงพาคนลงเขาไปมากกว่าทุกครั้ง เหลือคนไว้คุ้มกันกระโจมนับจำนวนได้ กลางค้ำกลางคืนถ้าจะเที่ยวเล่น อยู่แถวๆ กระโจมพอเจ้าอย่าขึ้นไปบนยอดเขา”

“แปลก จู่ๆ มาเตือนข้าไม่ให้ขึ้นเขา ทำไมล่ะพี่สุยบนเขามีอะไร”

“บนโน้นนะ...” อาสุยหันศีรษะ เงยหน้าขึ้นมองยอดภูสูง “คืนวันเพ็ญเต็มดวง นานๆ ครั้งหากตั้งใจฟังให้ดีจะได้ยินเสียงคำรามไปทั่วทั้งเขาก้องลงมาถึงข้างล่าง” น้ำเสียงอาสุยเปลี่ยนเป็นจริงจัง

“หมี เสือ หรือว่าตัวอะไร” หลินฟ่งลดขวานในมือลง หันมองขึ้นบนเขาไปตามทิศทางเดียวกับอาสุย

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวอะไร พวกที่ขึ้นไปหาของป่าบอกว่าดวงตาของมันเป็นประกายขาว ตัวดำมะเมื่อมแทบจะกลืนไปกับความมืด เคลื่อนไหวรวดเร็วราวกับภูตผี เจ้าควรระวังตัวไว้ นอกจากซานฉาฮวา เห็นมีเพียงเจ้าเท่านั้นที่ขึ้นไปบนยอดเขาตามลำพัง อาหารการกินของคนในเผ่าสมบุญขึ้นก็เพราะเจ้า”

“พี่สุยช่างหลักแหลม เห็นเพียงแค่อาหารยังรู้ว่าข้าไปถึงไหนต่อไหนมา”

“เฮอะ ถึงไม่ได้ตามติดเจ้าทุกฝีก้าวแต่ข้าก็รู้ว่าเนื้อกวาง เนื้อแพะที่พวกเรากินเจ้าเป็นคนล่ามา ระวังให้ดี รู้ใช่ไหมว่าซานฉาฮวามีอำนาจลึกลับระหว่างที่พี่ชายนางไม่อยู่ นางอาจเล่นงานเจ้าเพราะไม่พอใจที่เจ้าล่าสัตว์”

“พี่สุยอย่าได้กังวล ข้าพบแม่นางอยู่แล้ว นางเข้าใจถึงความจำเป็นที่คนในเผ่าต้องกินอย่างอื่นบ้างนอกเหนือไปจากปลาและผัก นางผ่อนปรนลงมาก

หาได้โกรธเคืองหรือไม่พอใจอย่างที่ท่านกลัว”

“ข้าไม่ไว้ใจ ความเลื่อมใสในตัวนางลดลงก็เพราะเจ้า ชานฉาชาพูดคุยกับสัตว์รู้เรื่อง อาจสั่งให้ไอ้ตัวที่อยู่บนเขามาทำอันตรายเจ้าได้” อาสุยมีท่าทางเป็นกังวล

หลินฟ่งลดขวานในมือลง ประสานมือคำนับสนุนโจร “พี่สุย ขอบคุณที่เป็นห่วง ขอเชิญท่านลงจากเขาไปปฏิบัติภารกิจเถิด ลู่อานฉาเมตตาสัตว์น้อยใหญ่ แม้มาเพื่อนำมาเป็นอาหารยังละเว้น ข้าก็ไม่ต่างจากคนร่วมเผ่า เหตุใดนางจึงจะไม่เมตตา”

“ถ้าเช่นนั้นฝากเมียและลูกข้าด้วย ข้ายังไม่รู้เลยว่าจะได้กลับขึ้นมาเมื่อไหร่”

“ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าจะดูแลสุหยินและเลี้ยวชั้นแทนท่าน พี่สุย ข้าขอส่งตรงนี้เพราะยังมีงานรออยู่อีกมาก” หลินฟ่งตัดบท กองโจรนิรนามออกปล้นถือเป็นโอกาสอันดี เขาจะได้หาทางสำรวจเส้นทางลงจากเขาโดยไม่มีผู้ใดขัดขวาง บุรุษหนุ่มพำนักรออยู่บนภูเขาพันราตรีร่วมกับชาวเผ่าหุมาพักใหญ่ เขาควรได้ส่งข่าวให้รู้ว่าปลอดภัยดี ผานเลี้ยงชื่อจะได้ไม่เป็นกังวลว่าเขาเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน

หลังกินข้าวเป็นเพื่อนสุหยินและบุตรชายของอาสุยเรียบร้อย หลินฟ่ง กลับเข้าพักผ่อนยังกระโจมของตน บริเวณโดยรอบเงียบสงบ จันทร์เต็มดวง โพล้ขึ้นสูงพ้นเงาไม้ ไฟในกระโจมค่อยๆ ทอยดับลงเหลือเพียงคบไฟที่เวรยามคุ้มกันวางไว้ยังจุดต่างๆ

นกกกลางคืนกรีดเสียงร้องแหวกความเงียบเป็นระยะ เป็นเวลาหลายคืนแล้วที่ผู้หญิงและเด็กในกระโจมเก็บตัวนอนกันเงียบเร็วกว่าปกตินับแต่เหล่าชายฉกรรจ์ลงจากเขาไป

หลินฟ่งกระลับกระล่ายพลิกตัวไปมาบนที่นอน พลังเงยหูฟังเสียงต่างๆ จากภายนอก

‘เด็กป่านี่แล้วซานฉาฮวากลับเข้ากระโจมหรือยัง’ บุรุษหนุ่มย่อนนึกลึงคำพูดของอาฮุยที่ออกปากเตือนไว้ก่อนลงจากเขา หลินฟิงหาได้หัวนเกรงคำทำนายของลู่อานฉาที่ว่าจะถูกสัตว์ร้ายจู่โจม เขาเป็นห่วงความปลอดภัยของนางที่ท้องไปในป่าโดยลำพังเสียมากกว่า

เด็กรับใช้ของลู่อี้เซียงที่มารับอาหารจากโรงครัวตั้งแต่เย็นไม่เห็นหน้าลู่อานฉามาสองวันแล้ว

“เจ้าได้แจ้งหัวหน้าเวรยามแล้วหรือยังว่าแม่นางสูญหายตัวไป”

“ข้าบอกแล้วแต่พวกเวรยามหาได้สนใจ พวกเขายกบอกว่าซานฉาฮวาทีเยวเล่นอยู่บนเขาเป็นประจำไม่จำเป็นต้องขึ้นไปตาม”

“จริงของพวกเวรยาม ซานฉาฮวาเดียวมาเดียวไปเอาแน่ไม่ได้ คินนี่เป็นคินเดือนเพ็ญ เผลออๆ นางอาจขึ้นไปอยู่บนเขาทั้งคืนไม่กลับลงมา” แม่ครัวใหญ่จึงมาขณะตักน้ำแกงปลาใส่ชามดินเผาให้เด็กรับใช้

“แม่นางสูญหายขึ้นเขาไปทั้งคนกลับไม่มีใครสนใจว่านางเป็นตายร้ายดีอย่างไร หากข้าเป็นนางคงเสียใจยิ่งนัก”

แม้ปากกันเพียงครั้งคราว แต่หลินฟิงสัมผัสได้ถึงความเอื้ออาทรที่ลู่อานฉามีต่อสรรพสัตว์ แม้แต่เขาที่นางซังน้ำหน่ายงอุตสาหะมีน้ำใจบอกเส้นทางลับจากยอดเขาลงมาที่กระโจมให้ ทั้งที่จะปล่อยให้เขากลับทางเดิมที่ไกลกว่าก็ยอมได้

“อาฟง เจ้าเพิ่งมาอยู่ไม่นานยังมีเรื่องราวอีกมากที่ยังไม่รู้ ในเมื่อพี่ชายแท้ๆ ของนางไม่ได้กำชับพวกเวรยามไว้ ย่อมไม่ใช่ธุระของการอะไรของเจ้าเก็บล้างครัวเรียบร้อยแล้วก็กลับไปกินข้าวกินปลากับครอบครัวอาฮุยเถอะ” แม่ครัวบราม

‘ทำไมข้าต้องเป็นห่วงนางด้วย อย่างที่ท่านป้าพูด ซานฉาฮวาจะเป็นตายร้ายดีหาใช่เรื่องของข้าเสียเมื่อไร’

แม้พยายามปิดความกังวลออกจากหัว แต่เจ้าตัวยังนอนลืมตาโพล่งแสงจันทร์สว่างส่องทะลุเข้ามาส่งให้ภายในกระโจมไม่มีมืดมิดจนเกินไปนัก

‘สตรีในเผ่าหายไปกลางดึกกลับไม่มีผู้ใดสนใจออกตามหา ชานฉาฮวา อาจคุยกับนกกับแพะแก่ๆ รู้เรื่อง ไม่ได้หมายความว่านางจะคุยกับสัตว์ร้ายได้ ข้าควรทำอะไรดี’

ในที่สุดหลินฟงก็ทนไม่ได้ผุดลุกขึ้นแล้วคว้าธนูคู่มือพร้อมธนูลูกธนูขึ้น สะพายหลัง แ้มประตูปิดหน้าออกไป เมื่อไม่เห็นเวรยามที่คอยเดินสอดส่อง จึงค่อยๆ ย่องออกมาภายนอก

แสงสว่างจากคบไฟโดยรอบอาณาเขตวูปไหวตามแรงลมที่พัดมาเป็น ระยะ น้ำค้างยามดึกส่งให้อากาศเย็นเยือก หลินฟงใช้เส้นทางรอบนอกอ้อม ไปยังกระโจมของลู่ฉีเซียงซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเนินอีกฝั่ง เคาะประตูเรียก เด็กรับใช้

“แม่นางลู่กลับมาแล้วหรือยัง”

เด็กรับใช้ขี้ตาด้วยความงัวเงีย สายตาระเบิดเป็นคำตอบ หลินฟงจึงไล่ให้ กลับเข้าไปนอน เขาคว้าคบไฟที่ปักอยู่หน้ากระโจมได้ก็รีบจ้ำขึ้นเขาก้าวาวๆ ไปตามเส้นทางเลียบลำธารอันคั่นหินจนแทบหลับตาเดินไปได้ ประสาททุก แยกแยะเสียงสัตว์กลางคืนต่างๆ ไปในเวลาเดียวกัน สอดสายสายตาไปทั่ว ด้วยความระแวงระวัง

‘ชานฉาฮวา ถ้าข้าเป็นพี่ชายเจ้าจะจับเจ้าขังลี้มนี่ไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวัน!’

บุรุษหนุ่มหงุดหงิดเป็นกำลัง แทนที่จะได้ใช้โอกาสที่ลู่ฉีเซียงและ พรรคพวกออกปล้นลอบลงจากเขาส่งข่าวให้ผ่านเสียงซอกลับต้องมาเดินท้อมๆ ตามหาสตรีพิลึกคนอย่างลู่ชานฉา

ผ่านไปร่วมครึ่งชั่วยาม หลินฟงซึ่งดันดันขึ้นไปถึงจุดวางลอบดักปลา บนต้นธารพลันได้ยินเสียงคำรามกึกก้องแหวกความมืดมาจากก้อนหินใหญ่ บนชะง่อนผาสูงที่เคยดักยิงแพะภูเขา บุรุษหนุ่มกระโดดย่อตัวหลบหลังพุ่มไม้ โยนคบไฟทิ้งลงน้ำ ส่งผลให้รอบตัวมืดสนิท เหลือเพียงแสงสว่างจากดวงจันทร์ กลมโตที่เหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อม ส่งให้เห็นเงาสีดำขนาดใหญ่ทะมึนแผ่แผ่ ลงจากหินก้อนหนึ่งไปสู่อีกก้อนหนึ่งอย่างรวดเร็ว

เงาหมิพนั้นหาได้สังเกตเห็นผู้บุกรุกที่แอบซ่อนตัวอยู่ เสียงคำรามเริ่มไกลออกไปเรื่อยๆ หลินฟงขยับตัวลัดเลาะไปตามโขดหินไล่ตามเสียงไป เขาระโดดจากหินก้อนหนึ่งไปสู่อีกก้อนหนึ่ง น้ำสายธนูในมือไว้เพียงครึ่งแรงตระหนักว่ากำลังออกนอกเส้นทางเดินป่าปกติ

ทางสายใหม่แคบชันขึ้นเรื่อยๆ ต้นไม้บนยอดภูสูงรกทึบกว่าด้านล่างแต่บุรุษหนุ่มหาได้ย่นย่อ ยังคงไล่ตามไปอย่างจืดจาง

นานชั่วอึดใจใหญ่จึงโผล่พ้นแนวป่าออกมาเจอทุ่งหญ้าสูงท่วมเอว มีทางสายเล็กทอดยาวในความมืดมิดไปสู่กำแพงหินสูงชันเทียมเมฆ เพียงเวบเดียวที่สายตากมจับได้ ภายได้แสงจันทร์กระจ่าง เงาสีดำขนาดใหญ่ผลุบหายเข้าไปหลังกำแพงหินนั้น

‘ถ้า?’ หลินฟงชะงักฝีเท้า ออกจะเสียงเกินไปที่จะตามเงาดำนั้นเข้าไป

‘ซานฉาฮวา ถ้าเจ้าไม่อยู่ในนั้นข้าไม่กลายเป็นคนรันทาที่หรือนี้’ บุรุษหนุ่มเคลื่อนไหวเร็วเท่าความคิด ย่อตัวลงต่ำซอຍเท้าตามไป น้ำสายธนูเต็มเหนี่ยว พร้อมยิงหากมีสัตว์ร้ายดักจู่โจมอยู่ปากถ้ำ

เหตุการณ์ไม่เป็นอย่างที่คิด ปากถ้ำเงียบสงบราวกับไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตใดย่างกรายเข้ามา หลินฟงปรับสายตาให้ชินกับความมืดอย่างแท้เข้าสู่ภายในถ้ำอย่างเงียบกริบ ปากทางเข้าถ้ำค่อยๆ กว้างขึ้นเมื่อเดินลึกเข้ามา มีแสงสว่างจากคบไฟที่ถูกวางไว้ตามผนังถ้ำเป็นระยะพร้อมทั้งกลิ่นหอมเย็นอบอวลไปทั่วราวกับมีใครมาจุดกำยานทิ้งไว้ สังเกตจากทิศทางของคบไฟที่ลุกโชนแล้วโล่งใจขึ้นที่ตนเองอยู่ในทิศเหนือลม เขาเปลี่ยนมาหายใจเพียงครึ่งลมตามที่เคยฝึกฝนมาเพื่อกันพิษเครื่องหอมที่อาจเข้าสู่ปอด

เส้นทางเดินภายในถ้ำคดเคี้ยวและลดหลั่นไล่ลงสู่ที่ราบต่ำทะเลออกไปสู่โถงกว้างขนาดใหญ่ที่ไม่น่าซุกซ่อนอยู่ภายในถ้ำซึ่งมีปากทางเข้าคับแคบ

ด้านบนของโถงกว้างเป็นปล่องขนาดใหญ่ แสงจันทร์ลอดส่องเข้ามาส่งให้โถงถ้ำสว่างนวลตา หลินฟงแนบตัวไปกับหลังผนังถ้ำเพื่อพรางตัว สอดสายสายตาไปทั่วโถงกว้าง

แล้วก็ถึงกับต้องชะงักเมื่อเห็นสตรีที่กำลังตามหานั่งหันหลังนั่งไม่ไหว
ติงอยู่บนโซดหิน โดยมีสัตว์ร้ายตัวดำมะเมื่อมราวกับกำมะหยี่นอนหมอบ
อยู่ใกล้ๆ

ชั่วจิตใจใหญ่ๆ ลู่อานฉาลุกขึ้นยืนก้าวไปตามบันไดหินงอกหินย้อยที่
ยื่นออกมาจากผนังถ้ำขึ้นไปยืนอยู่บนแผ่นหินใหญ่ในจุดที่แสงจันทร์ตก
กระทบพอดีพอดี

ผู้เฝ้ามองถึงกับตกตะลึงเมื่อน้องสาวของลู่อีเชียงค่อยๆ ปลดเปลื้อง
อาภรณ์คลุมกายออก ปล่อยให้แสงจันทร์ลามเลียไปทั่วร่าง

เรือนร่างแบบบางขาวซีด ผมยวสยายกระจ่ายเต็มแผ่นหลังลงมาถึง
บั้นเอว ผิวพรรณของนางค่อยๆ เรืองแสงขึ้นเมื่อต้องแสงจันทร์

หลินฟ่งกลืนน้ำลาย ลำคอแห้งผากตั้งคนกระหายน้ำ เปล่งเสียงคราง
ออกมา “ซานฉาฮวา...”

แม้เพียงแว่บเบา แต่ดังพอที่จะสะท้อนก้องไปทั่วทั้งโถง สัตว์ร้ายตัวดำ
มะเมื่อมกระโจนพรวดจากจุดที่หมอบอยู่ ร้องคำรามกึกก้องข่มขู่ผู้บุกรุก

หลินฟ่งได้สติน้ำลายธนูโดยฉับพลัน ลูกธนูแล่นผิงเฉียดสีข้างของมัน
ไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด แรงดีดมหาศาลส่งให้ลูกธนูปักแน่นอยู่กับผนังถ้ำ
บุรุษหนุ่มยิงซ้ำอีกครั้งอย่างไม่เว้นช่วง เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงแหลมเล็ก
หวีดร้องขึ้นลั่นถ้ำ

“อย่า! เจ้าคนเถื่อน อย่าทำร้ายมัน”

ลู่อานฉาหันกลับมา ผมยवाद่าขลับราวแพรไหมช่วยพรางเรือนกายได้
บางส่วนแต่ไม่ทั้งหมด เจ้าตัวนั้นลืมหวังเนื้อตัวไปชั่วขณะ

ในจังหวะที่หลินฟ่งชะงักมือ คู่ต่อกรตั้งท่าเตรียมกระโจนเข้าใส่

“หยุดนะเพียซุ่ย! เขาเป็นมิตร” ลู่อานฉาตะโกนห้ามสุดเสียง

ทั้งเสือและคนนัยน์ตาสีประหลาดต่างยืนคุมเชิงกันอย่างไม่ว่างใจ
เลื้อยเขี้ยวใหญ่แต่ยอมกว่าเลื้อยลายพาดกลอน สีดำนสนิทราวกับท้องฟ้าไร้ดาว
ยามราตรี ทำทางดูร้าย หาได้เกรงกลัวอาวุธในมือคนแม่แต่น้อย

“เจ้าคนเถื่อน ข้าขอร้อง ลตธนูลง ข้ารับรองว่าเพยชู้จะไม่ทำอันตราย
เจ้า”

“แม่นางลู่ นอกจากนกเงือกและแพะภูเขา เจ้ายังคุยกับแมวยักษ์ตัวนี้
รู้เรื่อง?” ขณะรอฟังคำตอบจากลู่อานนาเขายังคงนำสายธนูค้างไว้ พร้อมปล่อย
ลูกธนูทุกเมื่อหากแมวดำตัวใหญ่ตามความคิดเขากระโจนเข้าไป

“ใครว่าคนชินหยาจกฉลาด เหตุใดไม่รู้จักเล่ห์เขาเราตรี เดียวข้าบอกให้
เพยชู้ขยำเจ้าเสียให้ตาย” นางประชดประชันเขาด้วยความฉุนเฉียว ไม่ได้
ตั้งใจเมื่อบุรุษหนุ่มยังไม่ยอมลดราวาคอก “เพยชู้ ออกไปได้แล้ว ไม่ต้อง
ห่วงข้า” ลู่อานนาหันไปพูดกับเสือดำตัวใหญ่ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลราวกับมัน
เป็นสัตว์เลี้ยงแสนรัก ต่างจากเวลาพูดกับหลินฟงลิบลับ

เลื้อยเขาเราตรียอมสยบให้แก่สตรีไร้อาวุธ มันส่งเสียงคำรามก้องด้วยความ
หงุดหงิดตึงตัง กันหลายครั้ง ก่อนค่อยๆ ถอยหลังออกห่างและแผ่นแผ้ว
ออกจากโถงกว้างไปในที่สุด ทั้งให้ลู่อานนาอยู่กับผู้บุกรุกตามลำพัง

“เพยชู้ไปแล้ว เจ้าช่วยโยนเสื้อผ้ามาให้ข้าหน่อย แล้วหันไปทางอื่นด้วย
หากเจ้าแอบมอง ข้าจะควักลูกตาเจ้าออกมาโยนให้เพยชู้กิน” นางแสร้งทำ
เสียงแข็งข่มความอายที่ขานไปทั่วสรรพางค์กาย เมื่อการเผชิญหน้าระหว่างผู้
บุกรุกกับเลื้อยเขาสิ้นสุดลงลู่อานนาจึงได้สติกลับมาสนใจตัวเอง รีบหันหลัง
ปิดบังเรือนกาย

หลินฟงลตธนูในมือลงขยับเข้าใกล้กองเสื้อผ้า แต่สายตายังคงจับจ้อง
ไปยังทิศทางที่เลื้อยเขาเราตรีกระโจนออกไป

“ขึ้นยังเรียกข้าว่าเจ้าคนเถื่อนข้าจะไม่ส่งเสื้อผ้า ข้าชื่อหลินฟง เรียกอาฟง
เหมือนคนอื่นเรียกมันยากตรงไหน”

“เออ...อาฟง เจ้าช่วยส่งเสื้อคลุมมาให้ข้าที อย่าหันมามองนะ โยนมา
ใกล้ๆ เดียวข้าจะเอื้อมมือไปหยิบเอง” น้ำเสียงลู่อานนาละล่ละลัก ยอมเรียก
ชื่อเขาแต่โดยดี

“เอ้า” บุรุษหนุ่มโยนเสื้อคลุมขึ้นไปบนชะง่อนผา ลอบมองแผ่นหลังบาง

กระจำงตายามต้องแสงจันทร์ ปรปร่างที่เห็นแบบบางราวสนลุ่มดูลมกลึงยาม
ไรซึ่งอาการปกคลุม น้องสาวลูนิเซียไม่สูงแต่มีเรียวขาเพรียวยาว สะโพก
กลมกลึงพอเหมาะรับกับเอวคอด แผ่นหลังโค้งมนรับไหล่บอบบาง แม้รูปร่าง
ห่างไกลจากนิยามหญิงงามในตำนาน แต่หลินฟงกลับรู้สึกได้ถึงความนุ่มนวล
หมดจด

ลูซานฉาใช้เวลาสวมเสื้อคลุมเพียงครู่เดียวก่อนกลับลงมาเผชิญหน้ากับ
บุรุษหนุ่ม สีน่านางสุภปลั่งดังลูกแพรว ดูสดชื่นผิตจากทุกคราวที่ได้พบกัน

“ข้าเข้าใจแล้วว่าทำไมถึงไม่มีใครแตกตื่นที่เจ้าหายตัวไป ขนาดแมวยักษ์
ตัวนั้นเจ้ายังคุยด้วยรู้เรื่อง ภูเขาพันราตรีคงเป็นสนามเด็กเล่นสำหรับเจ้า
นำชายหน้าเหลือเกินที่ข้าเป็นเดือดเป็นร้อนเกินเหตุยามไม่เห็นเจ้าที่กระโจม”

หลินฟงทรุดตัวลงนั่ง สีน่านาเบือนหน้าที่ต้องเสียเวลาไปทั้งคืนกับคนที่
ไม่สมควรต้องเป็นห่วงแม้แต่น้อย

“เจ้านี่ช่างแปลกคนนัก เห็นข้าคุยกับสัตว์แทนที่จะตกใจกลัวกลับนั่ง
ก่อนขอตัวราวกับหญิงชรา”

“แล้วที่ทายว่าข้าจะถูกสัตว์ร้ายโจมตี หมายถึงแมวยักษ์เพื่อนเจ้าแน่
เชียว เจ้าไม่ได้มีตาทิพย์มองเห็นอนาคตอย่างที่อวดอ้าง แค่อยกับสัตว์รู้เรื่อง
แล้วก็หลอกให้ชาวบ้านเชื่อว่าจะมีเคราะห์กรรมจากการกินเนื้อสัตว์ ที่แท้
เจ้านั้นแหละเป็นคนสังสัตว์ให้ทำร้ายคนในเผ่า”

“เจ้ามันกวนโหดนัก เดี่ยวข้าเรียกเพยซู่ให้กลับมาช่วยเอาเสียดีไหม”
ลูซานฉาค้อนขวับเข้าให้ “ข้าไม่เคยสั่งให้สัตว์ตัวใดไปทำร้ายชาวบ้าน แผนการ
ชั่วร้ายเช่นนั้นคงมีแต่คนซนหยางที่คิดได้ รู้เอาไว้ละ เวลาข้าสัมผัสหรือ
แตะต้องตัวผู้ใด ข้าจะเห็นภาพคนผู้นั้นในหัว” นางใช้นิ้วจิ้มไปยังข้างกระหม่อม
ของตนเอง “บ้างเป็นภาพในอดีต แต่บางครั้งเป็นภาพในภายหน้า ข้าไม่อาจ
ควบคุมได้ แต่วันที่ข้าจับแขนเจ้ากลับมองไม่เห็นอะไรเลย คงเป็นเพราะพลัง
อ่อนแอเต็มที ข้าจำต้องแต่งเรื่องขึ้นมา ตั้งใจจะให้กลัวเจ้าจะได้เลิกล่าสัตว์”
นางสรวลเสียงอ่อย

“ในที่สุดเจ้าก็ยอมรับว่าซัด ถึงจะแค่ส่วนหนึ่งก็เถอะ ว่าแต่เจ้าขึ้นมาทำอะไรบนนี้ตึกๆ ตึ้นๆ เอ่อ...เสื้อผ้าไม่สวม ไม่กลัวใครมาเห็นเข้าแล้วจะฉวยโอกาสทำมิดีมิร้ายหรืออย่างไร”

แม้ไม่เคยเคยตกทรายเข้าใกล้หอนางโลม แต่ก็หาได้ไร้เดียงสาเสียทีเดียวในเรื่องชายหญิง หลินฟงมีเลือดเนื้อไม่ต่างจากบุรุษทั่วไป ได้อาศัยสมุดภาพต้องห้ามที่บรรดาพี่น้องร่วมสาบานลักลอบนำขึ้นเขาผ่อนคลายกำหนดหนุ่มมาบ้าง

“ใครหน้าไหนในเผ่าหู่จะกล้ายุ่งกับข้า” ลู่ซานฉากล่าวอย่างทะนงตน

“หากข้ารู้ว่าเจ้าแน่ จะขึ้นมามาตามหาบนนี้ให้เอ๊แม่แย้กับขบหัวเล่นไหม แม่นางลู่ถ้าไม่เล่าข้าจะกลับลงไปนอนเสียที อ้อ เพื่อนของเจ้ามันคงไม่รักเล่นงานข้าระหว่างทางหรอกนะ”

หลินฟงหัวเสียขึ้นมาจริงๆ เขาควรเลิกเอาใจใส่เรื่องไม่เป็นเรื่อง รีบหาทางลักลอบลงเขาโดยเร็ว อำนาจลึกลับของลู่ซานฉานั้นดึงดูดความสนใจเขา แต่ก็หาได้เกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับการกิจที่ได้รับมอบหมายมาจากผานเลียงซือ

“เพยซู่ไม่ใช่เพื่อนของข้า มันเป็นเลื้อภูเขาธาตุรี ปรากฏตัวขึ้นในยามที่ต้องปกป้องข้าเท่านั้น” ลู่ซานฉาริบพูดเสียงหลง

หลินฟงชะงักฝีเท้าหันกลับมาหานาง “เจ้ายอมเล่าให้ข้าฟังแล้วใช่ไหม”

“ถ้าเจ้ารู้เรื่องทั้งหมดแล้วจะกลัวข้า เห็นข้าเป็นตัวประหลาดเหมือนคนอื่นไหม?” ลู่ซานฉามองหน้าบุรุษหนุ่มด้วยสายตาลังเล

“เจ้า เอ่อ...อาจดูพิลึกไปบ้าง” แว่หวาดระแวงในดวงตาของนางทำให้หลินฟงพยายามสรรหาถ้อยคำรักษาน้ำใจ เมื่อเห็นลู่ซานฉานิ่งหน้าจึงรีบพูดต่อ “ฟังข้าพูดให้จบก่อน เจ้าก็แค่แปลกแต่ไม่น่ากลัวอย่างที่เขาร่ำลือกัน ในแคว้นซินหยางมีนักเล่นแร่แปรธาตุมากมาย ทั้งคู่กับสัตว์ ทำนายทายทัก โชคชะตา สาธิตสิ่งเหนือธรรมชาติ หากไม่นำความสามารถไปใช้ในทางที่ผิด หลอกลวงผู้คน ข้ายินดีคบหาเจ้าเยี่ยงมิตรสหายแน่นอน”

“ข้าเริ่มรู้ว่าคุยกับสัตว์รู้เรื่องเมื่ออายุย่างสิบสอง ตอนนั้นพ่อข้าเป็นหัวหน้าเผ่าอยู่ ยังไม่ได้ลงไปรับราชการยังเมืองซาน ข้าหนีขึ้นมาวิ่งเล่นบนภูเขาตามลำพังจนหลงป่าในที่สุด วนเวียนหาทางกลับจนกระทั่งฟ้ามืด ใบหน้าลูชานฉาสบหนึ่งเมื่อย้อนรำลึกอดีต

“อู๋ๆ เลือดดำตัวใหญ่ก็ไหลออกมา มันยังเท้าเข้ามาส่งเสียงคำราม ข้ากลัวเสียงจนก้าวขาไม่ออก พยายามตะโกนไล่มัน แต่ทว่ามีเสียงเปล่งออกมาจากลำคอ ในขณะที่ความกลัวจืดจางทำให้ผมตั้งสติลงไป เสียงคำรามที่ได้ยินกลับกลายเป็นภาษาที่ฟังรู้เรื่องขึ้นมาน่าประหลาด” ลูชานฉาจึงโอบหน้าเรียบเฉยของหลินฟ่ง ไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่าเขาเชื่อคำพูดนางหรือไม่ “อาจดูเหลือเชื่อแต่นับจากนั้นหากข้าตั้งใจให้ดี และถ้าพวกสัตว์อยากสื่อสาร ข้าจะคุยกับพวกมันรู้เรื่อง”

“ทุกชนิด ทุกตัว?”

ลูชานฉาส่ายศีรษะ “เฉพาะที่อายุมากพอจะรู้ความเท่านั้น แต่ถ้าพลังจิตข้าอ่อนแอลง บางครั้งก็ทำไม่ได้”

“เจ้าจะสื่อสารกับสัตว์รู้เรื่องยามที่พลังจิตแข็งแกร่งเท่านั้น?”

“ใช่ พลังของข้าไม่เสถียร จะลดลงหากใช้มากเกินไป แสงจันทร์ในคืนเพ็ญช่วยให้พลังกล้าแข็งอีกครั้ง ข้าจึงขึ้นมาบนยอดเขาเพื่ออาบแสงจันทร์โดยมีเพ็ชร์คอยอารักขา”

“เพราะคุยกับพวกมันรู้เรื่อง เจ้าถึงพยายามบอกให้คนในเผ่าเลิกล่าสัตว์”

“ใช่ เจ้าจะรู้สึกราวไรถ้าเมื่อวันเพ็ญคุยกัน แต่วันนี้พวกมันกลายเป็นอาหารในจาน ข้ากินไม่ลงหรอกนะ”

“ความสามารถแบบนี้สู้ไม่มีจะดีเสียกว่า” หลินฟ่งถอนหายใจกับชะตากรรมของลูชานฉา อำนาจเหนือธรรมชาติของสตรีผู้นี้ตั้งแต่จะทำให้บุรุษตีตนออกห่าง เป็นเหตุให้นางอาภัพสามีไปตลอดชีวิต

“ใช่ ข้าเห็นด้วย แต่จะทำอย่างไรได้ในเมื่อเป็นลิขิตสวรรค์ ข้าจำต้องใช้

พลังให้เป็นประโยชน์ ข้าจึงเริ่มหว่านล้อมพวกพรานให้เลิกล่าสัตว์ ประจบกับในห้วงยามนั้นการปลุกษาเริ่มแพร่หลาย พ่อข้าเป็นตัวแทนเผ่าหน้าชาลงไปขายในเมืองซาน พวกพรานจึงค่อยๆ เปลี่ยนมาทำไร่ชา งานของข้าจึงง่ายขึ้น”

“แล้วเจ้าเห็นภาพนิมิตตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือรู้เรื่องขึ้นมาเพื่อหลอกให้ชาวบ้านกลัวจะได้เลิกกินเนื้อสัตว์”

“ข้าไม่เคยสั่งให้พวกสัตว์โจมตีนายพราน” ลู่ซานฉวรีบแก้ต่าง “หลังเลิกกินเนื้อสัตว์ใหญ่ไม่นาน วันหนึ่งข้ากำลังพยายามห้ามพรานไม่ให้เข้าป่า ในระหว่างที่ย้อยู่ด้วยกัน จับพลันข้าก็เห็นภาพพรานผู้นั้นพลัดตกลงไปในซอกเขา หัก ทำให้ปีนกลับขึ้นมาไม่ได้ ด้วยความตกใจข้าจึงโพล่งในสิ่งที่เห็นออกไป แต่เขาหาได้เชื่อ ยังดันทุรังเข้าป่า หลายวันถัดมา พี่ฉีเซียงส่งคนออกไปตามหา และพบเขาซากุญอยู่ในซอกเขาจริงๆ” นางเว้นช่วงเรียบเรียงความคิด “หลังกลับออกมาได้ข้าจึงเลิกล่าสัตว์ เรื่องที่ข้ามองเห็นอนาคตจึงกลายเป็นที่โจษขาน คนเริ่มมาขอให้ช่วยทำนายทายทัก ซึ่งข้าก็ยินดีเพราะทำให้ข้าสามารถกล่อมให้พวกชาวบ้านเลิกล่าสัตว์ไปโดยปริยาย”

“แต่การเพ่งมองภาพนิมิตทำให้เจ้าอ่อนแอลงและต้องขึ้นมาอาบแสงจันทร์เป็นประจำ” หลินฟ่งสรุป

ลู่ซานฉวพยักหน้าเป็นคำตอบ “ระยะหลังข้าจึงขึ้นมาเที่ยวเล่นอยู่ในป่าเสียเป็นส่วนใหญ่ ขึ้นอยู่ที่กระโจมคงมีคนมาขอให้ช่วยไม่ว่างเว้น ข้าไม่ยอมเปลี่ยนแปลงชะตาผู้ใด เท่าที่เป็นอยู่พี่ฉีเซียงแทบไม่ยกานับข้าเป็นน้องแล้ว”

“ลู่ฉีเซียงน่าจะดีใจที่มีน้องสาวเช่นเจ้า เขาสามารถใช้ประโยชน์จากความสามารถของเจ้าได้มากมาย อย่างน้อยก็ช่วยทำนายได้ว่าการปล้นของกองโจรนิรนามจะประสบความสำเร็จหรือไม่”

“เราไม่คิดเช่นนั้น ข้าเองก็ไม่เคยเห็นภาพนิมิตของพี่ฉีเซียงแม้สักครั้ง” น้ำเสียงที่กล่าวถึงพี่ชายมีแว่น้อยใจแฝงอยู่

“แปลจริง”

“ก็บอกแล้วว่าอำนาจของข้าหาได้กล้าแข็ง ผู้ใดที่ไม่ประสงค์ให้ข้ารู้อดีต

หรืออนาคตของเขา ซ้ำยอมไม่อาจมองเห็นได้ เป็นเพราะจิตของเขาปิดกั้นไม่ให้ข้าเข้าไปเช่นเดียวกับตอนที่ข้าจับแขนเจ้า”

“แล้วตอนนั้นละ ในขณะที่เจ้ามีพลังเต็มเปี่ยม เจ้าสามารถมองเห็นอดีตหรืออนาคตของข้าไหม” หลินฟ่งยืนแขนออกไปข้างหน้าสบตานางเป็นเชิงท้าทาย

ลู่อานฉาหลบสายตาคมกล้า ยื่นมือออกไปจับท่อนแขนบุรุษหนุ่มด้วยความลังเล นางหลับตาลงพยายามเพ่งจิตอยู่ชั่วขณะ

“เจ้าอยู่บนภูเขาสูง สูงเกินกว่าคนทั่วไปจะขึ้นไปถึง” ใบหน้าลู่อานฉาบิดเบี้ยวก่อนที่จะลืมหูลืมตาขึ้น “ข้าไม่เห็นอะไรอีกนอกจากแสงสว่างพร่างพรายดวงจิตเจ้าแข็งแกร่งไม่ยอมให้ข้าเข้าแทรกแซงได้”

“ข้าไม่เชื่อเรื่องชะตาที่ถูกลิขิตไว้ สมัยยังเป็นเด็กข้าไม่อาจกำหนดชีวิตของตนเอง ต้องขึ้นอยู่กับผู้อุปการะ แต่บัดนี้ข้าเติบโตใหญ่เป็นนายตัวเอง จะทำในสิ่งที่อยากทำเท่านั้น” หลินฟ่งกล่าวด้วยความเชื่อมั่น

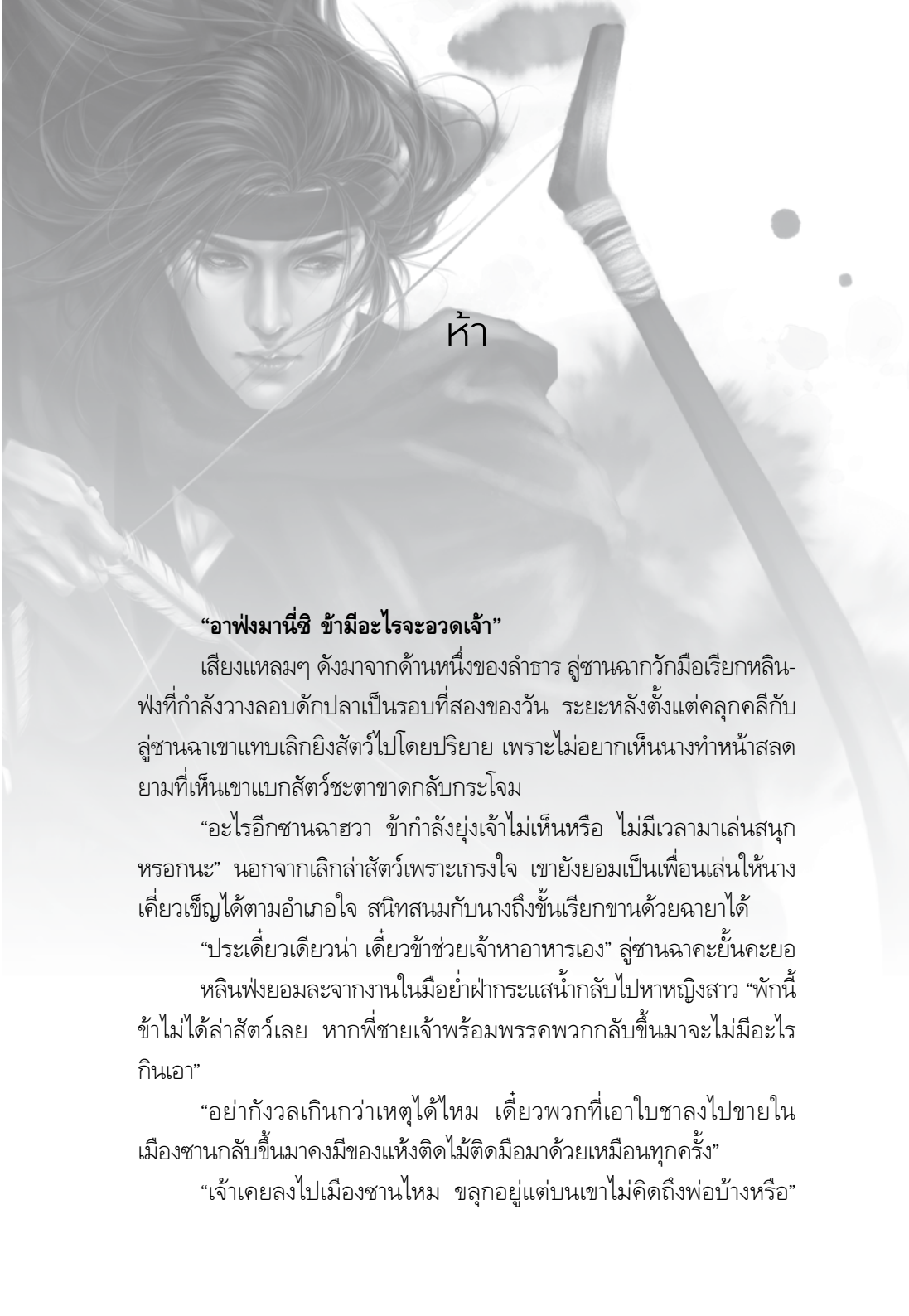
“เจ้าถึงได้ละทิ้งชีวิตในแคว้นชินหยางตามพินิจเชิงขึ้นมาบนเขา”

“ใช่ ข้าเลือกเช่นนั้น” หลินฟ่งกล่าวสั้นๆ ไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องราวของตนมากไปกว่านี้ “ข้างวังมากแล้ว ถ้าเจ้าอยากลงจากเขาก็มาด้วยกัน แต่ถ้ายังอยากเที่ยวเล่นอยู่กับเมวยักษ์เพื่อนเจ้าก็ตามใจ” หลินฟ่งยื่นมือออกไปเป็นเชิงชักชวน

ลู่อานฉาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจเอื้อมมือไปจับท่อนแขนบุรุษหนุ่ม หลินฟ่งเดินนำโดยมีลู่อานฉาตามติด

ร่างบางถูกดึงให้เคลื่อนออกจากโถงถ้ำ ความหนักแน่นเอาจริงเอางังคอยระแวดระวังภัยถูกส่งผ่านให้ลู่อานฉาสัมผัสได้

ชั่วขณะที่สัมผัสกันไม่ต่างจากช่วงเวลาที่ถูกอาบด้วยแสงจันทร์ หายอดความหนุ่มวอลละมุนละไมลงในความแข็งแกร่งอันสง่างาม ผสานกลมกลืนกันอย่างไร้ที่ติ

ห้า

“อาฟงมานี้ชี ข้ามีอะไรจะอวดเจ้า”

เสียงแหลมๆ ดังมาจากด้านหนึ่งของลำธาร ลู่ซานฉาคว้ามือถือเรียกหลินฟงที่กำลังวางลอบดักปลาเป็นรอบที่สองของวัน ระยะเวลาตั้งแต่คลุกคลีกับลู่ซานฉาเขาแทบเลิกยิงสัตว์ไปโดยปริยาย เพราะไม่อยากเห็นนางทำหน้าสลดยามที่เห็นเขาแบกสัตว์ชะตาขาดกลับกระโຈມ

“อะไรอีกซานฉาฮวา ข้ากำลังยุ่งเจ้าไม่เห็นหรือ ไม่มีเวลามาเล่นสนุกหรอกนะ” นอกจากเลิกล่าสัตว์เพราะเกรงใจ เขายังยอมเป็นเพื่อนเล่นให้นางเดี่ยวเซี่ยไต้ตามอำเภอใจ สนุกสนมกับนางถึงขั้นเรียกขานด้วยฉายาได้

“ประเดี๋ยวเดี๋ยวนา เดี่ยวข้าช่วยเจ้าหาอาหารเอง” ลู่ซานฉายืนยันจะยอหลินฟงยอมละจากงานในมืออย่าฝากกระแสน้ำกลับไปหาหญิงสาว “พักนี้ข้าไม่ได้ล่าสัตว์เลย หากพี่ชายเจ้าพร้อมพรรคพวกกลับขึ้นมาก็จะไม่มีอะไรกินเอา”

“อย่ากังวลเกินกว่าเหตุได้ไหม เดี่ยวพวกที่เอาใบชาลงไปขายในเมืองซานกลับขึ้นมามีของแห้งติดไม้ติดมือมาด้วยเหมือนทุกครั้ง”

“เจ้าเคยลงไปเมืองซานไหม ชลุกอยู่แต่บนเขาไม่คิดถึงพ่อบ้างหรือ”

บุรุษหนุ่มเลียบเคียงตามเมื่อได้ยืนสู่ชานชาลาเอ๋ยถึงเมืองชาน

“คิดถึงลี ข้ายากลงไปหาท่านพ่อใจแทบขาด แต่ดูสารรูปข้า...” ลูชาน-จกั่มลงมองตัวเองด้วยสายตาสมเพช “เจ้ามาจากแคว้นชินหยางน่าจะรู้ดี สตรีในเมืองแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแพรพรรณสีสันสดใส แต่งแต่งหน้าตาด้วยเครื่องประทีนโน้ม เมื่อเทียบกันแล้วข้าไม่ต่างไปจากหมูในเล้า พวกนางจึงมองข้าแล้วก็พากันซุบซิบหัวเราะเยาะ ข้ายากสั่งให้คนกระจอกจิกศีรษะพวกนางนักเซียว” ลูชานฉาบเขียวเคี้ยวฟันย่นจมูกด้วยความไม่สบอารมณ์

หลินฟ่งยิ้มหัวไปกับท่าทีของนางพลางสัพยอก “เรื่องนี้แก้ไขไม่ยากอย่าให้เดือดร้อนเพื่อนเจ้าเลย แค่อำนาจจากบิดาเจ้าซื้อหาเสื้อผ้าใหม่ ชัดดูซีไคเลแต่งหน้าทาปากเสียหน่อย คงพองามเทียบสตรีเมืองชานได้”

“เฮอะ! ข้ารู้ว่าเจ้าประชด กาย่างไรก็เป็นกา แปลงเป็นหงส์ไม่ได้หรอก มาดูของดีตรงนี่เถอะ” ลูชานจกั่มมือลงในลำธารใส หลับตานั่งพลางหมุนมือเป็นวงกลมไปมาหลายรอบก่อนชักมือขึ้นจากน้ำ ลืมตาขึ้นมองหลินฟ่งที่ยืนขมวดคิ้วเพ่งมองวงน้ำที่ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

“เจ้าเล่นกลอะไรให้ข้าดูอีกชานฉาฮวา” หลินฟ่งปักหลักแน่นเพื่อต้านทานกระแส น้ำที่หมุนเป็นวง ควบคุมน้ำเสียงไว้ไม่ให้นางจับได้ว่าตกใจไม่น้อย

นางไม่พูดอะไร ใช้หลังมือตวัดปาดผิวน้ำ วงน้ำพลันสลายไหลไปในทิศทางเดิมเช่นปกติ

“ข้าไม่เคยทำให้ใครดูเลวนอกจากเจ้า” ลูชานฉกั่มขึ้นยืนสะบัดน้ำออกจากฝ่ามือ ผิดหวังนิดๆ ที่หลินฟ่งไม่ยกตื่นเต้นไปกับความสามารถนาง แม้จะผิดหวังแต่ยังไม่ยอมแพ้ คิ้วขมวดบุรุษหนุ่มได้ก็ลากเข้าสู่แนวป่า

“ชานฉาฮวา ข้าชักจะรำคาญเต็มทนแล้วนะ”

“ข้าขอลองอีกครั้ง ถ้ายังไม่สะทกสะท้านเจ้าคงเป็นเทพเซียนปลอมตัวมาเป็นแน่”

นางปล่อยมือหลินฟ่งให้เป็นอิสระ ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วรีบหลับตาลง เริ่มหมุนรอบตัวเองช้าๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนใบไม้ที่ทับถมอยู่บนพื้นดิน

ปลิวขึ้นตามแรงลม ต้นไม้ที่ร่ายล้อมอยู่ลั่นกระเพื่อมราวกับใบปามีพายุหมุน ลุกย่อมๆ ยิ่งนางหมุนตัวเร็วและแรงขึ้นเท่าไร แรงลมยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ทำเอาต้นไม้ลั่นสะเทือนเหมือนถูกมือใหญ่ที่มองไม่เห็นจับเขย่า

หลินฟ่งตาค้าง เขาพยายามหาเหตุผลมารองรับไม่ให้ตัวเองตื่นตระหนก ยามที่ลู่อานฉาอดความสามารถพิเศษ นางต้องไม่มีโอกาสล่วงรู้ถึงความกลัว และความพิศวงที่เกิดขึ้นในใจเขา แม้ยอมรับว่าตนเองกำลังประสบกับ ปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ แต่บุรุษผู้มีใจแข็งแรงแรงย่อมไม่ถูกรบกวนด้วยความกลัว

พายุหมุนที่ลู่อานฉาสร้างขึ้นส่งผลให้ลมปราณในกายหลินฟ่งปั่นป่วน เลือดลมพลุ่งพล่านจนไม่อาจควบคุมได้ หนทางเดียวคือเขาต้องเอื้อมมือออกไปกระชากให้ลู่อานฉาหยุดหมุนเสียที

ยังไม่ทันได้ทำอย่างที่คิด ลู่อานฉาก็ถลาลงสู่อ้อมแขนเขาราวกับนกปีกหัก ร่างเบาหวิวของนางซุกซบอยู่กับอกกว้าง แต่ลมพายุหมุนลุกย่อมๆ ยังไม่มีทีท่าจะสลายลง ส่งให้ใบไม้ปลิววนโอบล้อมคนทั้งคู่เอาไว้

“ซานฉาฮวาหยุดพายุเดี๋ยวนี้ ก่อนที่เจ้าจะเดือดร้อน!” หลินฟ่งกอดนางแน่น แค้นเสียงข่มขู่ข้างหูของสาวลู่อานฉา เขาคดเคี้ยวใจเอากลิ่นแก้มนางเข้าเต็มปอด เลือดเนื้อและความเป็นชายเด่นโดดเด่นเป็นผลจากลมปราณแปรปรวน

พักใหญ่ลมพายุหมุนจึงได้ซาลง บรรยาการรอบตัวกลับคืนสู่สภาวะปกติอีกครั้ง

“เจ้าไม่กลัวไข้ไหม ข้าแค้นอยากแบ่งปันความลับที่เก็บไว้กับตัวมา เน้นนานให้ผู้อื่นได้รู้บ้าง” ลู่อานฉายังคงหลับตาวิ้มระหัดระทวยอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรง รู้สึกสบายเสียจนไม่อยากจะถอนตัวออกมา

หลินฟ่งเขย่าเบาๆ ให้นางรู้สึกตัว “เจ้าเพิ่งรู้จักกับข้าไม่นาน ไม่กลัวข้าปากโป้งโพทะนาให้คนอื่นรู้หรือ”

“ข้าเชื่อใจเจ้าอาฟง เจ้าเป็นคนแรกที่เห็นข้าคุยกับสัตว์แล้วไม่ถอยหนี

พวกผู้ชายในเผ่าต่างกลัวหวาด ส่วนพวกผู้หญิงก็พูดกับข้านับคำได้ ใช่ว่าข้า
อยากจะเสวนากับสัตว์อย่างเดียวนะเสียเมื่อไหร่” ลูซานฉาสารภาพความรู้สึกที่
อัดอั้นเอาไว้ออกมาอย่างหมดเปลือก

“หายไปเสียแล้วซานฉาฮวา เจ้าทำให้พวกเราหวาดเกรงมานาน จะ
เปลี่ยนใจจนยาก อิทธิฤทธิ์ของเจ้าวันนี้ทำให้ข้าชกกลัวแล้วเหมือนกัน”

หลินฟงเงยหน้าเสมอมองอดีต สูดลมหายใจแรงๆ หลายรอบเพื่อปรับ
อารมณ์ให้กลับเป็นปกติ

“แต่ข้าไม่เคยคิดจะนำพลังไปใช้ทำร้ายใคร ถึงได้เก็บตัวอยู่แต่บนเขา
เกรงว่าลงไปแล้วจะผลอไผลให้คนเห็นจนตนเองต้องเดือดร้อน”

“เจ้าเที่ยวเล่นอยู่บนภูเขาพาพันราตรีไปจนตายได้หรือ?” หลินฟงท้วงทั้งที่
ตนเองก็ตัดขาดจากโลกภายนอก หลบอยู่แต่บนภูเขามีนั่นตะวันเช่นกัน “เจ้าควร
ลงไปเมืองซาน เก็บำความสามารถแฉลงๆ ไว้ให้มิดชิด วางตัวเป็นกุลสตรี
และหาชายหนุ่มดีๆ ที่คู่ควรสักคนแต่งงานด้วย”

นอกจากปรารถนาดีอยากให้นางมีคู่ครองแล้ว ความคิดหนึ่งแวบเข้ามา
หากลูซานฉาหลงจากเขา เขาอาจติดสอยห้อยตามลงไปด้วยได้

“อืม...บางทีพอพี่ฉีเซียงกลับมา ข้าจะขอลงไปเยี่ยมท่านพ่อ เจ้าจะลง
ไปกับข้าไหมอาฟง” นางถามพลางมองด้วยดวงตาเป็นประกาย

“เห็นจะยาก พี่เจ้าสั่งห้ามไว้ อีกนานกว่าข้าจะลงจากเขาได้”

“ข้าจะขอพี่ฉีเซียงให้เอง ถ้ามีเจ้าลงไปเป็นเพื่อนคงช่วยตักเตือนข้า
ไม่ให้ผล่อทำตัวเป็นเซยจนได้อายคนเมืองซาน”

“ข้าไม่เคยแม้แต่เฉียดเข้าไปใกล้เมืองซานจะช่วยอะไรเจ้าได้” บุรุษหนุ่ม
สร้างทำเป็นถ่อมตัว เขากำลังค่อยๆ ตะล่อมให้ลูซานฉาเดินเข้าสู่หลุมพราง
ด้วยความช่วยเหลือของนางมีโอกาสูงที่ลูฉีเซียงจะผ่อนปรนให้เขาหลงจากเขา
เพราะเห็นแก่อน้องสาว

“คนเมืองซานส่วนหนึ่งก็เป็นพ่อค้าชินหยางที่ข้ามพรมแดนมาค้าขาย
นั่นแหละ เจ้าเองก็มาจากแคว้นชินหยาง รู้จักอ่องฉีหลินหรือไม่”

“อ่องฉีหลิน น้องชายช้องเต๋?” หลินฟ่งแสวงถาม

“ใช่ ช้องเต๋ส่งน้องชายมาเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นหลู ดูแลการค้าขาย แลกเปลี่ยนในเมืองซานเป็นหลัก แต่อ่องผู้นี้หาได้มีความยุติธรรม คอยให้ท้าย คนซินหยาง ตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ กีดกันกิจการและกดขี่แรงงานคนหลู”

“เจ้าไม่ควรกล่าวหาผู้ปกครองโดยไม่มีหลักฐานนะซานฉาฮา”

“ข้าก็แค่พูดลอยๆ คนหลูรักตัวกลัวตายทั้งนั้น หาใครกล่าววิจารณ์ การบริหารราชการของผู้สำเร็จราชการ ต่างกลัวหวังจะหลุดจากปากกันทั้งนั้น”
ลูซานฉาแค้นเสียง

“หากอ่องฉีหลินไร้ซึ่งคุณธรรมและโหดเหี้ยมถึงเพียงนั้น ป่านนี้ เสียงเลื่องลือน่าจะไปถึงหูช้องเต๋บ้างแล้ว”

“ข้าก็ฟังจากท่านพ่ออีกที ท่านพ่อบอกว่ากฎหมายซึ่งออกโดยอ่องฉีหลิน นับวันยิ่งพิลึกพิลั่น ห่างไกลจากความยุติธรรมจนชาวบ้านล้อเลียนว่าแค่ ขยับตัวก็ผิดกฎหมาย” ลูซานฉาเสียงขึ้น

“ทางการซินหยางเข้มงวดบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้บ้านเมืองสงบสุข หากคนหลูทำมาหากินใช้ชีวิตปกติก็ไม่น่าจะเดือดร้อนอะไร”

หลินฟ่งไม่อาจตัดสินใจผิด หน้าที่ของเขาคือรวบรวมข้อมูลทั้งหมด ส่งให้ผานเลียงชื่อเท่านั้น

“คนซินหยางคงใช้กฎหมายคนละฉบับกับคนหลูกระมัง ที่นี้ผู้คนแม้ กระทำความผิดเพียงเล็กน้อยก็อาจถูกขังลิ้มได้โดยง่าย เว้นเสียแต่คนมั่งมี อาจนำเงินมาจ่ายทดแทนการคุมขังได้ คนทำความผิดพันมลทินได้เพียง ชำระค่าปรับ ท่านพ่อบอกว่าอ่องฉีหลินรับพระบรมราชโองการนี้มาจากช้องเต๋”

“ความผิดเล็กน้อยหากจับเข้าคุกก็สิ้นเปลืองทางการ จ่ายค่าปรับถือว่า สมเหตุสมผลอยู่” หลินฟ่งวิเคราะห์อย่างเป็นกลาง

“หากจ่ายค่าปรับแล้วไม่ต้องติดคุกฐานฆ่าคนตายสมเหตุสมผลหรือไม่ คนซินหยาง” ลูซานฉาโต้อย่างไม่ลดราวาคอก

“ความผิดเล็กน้อยอย่างจอดเกวียนกีดขวางเส้นทาง ผู้อื่นไม่อาจลัญจร

ผ่านได้โดยสะดวก ทางการยืมอาจยืดเกียมนั้นไปเก็บรักษาไว้เพื่อให้เจ้าของ
หาเงินมาไถ่กลับไป ส่วนการฆ่าคนตายถือเป็นความผิดใหญ่หลวงไม่อาจ
ไถ่ถอนได้แม้ด้วยเงินสูงท่วมหัว แต่โทษหนักเบายังต้องดูที่เจตนาประกอบ
อีกที” หลินฟังอธิบายตามหลักการที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา

“กฎหมายของเจ้าทำให้ผู้สำเร็จราชการมีรายได้มหาศาลจากเบี้ยปรับ
ทั้งยังไม่รวมอากรต่างๆ ที่เก็บจากผืนดิน ไร่นา พืชผล แม้กระทั่งใบชาของ
ชาวเผ่าหู พวกเราแตกฉานชำนาญคนหนุ่มต้องลงจากเขาไปหางานทำใน
เมืองซาน คนแก่ก็หันหน้าเก็บใบชาหลังขดหลังแข็งทำงานหนักเสียยิ่งกว่าทาส
เพราะต้องหาเงินจ่ายภาษีส่งฮ่องเต้ขึ้นหยาง หากถูกทางการบีบบังคับมากเข้า
ข้าเกรงว่าผีเสื้อจะเล่นงานขบวนขนเงินของฮ่องเต้หลินเข้าสักวันหนึ่ง
ชายฉกรรจ์เผ่าหูอาจต้องเสียเลือดเสียเนื้ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”

หลินฟังจ้องมองสีหน้าเปี่ยมความกังวลและสิ้นหวังในคราวเดียวกันของ
ลู่อานฉา ทั้งอาฮุยและลู่อานฉาต่างเห็นว่าลู่อานฉาถูกทางการกดดันเสียจนต้อง
ออกปล้นเพื่อความอยู่รอดของคนในเผ่า เกิดความไม่ชอบมาพากลขึ้นใน
แคว้นหลูแล้วเป็นแน่

แม้ไม่เคยย่างกรายเข้าสู่ราชสำนัก แต่พื้น้องร่วมสถาบันต่างสรรเสริญ
ฮ่องเต้ถึงความยึดมั่นในธรรม ปกครองไพร่ฟ้าประชาชนด้วยความเมตตา
กรุณาราวกับบิดาปกครองบุตร ไฉนเลยจะปฏิบัติต่อแคว้นหลูแตกต่างจาก
แคว้นซินหยางราวฟ้ากับดิน

“ข้าเห็นจะต้องกลับไปดูلوبที่ดักไว้เสียที” หลินฟังชะเง้อกลับไปทาง
ลำธาร “เพราะเห็นแก่เจ้าข้าถึงเลิกล่าสัตว์ ขึ้นยิงตัวไหนแล้วกลายเป็นเพื่อนเจ้า
ขึ้นมา ข้าไม่อยากเห็นเจ้าน้ำหูน้ำตาไหลอีก”

“ให้ข้าช่วยเถอะ” ลู่อานฉาตื้อ ออกจะปลื้มไม่น้อยเมื่อรู้ว่าเขาเลิกล่าสัตว์
เพราะเห็นแก่นาง

“เจ้าจะช่วยข้าจับปลา หึๆ อย่าดีกว่า ขึ้นคุยกับปลารูเรื่องขึ้นมาคงได้
ปล่อยหมดลอบ คราวนี้คนในกระโจมได้อดตายจริงๆ แน่” น้ำเสียงบุรุษหนุ่ม

จริงจัง หาได้เห็นเป็นเรื่องสนุก

“อย่าลืมหาข้าวควบคุมน้ำควบคุมลมได้” ลู่อานฉาเดินนำบุรุษหนุ่มไปพลางเงยหน้ามองหาดันไม้เป่าหามาย “ต้นนี้พอได้ไหม ผลหวานๆ มันๆ ข้าเคยกิน อร่อยดี หนักท้องใช้ได้”

หลินฟ่งเงยหน้ามองต้นหมากสูงใหญ่ที่มีผลสีเขียวอมเหลืองขนาดเท่ากำปั้นห้อยย้อยอยู่เต็มต้นพลางทำหน้าแบ้ “ข้าไม่ออกแรงปั่นให้เสียเวลาหรอกนะ จับปลาง่ายกว่าเยอะ”

“อยู่เฉยๆ เตียวข้าจัดการเอง”

ลู่อานฉาหลับตาแล้วเริ่มหมุนตัวช้าๆ หลายรอบ ส่งผลให้เกิดลมพายุหมุนย่อมๆ กระซวกกิ่งต้นหมากจนผลซึ่งสุกเต็มที่หลุดร่วงตกลงมาบนพื้นดินนางเซไปพึ่งลำต้นลืมหามองผลงานด้วยความพึงพอใจ “นอกจากปลาแล้ววันนี้เจ้ายังมีผลหมากติดมือลงไปด้วย หวังว่าท่านป้าแม่ครัวคงพอใจ เตียวข้าหายมีเหงื่อแล้วจะช่วยเจ้าเก็บ”

หลินฟ่งมองผลหมากสุกที่ร่วงหล่นอยู่เต็มพื้น ถอดเสื้อคลุมออกเผยให้เห็นเนื้อตัวท่อนั้นแน่นเช่นคนใช้กำลังเป็นประจำ

“นี่เจ้า! จู๋ๆ ถอดเสื้อจะทำอะไร”

ลู่อานฉากระโดดเหิงหลบหลังต้นหมากใหญ่โดยพลัน แต่ยังคงลอบมองบุรุษหนุ่มอย่างไม่วางตา

“อ้าว...ข้าก็จะเก็บลูกหมากที่เจ้าทำร่วงลงมานะสิ มากมายก่ายกองขนาดนี้จะให้ข้าถือลงไปยังไหนหมด” พุดพลางก้มๆ เงยๆ ไล่เก็บผลหมากสุกไต่ลงในมือ

ลู่อานฉาลอบมองเขาย่อตัวลงก้มเก็บผลหมากจากลูกหนึ่งไปอีกลูกหนึ่งแผ่นหลังกว้างแม้ไม่ปักปิ่นเท่าพี่ชายของนางแต่ก็ดูแข็งแรงและมีแรงดึงดูดอย่างประหลาด ทำให้ไม่อาจละสายตาได้

นางขยับเข้าไปนั่งชันเข่าใกล้ๆ “อาฟง เจ้ายังไม่ตอบข้าเลยว่าถ้าข้าลงจากเขาไปเมืองซาน เจ้าจะลงไปด้วยหรือไม่”

“ข้ากับเจ้าไม่ได้ตัวติดกัน เจ้าไปไหนข้าถึงต้องไปด้วย” เขาซุกซ่อนความ
ลึงโลดใจไว้ใต้สีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงออกให้เห็นว่าอยากร่วมเดินทางไป
กับนาง

“ก็...” นางจะพูดได้อย่างไรว่าเขาทำให้นางกลับมามีชีวิตชีวา แม้อูเหมือน
จะรำคาญแต่ยอมให้นางวนเวียนอยู่ใกล้ๆ แถมยอมเลิกล่าสัตว์เพราะต้องการ
รักษาน้ำใจไม่ใช่หัวเกรงเหมือนคนในเผ่า ลูชันฉาอยากเชื่อเหลือเกินว่า
สวรรค์ประทานเขามาให้นางเป็นแน่แท้

“ข้าไม่ลงไปกับเจ้าหรอก พี่ชายเจ้ายิ่งเพิ่งเสด็จอยู่ หากข้าเป็นคนของ
องค์นี้หลินลอบมาสืบความลับกองโจรนิรนาม” หลินฟ่งไม่ได้โกหกเพียงแต่พูด
ความจริงไม่หมด เขาไม่ใช่คนของทางการแต่ทำงานให้ผ่านเล่ห์ชื่อต่างหาก

“ข้าคนหนึ่งละไม่เชื่อ ว่าคนที่อ่ะลืออย่างเจ้าจะเป็นลูกน้ององค์สารพัด
พิษ” ลูชันฉาเบะปากด้วยความรังเกียจเมื่อเอ่ยนามผู้สำเร็จราชการแคว้นหลู

“นี่เจ้ากำลังหาว่าข้าโง่งนหรือ” หลินฟ่งยึดตัวขึ้นอย่างเอาเรื่อง

“ไม่ใช่ซะ... ข้าหมายความว่าเจ้านะเป็นคนจริงใจ คิดอย่างไรก็พูดอย่าง
นั้นต่างหากเล่า” ลูชันฉาแสวงเฉไฉ รู้สึกสนุกเมื่อทำให้คนหน้าตายมีอารมณ์
ร่วมได้

“เพราะแบบนี้พี่ใหม่เจ้าถึงอยากให้ข้าลงไปเมืองซานด้วย จะได้ยั่วข้า
ให้สนุก ข้าชักอยากเห็นหน้าองค์นี้หลินเสียแล้ว ทำให้เจ้าเกลียดเข้ากระดูกดำ
ได้คงชั่วร้ายไม่ต่างจากสุนัขจิ้งจอก”

“เจ้าถึงต้องลงไปเมืองซานกับข้า ไปดูหน้าเจ้าองค์ชั่วกัน” นางได้ทีล่ำทับ

“ข้าหาได้มีฐานะที่เมืองซานเช่นเจ้า เลิกเล่นได้แล้วซานฉาหว กลับไปที่
ลำธารกันดีกว่า ข้าต้องไปขึ้นลอบดักปลาเสียที โอ้อ่อยอยู่ไม่ได้” หลินฟ่งมดปม
เลื้อยคลุมที่หนักอึ้งด้วยผลหมากยกขึ้นแบกบนบ่า หันกลับมาส่งสายตาทาม
ลูชันฉาที่ยังนั่งเหมะอยู่ว่าจะไปด้วยหรือไม่

“ข้าลุกไม่ขึ้น เหน็บกิน” น้องสาวลูชันฉิเยิงเริ่มอแง ไม่เข้าใจเหมือนกัน
ว่าทำไมถึงอยากหาเรื่องต่อแยะเขาอยู่ตลอดเวลา

หลินฟงสายศิระจะจว่ารำคาญหรือก็ไม่เชิง เพียงแต่ไม่อยู่ในอารมณ์เล่นด้วย เพราะมีเรื่องของอ่องผู้สำเร็จราชการให้ขบคิด เขาจึงหันหลังเริ่มต้นออกเดินกลับไปยังตำราโดยไม่สนใจเสียงเรียกของนาง

“อาฟง! เจ้าจะทิ้งให้ข้านั่งอยู่ตรงนี้จริงๆ หรือ” ลู่ซานฉาตะโกนไล่หลังหลินฟงแสร้งทำเป็นไม่สนใจ ก้าวต่อไปช้าๆ รอให้นางตามมาสมทบ

จู่ๆ เสียงโวยวายกลับเงียบไป ทำให้ต้องหันหลังกลับไปดู เห็นนางนั่งชนหน้าลังกับเขาคลายไม้ได้สติ

“ซานฉาฮวาเจ้าเป็นอะไร!” เจ้าตัวเหวี่ยงถุงเสื้อคลุมทิ้ง ถลาเข้าไปทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าดึงร่างบอบบางเข้ามากดพลางเขย่าเรียก

“ข้าไม่เป็นอะไรมาก สงสัยจะนั่งนานไปหน่อย พอลุกขึ้นไวๆ เลย เวียนหัวเซล์มลงไป” ลู่ซานฉาแสร้งทำเสียงอ่อน นางมีนศิระอยู่จริง แต่ไม่มาถึงขนาดที่จะลุกขึ้นเดินเองไม่ได้

“เจ้าเดินไม่ไหวทำไมไม่บอก มา ขึ้นขี่หลังข้า ข้าจะพาเจ้ากลับไปพักที่ริมตำราก่อน”

บุรุษผู้แสนซื่อหาญไม่ว่ากำลังตกหลุมพรางของหญิงสาว ลู่ซานฉาหัวใจพอง ขยับเข้าหาแผ่นหลังผิ้วผายที่หันรออยู่ เกยคางลงบนไหล่เขา ก่อนนึกขึ้นได้

“เจ้าจะแบกผลหมากลงไปด้วยได้อย่างไร”

“หนักกว่านี้ข้าก็เคยแบกมาแล้ว เจ้าตัวเบาравกับหนู ยังเวียนหัวอยู่อีกไหม ทีหลังอย่าเล่นแผลงๆ อีก น้ำวน ลมพายุหมุน ไร้สาระสิ้นดี มันทำให้เจ้าเสียเรี่ยวแรงโดยเปล่าประโยชน์”

“เจ้าเป็นห่วงข้าหรือ...อาฟง” ใบหน้าลู่ซานฉาแต้มด้วยรอยยิ้มกว้าง ตัวลอยเมื่อได้รับการเอาใจใส่

“เพราะเจ้าเล่นแผลงๆ นะสิข้าถึงต้องมารับภาระแบกทั้งเจ้าและผลหมากที่เจ้าทำร่วงลงมา ท่านป้าจะพลิกเพลงทำกินได้หรือเปล่าก็ไม่รู้” หลินฟงสายศิระอย่างอดทนระอาใจในความเป็นเด็กไม่รู้จักรัดของนาง

“เอาเถอะ คราวหน้าข้าจะเลิกตามเจ้าแล้ว อยากจะยิงกวางลักที่ตัวข้าก็
จะทำไมไม่รู้ไม่ชี้เสีย” นางกระพืดกระพืดอย่างไม่จริงจังนัก

หลินฟงไม่ตอบโต้ แบกลู่อานามาถึงจุดที่หึ่งถั่งเสื้อคลุมไว้ ย่อตัวลง
ยกขึ้นคล้อยบ่าอีกฝั่ง ขยับตัวถ่วงน้ำหนักไปยังท่อนขาทั้งสองข้าง หยัดตัวขึ้น
แล้วก้าวต่อไปอย่างมั่นคง ในหัวบุรุษหนุ่มมีเพียงแผนการลงจากเขา เข้าไปส่ง
ข่าวยังเมืองซานถึงฝานเลียงชื่อโดยเร็วที่สุด ด้วยเหตุนี้หลินฟงจำเป็นต้อง
หลอกลู่อานาให้พาเขาลงไปด้วย การที่อ่องฉีหลินกำลังบิดเบือนพระบรม-
ราชโองการและป้ายสีพระเชษฐาให้กลายเป็นฮ่องเต้โหดในสายตากองหลู
อาจเกี่ยวข้องกับเหตุลอบปลงพระชนม์ที่เขากำลังสืบหาความจริงอยู่ก็เป็นได้